

Onanie u syna a jak správně ji trestati v rodinách katolických

Onanie u syna

a jak správně ji trestati
v rodinách katolických

V Bohu sepsal

Th.Dr. Bruno Čtvrtečka

Vydáno a vytištěno v sazečské dílně při Břevnovském klášteře v počtu 50
kusů pro Biskupství litoměřické roku

1898

Slovo editora

Když mi někdy v polovině května 2026 předával dobrý přítel, spisovatel, pedagog a umělecký keramik Alexandr Králík krabici starých knih ze svého, tehdy likvidovaného, Žďárského antikvariátu Mlha, nečekal jsem, že mezi nimi bude něco výjimečného. Knihy patřily mezi poslední zbytky, jež už se Sašovi nepodařilo prodat, ale které pro svou vrozenou bibliofilii odmítl jednoduše zlikvidovat, a tak je spravedlivě rozdělil mezi své známé. Mýlil jsem se. Mezi učebnicemi japonštiny a knihami o včelařství se nacházel jistý, na první pohled letitý titul. Onanie u syna a jak správně ji trestati v rodinách katolických, tedy na první pohled věc značně kuriózní a přitahující mou zvědavost. Po zběžném prolístování jsem rychle dospěl k názoru, že spíš než kuriozita je to doslova malý literárně-historický klenot. Knihu jsem v zápalu nadšení vyfotil, fotku publikoval na sociální síti Facebook, načež se strhla divoká diskuze, zda je dílo umělou inteligencí vygenerovaný podvrh nebo zcela autentický a tudíž hmatatelný objekt. Fotka knihy se začala virálně šířit, překonala pomyslné hranice sociální sítě a já ji náhle začal nacházet prakticky všude. Téměř v každém případě jejího opětovného nahrání se ale objevovaly komentáře popírající autenticitu díla. To bylo zvláštní. Ta stará, rozpadlá, sklepní zatuchlinou páchnoucí kniha mi ležela na stole a tisíce úst přitom křičely „podvod“, „AI“, „photoshop“! Situace mě mrzela a postupně jsem došel k tomu, že mi zkrátka nezbývá nic jiného, než se po letech chopit skeneru a začít tu věc pěkně stránku po stránce skenovat, abych z ní mohl vytvořit e-book.

Výsledek mé práce si právě prohlížíte. Ještě teď lituji, do čeho jsem se to pustil. Nápad se zdál sice skvělý, jenže praktická realita, jak už to bývá, se rozhodla začít mi (a mému skeneru) házet do cesty klacky. Kdybych řekl, že jsem

si chvíli připadal jako nebohý Mirek Dušín, jemuž černí jezdci zas a znovu vrhají polínka a on musí křičet “Protestuji, to je nečestné a nesportovní,” nelhal bych. Některé stránky byly tak vyšisované, že text na nich skener buď vůbec neviděl, případně viděl, ale interpretoval zcela špatně, takže bylo nutné začít inkriminované části přepisovat pěkně po staru ručně.

K mému zklamání vyšlo během práce najevo, že některé části byly v minulosti ze svazku vytrženy a nyní už pravděpodobně neexistuje způsob, jak zjistit, co na zničených stránkách stálo. Kdosi taky nůžkami vystříhl několik obrázků a cosi mi říká, že to byly zrovna ty nejzajímavější, respektive “nejšťavnatější” z nich. Nekompletnost je jedna z věcí, kterou u literárních děl bez ohledu na žánr opravdu nemám rád. Právě proto jsem si nikdy nedokázal naplno užít Kafkův Zámek ani Ameriku, přestože se často tvrdí, že jejich nedokončenost je součástí jejich síly.

Navzdory rozčarování z faktu, že dílo není celé, se mi práci podařilo dotáhnout do zdárného konce.

Co si coby nálezce Onanie u syna sám myslím? Předně to, že dílo je mimořádně fascinující, ale do jisté míry i záhadné. Tiráž jako autora tohoto mravokárného traktátu uvádí břevnovského opata Bruna Čtvrtečku, přičemž kniha spatřila slunce světa 1898. Při analýze dobových reálií však okamžitě vyvstane řada otázek a pochybností.

Celé dílo působí značně anachronicky. Opat Bruno Čtvrtečka byl ve své době znám jako muž pokrokového smýšlení, vzdělaný humanista a teolog, který se snažil církevní život spíše otevírat modernímu světu přelomu století. Koncepce pseudovědeckých, drastických tělesných trestů, bizarních “hydrodynamických” či neurochirurgických metod potlačování onanie, jež tato příručka s takovou vervou obhazuje, myšlenkově nespadá do konce 19. století, nýbrž evokuje spíše tmářství a

dogmatickou medicínu století osmnáctého. Je takřka nepředstavitelné, že by se pod takový text podepsal skutečný Bruno Čtvrtečka. Osobně mám o původu knihy dvě různé teorie.

První, nanejvýš pravděpodobnou možností je, že se jedná o rafinované apokryfní dílo, tedy o dobový podvrh. Text mohl být sepsán někým z Čtvrtečkových akademických či církevních kolegů, s nimiž vedl teologické spory, přičemž cílem bylo opata lidsky zdiskreditovat, zesměšnit jeho pokrokovost a vykreslit ho jako fanatického zpátečníka. Tomu by odpovídal i fakt, že kniha je v historických fondech prakticky nedosledovatelná. V registrech Národní knihovny ani v jiných veřejných archivech se nedochovala žádná další kopie, což lze ale přičíst velmi nízkému nákladu.

Druhá teorie se opírá o možnost, že autorem je skutečně sám Bruno Čtvrtečka, avšak text nevznikl jako seriózní pedagogická příručka, nýbrž projev literární recese. Mohlo jít o satiru, již se chtěl vzdělaný opat vysmát dogmatickému fanatismu, rigidním puritánským kruhům a přežitým formám náboženského radikalismu, které koncem devatenáctého v některých vrstvách společnosti stále ještě přežívaly.

Buď jak buď, pro dnešního čtenáře je text nejen neobyčejně poutavým (byť bizarním) počtením, jenž nám připomíná, jak snadno mohou ideologie, autority i zdánlivě vědecké teorie posloužit k ospravedlnění postupů, které dnes vnímáme jako absurdní, kruté nebo neobhajitelné.

Přeji vám příjemný čtenářský zážitek!

René Vaněk, v Semilech dne 9.6.2026

Úvodem

Drazí otcové a drahé matky, držíte v rukách knihu pojednávající o závažném zlovyku jménem onanie. Není snad většího moru u chlapectva křesťanského nežli toto hanebné, duši i tělo stravující neřestné konání, jímž mladíci sám sobě odnímají to, co náleží pouze jejich budoucím manželkám, totiž dar Boží jménem chám. Tím záměr Stvořitelův je mařen a poškozován, neboť chám jest určen pouze k oplození manželek a k ničemu jinému! Sebemnutí, ipsace, rukoblud, toť jména, jež měla by každému řádnému křesťanskému rodiči naháněti hrůzu větší nežli černý kašel, válka či záskrt. Takřečení pokrokáři zlovyk onanie často zlehčují. Nazývají jej neškodnou hrou, jindy poznáváním vlastního těla. Vězte však, že onanie ničím z toho není, představuje zdraví i rozum ohrožující činnost neslučitelnou se ctí křesťanskou. Příslušník církve římskokatolické měl by ji nahlížeti jako přímý produkt ďábla, an skrze slabost těla chce uloupiti mladou duši a utopiti ji v sirných plamenech zatracení. Již svatí Otcové Církevní v časech Říše římské varovali před ní s největší přísností, neboť kdo oddává se onanii, ten profanuje chrám Ducha Svatého, oslabuje svou vůli, rozbíjí si psýchu a sám sobě připravuje cestu k dalším, ještě těžším hříchům, totiž smilstvu, cizoložství a mnohdy i vraždě z vilnosti. Možná říkáte si, mne se to netýká, můj miláček jest čist a nemne se. Jak by mohl? Vždyť v Bohu byl vychován! Avšak mnozí rodičové, kteří takto se domnívají, že jejich syn jest ještě nevinný, vůbec netuší, že zrovna jejich dítě již dávno onanii propadlo a stalo se otrokem vlastních rukou. Chlapci v této věci bývají vskutku vynalézaví a bez špetky štěstí trvá mnohdy celé roky, než ohavná pravda vyjde najevo. Bohužel často přijde se na vše již pozdě, kdy onanie již zanechala na mladém těle viditelné stopy, any nepůjde nikdy řádně smýti.

Já, který jsem tuto příručku sepsal v tichu klášterní cely pod ochranou Panny Marie a svatých mučedníků, nechci vás strašiti zbytečně, dobří rodičové. Chci vás probudit, neboť rodičovská láska, která vidí nebezpečí a mlčí, není

láskou, nýbrž škodlivinou. Povinností každého křesťanského otce i matky jest bdíti nad čistotou svých dětí tak bedlivě, jako bdí anděl strážný nad duší Pánem jemu přidělenou. V této knize naleznete osvědčené prostředky a rady, jak onanii rozpoznati, jak jí předcházeti a jak ji s pomocí Boží vyvrátiti z kořenů. Najdete zde poučení o duševních i tělesných následcích tohoto hříchu, rady k výchově, způsoby dohledu, příklady svatých, kteří mohou býti mocnými přímluvci, i praktické pokyny pro každodenní život domácnosti křesťanské. Nebud'te lehkomyšní, milí rodiče! Ďábel neodpočívá a mládí jest jako suchá sláma na úhoru. Jedna jiskra nečisté myšlenky stačí, by rozhořely se plameny, což vskutku netýká se jen sebevnuť! Avšak jde-li o něj, s vírou, bdělostí a správnými prostředky lze tento nejhnusnější ze zlovyků poraziti. Proto čtěte pilně, modlete se ještě pilněji a jedněte s neúprosnou láskou k spáse duší svých dětí.

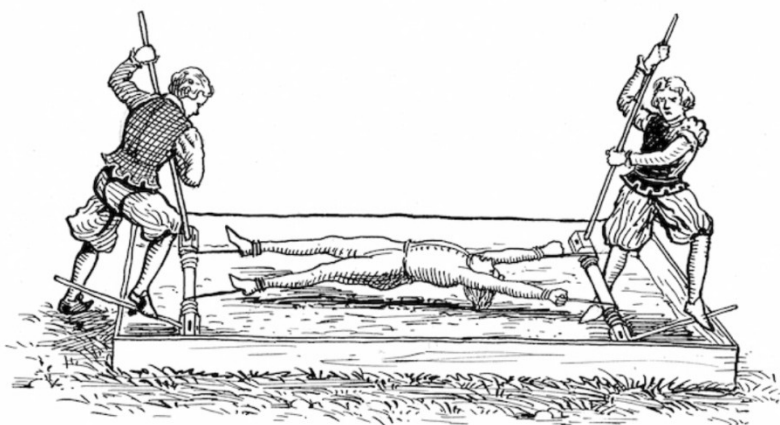
Předtím, nežli se do četby této knihy ponoříte, musíme zde vznést důrazné varování pro ty z vás, jejichž mysl jest náchylná k lehkovážnosti. Tato příručka, sepsovaná v hlubokém zármutku nad stavem současného světa, nemá v žádném případě sloužiti ke kratochvíli či obveselení čtenářstva. Pakliže by se našel čtenář tak mravně otrlý a duchovně slepý, že by jednotlivá zde popisovaná fakta, vyšetřovací postupy či svépomocí zhotovené aparáty protirukobludné považoval za zábavné, ba dokonce se nad tím vším přímo potutelně smál, necht' ji okamžitě odloží. Takový jedinec by měl se nad sebou hluboce zamysliť, vlézt do komory, v ní poté stydět se v kleče na hrachu až do ranního kuropění, neboť tragédie schnutí jinošské míchy a nástrojové svaté inkvizice mravnostní nejsou věcmi veselými. Smích v jejich případě svědčí nejen o naprostém nedostatku křesťanského taktu, ale hlavně o zkaženosti rozumu, jež si v ničem nezadá s bláznovstvím samotných onanistů. Vězte, že smích nad hříchem jest vítězstvím satanovým. Berte proto každé slovo knihy této s tou nejvyšší, ba přímo smrtelnou vážností.

V klášteře břevnovském, léta Páně 1898

Trest v pojetí církve naší

Slovo trest obsažené v názvu této knihy může čtenáře znepokojiti, možná přímo vystrašiti, leč netřeba se znepokojovali, netřeba strachovati! Slovo „trest“ jest totiž v našem případě míněno v tom smyslu, jak chápe jej svatá církev římskokatolická. V řeči naší věrouky jest trest totožný s léčbou, s milosrdným řezem, kterým dobrý lékař duši odstraňuje sněť hříchu, by zachránil celého člověka.

Jak praví Písmo: *"Koho Pán miluje, toho kárá, a trestá každého, koho přijímá za syna."* (List Židům 12,6). Proto i my bychom měli trestati, jednáme-li ve vůli Boha, věříme-li v jeho slávu. Trest motivovaný láskou a něhou, jest léčivým, nezhoubným, přináší trestanému prospěch. Ach, vždyť přichází od Boha!

Punire humanum est, ignoscere divinum, tvrdí jedno ze starobylých přísloví, to nutno si v dnešních dnech více než kdy jindy připomínati.

A onanie? Cožpak není onanie právě jedním z jeďů, které milující Otec nebeský nemůže trpěti ve svém dítěti? *„Kdo šetří metlu, nenávidí svého syna“*

(Příslaví 13,24). Pravý rodič netrestá ze zloby, ale z lásky. Z lásky tak veliké, že je ochoten snést i dočasnou bolest svého dítěte, by je uchránil bolesti věčné, k níž skrze onanii vede cesta sice nenápadná, ale nebezpečně přímá.

Svatý Pavel zas nás učí, že naše tělo jest chrámem Ducha Svatého. A je-li to tak, pak onanie neznamená nic jiného nežli profanaci tohoto chrámu. Srovnatelná je s činem, kdy mladík v pominutí smyslů vtrhne do chrámu Páně, kyjem otlouká údy sochám světců, křičí kletby a na oltář vypustí moč svou. Takový čin volá po nápravě, a náprava vyžaduje ruku pevnou, nikoli však krutou, neprahnoucí po pomstě, ale morální i duchovní úzdravě bližního svého.

Filosofie Církve v této věc zkrátka hovoří jasně. Trest roven jest aktu spravedlnosti i milosrdenství zároveň. Spravedlnost žádá, by hřích byl pojmenován a potrestán. Milosrdenství pak praví: *„potrestej jej nyní, bys nemusel ho oplakávat později. Neboť lepší jest, by syn tvůj plakal pod tvou rukou dnes, než na věky nařikal by zapomenut v plamenech.“*

Někteří dobří lidé namítají: „Cožpak nelze léčiti jen láskou a modlitbou?“ Jim odpovíme, že láska bez trestu jest jako víno bez síly, sladké, avšak mdlé. Pravá láska křesťanská jest láska statečná, nebojící se zasáhnouti, když ďábel již vstrkuje do svatostánku své kopyto. Je to láska, která vidí ďáblovo semeno v mladém těle a neváhá je vypálit železem, jestliže je třeba.

Proto, milí rodiče, až v knize této budete čísti o různých způsobech trestání a nápravy, čítejte tak s klidným svědomím, bez vzrušení i vnitřních sebedolů. Co v knize stojí, to není krutost, jsou to návody k praktikování pravé lásky rodičovské v duchu církve svaté. Pro jistotu ještě jednou shrňme vše doposud uvedené znovu! Rodič šetřící na trestech, ten vydává své dítě ďáblu. Kdo však trestá s láskou a modlitbou, ten je z jeho spárů vytrhává.

O historickém původu pojmu neboli hřích Onana biblického

Abychom cele pochopili mravní závažnost činnosti, s níž moderní mládež tak lehkovážně hazarduje, musíme se nejprve vrátit k samotnému lingvistickému a historickému prameni pojmu. Slovo onanie, jež se dnes v lékařských i pedagogických kruzích běžně užívá pro označení sebesmilstva, má svůj původ v Knize Genesis, konkrétně v osmatřicáté kapitole Starého zákona. Zde setkáváme se s postavou Onana, druhého syna patriarchy Judy, jehož tragický osud stal se nadčasovým mementem pro celé lidstvo.

Onan byl vázán prastarým právním institutem Blízkého východu, takzvaným zákonem švagrovským neboli levirátem. Podle tohoto nařízení, jež mělo zajistit kontinuitu rodové linie a ochranu majetku, byl Onan povinen pojmouti za manželku Támar, vdovu po svém zesnulém bratru Érovi. Prvorozený syn vzešlý z tohoto nového svazku by pak rodově náležel zemřelému bratru, nesl by jeho jméno a dědil jeho podíl.

Zde se však dostáváme k jádru mravního selhání, které moderní teologie označuje za prvotní hřích proti tělu vlastnímu. Onan, veden sobectvím a neochotou sloužiti vyššímu zájmu rodovému, rozhodl se nařízení obejiti způsobem, jenž Kniha Genesis popisuje slovy: „*Věda Onan, že by jemu to potomstvo patřiti nemělo, kdykoli vcházel k ženě bratra svého, vléval símě své na zem, by nezlodil plodu bratru svému.*“

Jak vidíme, Onan nedopouštěl se klasické izolované ipsace v samotě své komory, nýbrž praktikoval to, co lékařství nazývá přerušovaným aktem pohlavním (*coitus interruptus*). Z mravního a teleologického hlediska je však podstata jeho viny naprosto totožná s jednáním moderního rukobludce, neb v obou případech dochází k vědomému zneužití životní mízy, která je namísto posvátného účelu plození bezúčelně marněna. Onan svým činem demonstroval absolutní neúctu k daru plodnosti, který od Hospodina obdržel.

Reakce Nejvyššího byla neúprosná, což podmiňuje závažnost, jakou církev tomuto deliktu odjakživa přisuzuje. Písmo svaté stručně konstatuje, že Hospodinu se tato věc nelíbila, pročez Onana potrestal smrtí. Pro bdělého křesťanského rodiče z tohoto historického exkurzu plyne zásadní poučení. Jestliže starozákonní tradice chápala maření chámu jako hřích tak strašlivý, že vyžadoval trest bez přehánění absolutní, nemůžeme nad rukobludnými poklesky moderních jinochů pouze mávnouti rukou. Jméno nešťastného syna Judova stalo se synonymem pro každé svévolné rozlévání životní síly mimo rámec řádného manželství, a ačkoliv moderní onanista již sice neumírá okamžitým zásahem Božím, důsledky jeho činů jsou neméně strašné. Projevují se však postupně, pozvolným chřadnutím těla i ducha, což rozebereme v kapitolách následujících.

Definujme si onanii!

Ve chvíli tuto třeba jest nám onanii definovati způsobem moderním, bez vztahu k Onanovi, by představu o ní měl i ten rodič, an buď nemá ji vůbec, či má ji pokřivenu a tedy v rozepři se skutečností. Představitelé moderní církve západní ve shodě jsou v tom, že jedná se o mužskou praktiku nekoitální, při níž nedochází k zasouvání toporného moudí do ženského rodidla, nýbrž do vlastní dlaně, která úd tře a mne za účelem vyvolání hříšné slasti a vyronění chámu. Ta definice není však dle autora této knihy zcela správná, neb zjednodušuje a opomíjí mnoho skutečností. Autor jest názoru, že v onanii jde čistě o vyvolávání rozkoše svépomocí a vůbec nezáleží na tom, jakým způsobem. Chlapec vůbec nemusí se dotknouti rukou hříšného svého trnu, by onanoval!

Způsobů sebehanění jsou kopy a kopy. Mnozí sebehanitelé činí sami sobě rozkoš kupříkladu tak, že nalehnou na svinutou deku, úd vetknou do prolákliny v látce a s touto náhražkovou ženou pak obcují. Jiní vyrábí sobě důmyslných umělých rodidel ze starých hadrů namočených do sádla, usně, koudele. Synové hrnčírů sebesmilní s hroudami jílu, ševcovští s postarším škrpálem dámským, lazebníci s vakem ostříhaných ženských vrkočů. Další, co zejména jsou ohavní, uléhají na záda při hnojišti, vystrkují úd a po glansu neboli žaludu nechávají sobě polézati much. Cupitání mnoha hmyzích nožek přivodí jim takovou rozkoš, až z toho těla rourou močovou vyvrhne ven hlen. Pro zajímavost uvedme, že tento druh onanie nazývá se způsobem Belzebubovým.

Některé způsoby onanistické jsou vyloženě do nebes volající. V našich záznamech zpovědních existuje kupříkladu zápis o řeznickém učni, an onanoval tak, že vždy nejprve proklál v obchodě nožem vepřovou kýtu a otvor v masu pak osmilnil. Ach, litujeme těch, kterým ona kýta skončila na nedělní tabuli! Známe jest nám též případ učně cukářského, an obcoval s kremrolemi či koblihami po jejich vynětí z pece, neb příjemně to hrálo. Mladíkové v rozpuku jsou zkrátka vynálezaví

a jde-li jim o spodní rozkoš, schopní těch nejnižších zhůvěřilostí. Běda, když promyslíme na to, kolik z Božích darů bylo jimi takto znesvěceno, ba co hůř! Kolik jich bylo poté nicnetušícími strážníky pozřeno!

Kategorií samostatnou jsou ohnusové, které Pán podaroval páteří pružnější než lískovice určená k výpraskům školním. Tito totiž mohou vlastní hlavu sklonit až do klína a pohodlně uchopit mezi rty vlastní pohlaví. Pak sami sobě poskytují fellatio neboli milování typu francouzského, jazykem laskají si pyj až do vrcholu, nakonec vmetou chám do vlastních úst a vše pohltí, u čehož část nezanedbatelná se udusí. Tento způsob jest znám rovněž jako způsob Uroborosův a platí za jeden z nejzhůvěřilejších i nejnebezpečnějších. Mnoho mladíků totiž během vrcholových spasmů zaťíná nekontrolovaně kromě jiných částí tělesných i čelisti. Nachází-li se mezi nimi zrovna něco živého, Bůh to polituj!

Je-li chlapec obříznut pro přítomnost phimosy, tedy předkožky zúžení, jež lid selský zve jednoduše kůžičkou, onanie provozuje se mu hůře, neb to dře, glans zároveň jest neustálým otíráním o látku spodkovou zmrtnený a na podněty často reaguje nedostatečně. Ale vilný sebemníč poradí si i tak! Glans zvlhčí sobě sádlem či flusem, šikovnější lojem hovězím či olejem do lampy. Mladý muž toužící po uvolnění svépomocí poradí si téměř vždy. Ó, kéž by tato důmyslnost byla uplatněna jinde, na místech vznešenějších!

A toto jest jen hrstička způsobů onanistických, kterých celkově jest nepočítaně! Postupně podrobněji probereme ty nejzávažnější a nejrozšířenější z nich, by poučení jste o nich byli co nejřádněji a též připraveni vyjít proti nim na zteč. Pravda jest však taková, že vůbec nejčastěji se chlapci ukájejí pouhou dlaní, neb dlaň jest nástrojem nejpohotovějším, an každému člověku nachází se na konci paže. Proto nejvíce budeme se věnovati právě onanii per manus a jmenovati ji budeme jako “mnutí”.

Onanie dokonaná a nedokonaná

Onanie či též rukoblud, samohana, sebesmutí, ipsace, masturbatio, dlanění neb honitba dělí se do dvou kategorií, na dokonanou a nedokonanou. Toto dělení jazykozpytcům může nápadně připomínati dělení vidů slovesných, které rovněž spadají do dvou alamárek, vidu dokonavého a nedokonavého. To může ledaskomu přijíti humorné, ovšem mnoho veselého na tom vskutku není, snad jen cynik či prostomyšlec úplný se u té podobnosti usmívá.

Onanie dokonaná jest taková, kterou uzavírá vrcholení, totiž orgasmus mužský, při němž z roury močové dere se ven z těla chám. Vězte však, rodičové, že výron chámový jest pouhým jevem vedlejším, sebehaniteli primárně jde o libé pocity, které výron doprovází. Ty často popisovány jsou jako andělské, nebeské, božské, úchvatné, skvostné, nádherné, nepopsatelné slovy vhodnými a podobně, což však ale pouhá šalba démonská jest, neb v tu chvíli jest to ruka Luciferova, která rozechvívá pavučinky nervové a mozkové centrum slasti zaplavuje medem. Skutečná správná slast jest zajištěna toliko třením údu o ženskou výstelku poševní, která byla za příslušného vrcholícího muže právoplatně provdána. Nebudeme si vymýšleti, když pravíme, že výron slizu určeného k oplození lůna ženského jest onanistům mnohdy na obtíž, neb musí se jej poté zbavovati, umývati sobě dlaní, přičemž on lepí a nelibě čpí. Neumytý rychle zas zasychá a odlupuje se jak pokožka malomocného. Přítomnost chámu na těle, oblečení či lůžku může navíc skvěle posloužiti jako důkaz proti svému původci, upozorniti na proběhlou onanii a to si žádný rukobloudce nepřaje.

Onanie nedokonaná považuje se onanisty za špatnou. Postrádá vyvrcholení, muž u ní chám z roury nemete, slast se nedostavuje, což vede k

rozvoji frustrace, vzteku a zuřivosti. Vzniká tak, že sebehanitele něco vyruší, znemožní mu pokračovati v sebedotecích, případně jest chvályhodným dílem anděla strážného, an snese se k onanistovi, by jej chránil před úpadkem, a způsobí mu náhlé ochabnutí. Onanie nedokonaná touží státi se dokonanou a onanistu nutí k rychlému navázání hrátek genitálních, čemuž jest třeba brániti všemi způsoby. Více nedokonaných onanií po sobě vede k edému scrota a varletnímu bolu.

Anatomie pohlaví mužského

Nyní povíme si více o samotné anatomii pohlaví mužského, neboť bez toho fenomen onanie nemůže býti pochopen úplně. Stvořitelem těla mužského jest Bůh a proto Bůh jest i stvořitelem pohlaví. Pohlaví proto platí za výtvar dokonalý, zaslouží si obdiv, ovšem pouze obdiv oka anatomova, theologova či manželčina, která z žen jediná má nárok na to, co poskytuje.

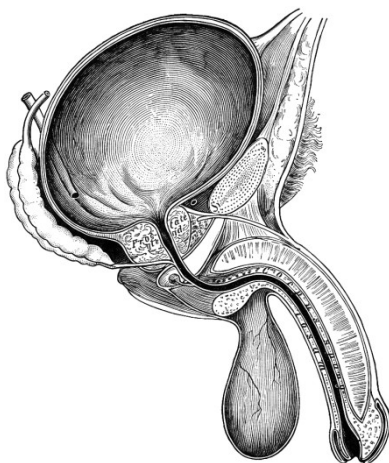
Pohlaví mužské sestává z penisu, žaludu neboli *glansu*, předkožky neboli *prepučia* a varlat neboli *testes*. Varlata jsou ukryta v šourku neboli *scrotu*, na spodní straně žaludu lze spatřiti uzdičku neboli *frenulum*. V žaludu nachází se otvor sloužící k vypouzení moči a též chámu, jinak též semínka, pánské mízy, míšního moku, syflu, mrděčky či vaječiny. Jediná správná označení pro onu substanci jsou však semeno nebo chám, zbylá lze právem považovati za vulgární. Samotné mužské pohlaví pyšní se bezpočtem vulgárních názvů, uvedeme proto jen pouhých pár příkladů:

Fógl, fichtl, lulan, kláda, klacek, čůráček, těšitel, utahovák, tlouk, ohon, kokot, nabiják, indoš, hapták, uhnijón, naprcávák, anakonda, péro, satanáš, arcijáhen, lofas, rákoska, enšpígl, nachtteufel, emílek, vavák, alíček, nudle, eklhafták, klábrdón, čudlíček, šulda, topůrko, ďáblov šídlo, prcátka, jebadlo, kopí svatojiřské, ocas, pindík.

Vraťme se však od jazykozpytu zpět k medicíně. Penis může býti buď měkký, přičemž v tomto stavu slouží k močení, nebo toporný přítomností krve v topořivých tělesech. Ve stavu toporném pak umožňuje rázné protětí blány panenské, vsunutí do pochvy a oplodnění ženy. Během topořivosti nemůže jím muž močiti a zároveň nemůže vrhati semeno, je-li jeho pohlaví ochablé. Hospodin stvořil tuto část lidského těla vskutku důmyslně tak, by spojovala dvě tolik odlišné funkce, any by jinak vyžadovaly dva samostatné orgány, jako jest tomu třeba u

plazů (*lat. reptilia*). Plazi, jak známo, mají jeden úd na močení a druhý na páření, což však jest konstrukce zbytečně složitá a proto moudrý Bůh ji u vyšších bytostí zavrhl.

Nejcitlivějšími částmi pohlaví mužského jsou žalud, uzdička a spodní část penisu. Ještě citlivějšími jsou testes, avšak pouze v nepříjemném slova smyslu, neb přílišné doteky zde bolí a je-li do varlat kupříkladu kopnuto střevicem, dostaví se bolesti tak úporné, že jimi je muž zcela paralysován, může dokonce i omdlíti.

Zmínku zaslouží si ještě pubes neboli ochlupení. To vyrůstá z podbřišku a šourku, slouží k tomu, by pohlaví bylo chráněno před chladem. Někdy bohužel poskytuje domov hmyzímu parazitovi známém jako muňka (*lat. Pthirus pubis*), pročež by mělo býti jednou do roka sežehnuto plamenem paškálu, čímž předejde se šíření nákazy. Pubes má obvykle barvu vlasů majitelových, připomíná kudrny a v dobách minulých používal se k výrobě parochní. Je-li muž na ochlupení vskutku obdařen, může mu v prádle spodním překážeti. V takovém případě doporučuje se zaplétati jej v cop a ten umísťovati do jedné z nohavic.

Vnitřní anatomie mužského pohlaví jest neméně zajímavá. Jak známo, chám vytváří se u mužů v míše. Z míchy pak stéká dolů po čívách jako ranní rosa po stéblech trávy a sbírá se v testes, ana slouží co hlavní reservoár této životodárné tekutiny. Testes propojena jsou párem chámovodů se žlázou předstojnou. Obcuje-li muž se ženou či sám sebou, chám uvolní se v okamžiku vrcholu z testes, přes předstojnou žlázu vstoupí do roury močové a za hlasitého řevu mužova skrze tu vydere se z těla ven.

Uvnitř samotného pyje nalézá se dále houbovitě těleso topořivé, latinsky *corpus cavernosum*. Právě tato důmyslná tkáň, jež se ve chvílích vilnosti bleskově plní krví, jest zodpovědná za schopnost údu vzpřimovati se. Pro zajímavost uvedme, že tento fyziologický phenomenon v minulosti hluboce mátl dospívající dívky. Cudná křesťanská panna totiž málokdy spatří mužské moudí ve stavu ochablém, což v jejích představách snadno může vésti k mylnému dojmu, že se uvnitř pyje nachází pevná kost. Z tohoto důvodu v některých starších učebnicích anatomie a mravnosti, jež byly sepsány staršími dámami pro chovanky vzdělávacích ústavů klášterních, jest toto specifikum uváděno. V těchto knížkách se mnohdy dokonce nacházejí kuriózní, anatomicky pomýlené ilustrace pyje s masivní kostí uvnitř.

Co do velikosti mohou býti pohlaví všelijaká, od obrovských jelit až po maličké orgánky podobné novorozeným myším holátkům. Theologové vatikánští přitom dokázali, že čím jest mužství větší, tím větší jsou i sklony jeho majitele ke smilstvu a též samohaně. Menší přirození jest oproti tomu znakem ctnosti, přičemž světcí bibličtí měli dle textů apokryfních pohlaví tak maličká, že téměř nebylo je viděti pouhým okem.

Některé muže obdařila příroda mužstvími nedokonalými či přímo nestůrnými. Jsou kupříkladu mužové bezvarletní či jednovarlí, ubožáci s pyjem

takzvaně vnořeným, co z podbřichu trčí jim ven pouze žalud. Zaznamenáni též byli vícekrát i obludní hermafrodité, co do pohlaví jsou směsicí muže i ženy a dají-li během noci svatební stehna od sebe, vyvolají u svého protějšku nemalé zděšení. Gaius Plinius Secundus zas zmiňuje ve svém traktátu *O kráse mužské* obludníka, co pohlaví rostlo mu vzadu mezi hýžděmi a on jím močil i kálel zároveň. Hrůza, takové divadlo nelibě sledovati! Kdo touží z důvodů studijních spatřiti mužskou zrůdu pohlavní, nemusí jezdit daleko. Za drobný úplatek pedelovi jest možno navštívit sbírky pražského Ústavu anatomického na Novém městě, kde ke spatření jsou válce lihové, v nichž dlí mrtvolky kyklopské. Tyto vyznačují se krom jednookosti i přítomností malých čuráčků, co choudatům vyrůstají přímo z čela. Návštěvu však doporučujeme z rodičů pouze otcům, neb matičky mohly by z pohledu na mrtvá kyklopská dítka upadnouti v šok.

Anatomie pohlaví ženského

Ano, i ženy mají pohlaví, avšak vzhledem k tomu, že kniha pojednává pouze o onanii mužské a autor navíc obnažené rodidlo ženské coby sluha Boží jaktěživ nespatriřil, tuto kapitolu učiníme co nejstručnější a zmíníme toliko dobře známý fakt, že obraz pohlaví ženského vyvstává přechasto v myslích mužských onanistů. Jest vpravdě květem padlé lilie, ana vábí k nepatriřcnostem, orchideou samotné Lilith, zdroj pokušení plný hadího jedu.

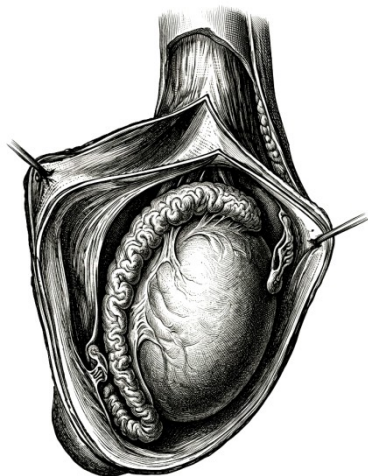
Odkdy mohou hošící onanovati?

Léta dětství jinochova jsou obdobím požehnaného mravního klidu, neboť tělo jeho ještě nedisponuje potencí. Avšak s příchodem puberty, kdy chlapec počíná mutovati, chlupatěti a růsti do výšky, nastává v jeho útrokách kritická proměna, kterou musí křesťanský rodič sledovati s bdělostí ostříže. Proměna jest dílem působků, látek produkovaných testes, any začnou zde býti produkovány v souvislosti se stékáním chámu z míchy. Z tohoto místa jsou pak krví ozplavovány po celém těle.

Klíčovým mezníkem, od kterého hrozí riziko, že mladík objeví ohavnou sebesmilnou rozkoš, jest sestup testes neboli varlat z kanálů tříselných dolů do scrota neboli šourku. Obvykle děje se tak po dvanáctém roce věku.

Dokud jsou varlata skryta hluboko v břišní dutině, chám míšní do nich ještě z páteře neproudí, působky nevznikají a pohlaví jinochovo zůstává netečným, slouže pouze k močení. Jakmile však tyto dva rezervoáry klesnou skrze kanály do svého koženého domku, vystaveny jsou znenadání vnějšímu tření a vlivu ovzduší, což v nich zažehne jiskru vilnosti. Přítomnost obou varlat v šourku jest neklamným znamením, že mladík vstoupil do věku, kdy jest schopen hříšného mnutí.

Jest povinností rodičovskou prováděti pravidelnou kontrolu chlapcova šourku. Matka budiž v tomto ohledu nápomocna zejména v mladším věku syna, kdy jemu při sobotní koupeli pod záminkou omývání jemně, leč důkladně šourek prohmatá, ověří jestli již ony nemravné kuličky nesestoupily dolů. U hochů odrostlejších, kde pohled matky by mohl vyvolati stud či naopak předčasné zbytnění tkání Oidipovské náтуры, přebírá tuto vyšetřovací povinnost otec.

Jestliže se rodičové z důvodu přehnané ostýchavosti či nedostatku anatomického fortelu necítí při popsaném vyšetření ve své kůži, nesmí věc nechat náhodě! Ať požádají buďto rodinného lékaře, anebo, což jest z hlediska mravního bohuľibějši, místního faráře. Duchovní pastýř při soukromém rozhovoru na faře chlapce diskretně prohmatá a rodičům poté neprodleně podá zprávu, zda již existuje riziko rozvinutí zvyku onanistického.

Prospěšná lež aneb kamenění těla

Zatímco náprava dospívajícího rukobludce vyžaduje prostředků často rázných a nepříjemných, u chlapců věku mladšího, ani ještě rukoblud neobjevili, bývá mnohem účinnější prevence. Moudrý rodič totiž neléčí neřest teprve tehdy, když se objeví, nýbrž brání tomu, by vůbec se rozvinula.

Dětská mysl vyniká důvěřivostí a právě této vlastnosti lze využití ku prospěchu mravnímu. Není vskutku žádného vážného důvodu, proč by malý hoch

měl být předčasně seznámen se všemi záležitostmi tělesnými. Ba naopak, jistá dávka nevědomosti bývá v těchto otázkách velmi žádána. Mnozí vychovatelé proto doporučují, by dítě pohlíželo na samovolné tvrdnutí pohlavního údu nikoli jako na známku zdraví, nýbrž jako na jev zcela nežádoucí. Takový postoj vede totiž k tomu, že chlapec má z erekce hrůzu a udělá vše pro to, by ji potlačil.

Rodiče udělají nejlépe, pokud ratolesti vštípí, že topornost údku jest příznakem smrtelné nemoci zvané kamenění těla, přičemž neduh projevuje se nejdříve právě v pohlaví. Pokud ale tvrdnutí údu vždy zvrátí rychlý zákrok terapeutický, větší rozvinutí choroby nehrozí. Hoch věřící této prospěšné lži pak pokaždé přijde v hrůzách za otcem nebo matkou a bez ostychu oznámí, že ztvrdlo mu moudí. S nářkem prosí o pomoc, přičemž rodiče zachovají výraz klidný a věcný, nesmějí se, byť situace vskutku může zdát se humornou. Otec pokývá hlavou, matka přinese ledový obklad a oba společně syna ujistí, že vše bude v pořádku. Erektce poté dočká se ledování, úd ochabne, syn věří, že ataka choroby ustoupila.

Takto může být syn po mnoho let chráněn od zbytečných experimentů s vlastním tělem, jež bývají počátkem pozdějších obtíží souvisejících s rozvojem rukobludu. Pravda o topoření měla by být odhalena co nejpozději, ideálně až když nadejde u syna čas vstoupiti do stavu manželského. Tehdy otec odvede si pokračovatele rodu stranou a slavnostně jemu sdělí, že domnělý neduh není ve skutečnosti nemocí, nýbrž přirozeným projevem tělesným, které rodičovstvo po léta záměrně vykládalo způsobem nejvhodnějším pro zachování synovy mravní čistoty.

Mladík bývá zprvu překvapen, avšak záhy pochopí, že rodiče jednali podle svého nejlepšího svědomí. Ať již pak jejich postup hodnotí jakkoli, nemůže jim upřít jedině, totiž že po celou dobu sledovali cíl, který pokládali za nejvyšší, totiž by jejich syn vstoupil do manželství s tělem, myslí a duší nepoznamenanými

rukobludem. S údem stojícím pevně jako mramorový sloup dóorský pak na svatebním loži hravě prorazí své nastávající hymen, vykoná soulož a oplodní ovum, což jako onanista činil by pouze s obtížemi největšími.

Hřích onanie prvotní

Onanie prvotní vzniká u chlapců zpravidla nikoli záměrně a zloajně, nýbrž náhodou. Hoch, dosud čistý a nevinný, stojí u mísy noční či na stráni za stodolou, močí, a v zamyšlení, jak u chlapců to bývá, drží svůj úd rukou, by lépe mířil. Prsty mimoděk se pohybují, třou a hladí citlivou kůži, žalud, frenulum, prepucium a tu náhle dostaví se pocit dosud nepoznaný, an jest libý, teplý, připomíná sladké mravenčení, šíří se z míst necudných do celého těla, láká k dalšímu dotýkání. Chlapec, místo aby ruku ihned odtáhl jako od jedovatého hada, pokračuje v pohybu. Tělo jeho dosud nezkažené právě objevilo novou a nebezpečnou rozkoš. A tak se stane, že ještě téhož večera, leže na lůžku, zopakuje onu masáž záměrně, a hle! Ďábel slaví svůj triumf!

Právě proto jest nanejvýše nutno, by mladíci měli od rodičů přísně zakázáno dotýkati se svého mužství více, nežli jest nezbytně nutno při mytí a při močení. Ba i v těchto případech mají býti poučeni, by své močitko drželi pouze dvěma prsty, co nejkratší dobu, s očima odvrácenýma a modlitbou na rtech, neboť každý zbytečný dotek jest branou, kterou může vstoupiti pokušení.

Kdo chlapci dovoluje, by si se svým údem pohrával byt' jen ze zvědavosti, ten vlastně mu podává do ruky klíč od pádu do zatracení. Vězte však, draží rodičové, že mnozí chlapci objeví onanii aniž se sebe jedinkrát dotknou. Může se tak státi při lezení po stromech, při jízdě koňmo nebo při nošení těsného oblečení, když šev kalhot dráždí pohlaví delší dobu. Avšak vždy jest počátek stejný, totiž náhodné dráždění, objevení sladké rozkoše a pak již vědomé a hříšné opakování, které rychle přerůstá v ukrutný zlovyk.

Proto bděte! Nedovolte, by vaše dítě poznalo, že jeho vlastní tělo může býti zdrojem této zakázané slasti. Neboť jakmile jednou pekelná brána Onanova jest otevřena, jen s největšími obtížemi a pouze s pomocí Boží milosti lze ji znovu zavřítí.

Pokud jste již selhali a vaše ratolest utíká se pravidelně k sebemnutí, takže nyní sdílíte nyní střechu s mladým onanistou, čtěte dál, neboť kapitoly následující poskytnou vám mnoho praktických rad a způsobů, jak navrátiti synka k čistotě.

Rozprava varovná

Povinností každého otce jest vykonati se synem o onanii vážnou rozpravu a varovati jej před všemi jejími následky. Rozprava budiž provedena co nejdříve poté, co syn dosáhl dvanáctého roku věku, neboť tehdy, jak již víme, hrozí akutní riziko sestupu varlat z tříselných kanálů a zažehnutí vilnosti.

Otec musí zvoliti chvíli nanejvýš vážnou, vhodný jest čas po nedělním obědě, či po návratu z ranní mše, kdy chlapcem stále ještě rezonují výkřiky kazatele o pekle a věčném zatracení. I místo jest důležité. Nabízí se otcovská pracovna, kde vše proběhne při tlumeném světle jediné svíce, za přítomnosti rodinné Bible a vystaveného voskového modelu disekovaného pohlaví mužského, který zapůjčiti lze na místní reálce. Tyto rekvizity dodají veškerým následujícím slovům opravdovou váhu.

Vězte, že cílem rozpravy jest jinocha nejen poučiti ale i dáti mu pocítiti pravou hrůzu z úpadku těla, mysli i ducha. Mladík musí pochopiti, že onanie jest bezmála ranou morovou, která bleskově rozkládá chrám těla lidského. Otec musí vykresliti onanistu coby živoucí kadávr, jako tvora se slepýma očima, třesoucíma se rukama, rozpadlou páteří, mozkiem proměněným v miasmatický sliz. Odpudivého, nestůrně nelidského, nevyvolávajícího při pohledu ni stopu lítosti. Chlapci nutno vštípiti, že každým marným výronem chámu nenávratně se vzdaluje od milosrdenství Božího a sám sebe dobrovolně odsuzuje k dožití ve slabomyslnosti a bezdětnému vyhnanství z komuny křesťanské. V katolické rodině zkrátka nemůže býti tento nešvar tolerován ani v zárodku.

Níže předkládáme modelový dialog, jenž budiž pro křesťanské otce jistým vodítkem.

Otec: (*Sedí v těžkém křesle, v ruce drží vycházkovou hůl a upřeně hledí na syna, jenž stojí v pozoru před ním*) „Přistup blíže, synu můj. Pohleď mi do očí a zde při Bohu s upřímností křesťanskou pověz, zdali již někdy od přátel či spolužáků ohavná slova onanie, rukoblud nebo sebestupství slyšel jsi? A k tomu rovnou sděl mi, zdali snad již někdy v temnotě lože svého dotýkati se pohlaví z toho důvodu zkoušel jsi, což zlověstně příjemným se ti to zdálo?“

Syn: (*Třeše se, bledne a klopí zrak k podlaze*) „Nikoliv, drahý otče! Při památce svatého Jana z Nepomuku tobě přísahám, že takové slovo v životě jsem neslyšel a řečeného na těle svém nikdy se nedopustil! Ani v myslí mé taková nestoudnost na rovině představ neproběhla!“

Otec: (*Pokývá uznale hlavou a položí hůl na stůl*) „Chválím tě, synu, a děkuji Hospodinu, že tvá mysl dosud čistá jako nepopsaný arch papíru jest. Tu za odměnu svěřím tobě strašné tajemství! Ve věku puberty, do něž již zvolna vkračuješ, tvé moudří začne růsti, podbřich chlupatější a do šourku ti z břicha testes sestoupí. Neděs se, synu! Ústrojí tvé mužské jest dobrým dílem Božím, k tomu slouží, by jeho prostřednictvím plémě lidské se ve slávě množilo. Žel, ty těla tvého změny ďábla přilákají a vůkol duch Onana biblického obcházení začne. Toužíš-li věděti, co onanie jest, pak věz, že hnusné mnutí pyje vlastního, k němuž slabí jinoši vilnými představami sváděni jsou. Poddruh smrtelného hříchu smilstva, kdy muž místo toho, by do vroucích rodidel své manželky právoplatné vsouval, k rozkoši dopomáhá sobě dlaní! Věz však, za onu chvilku blaha, byť sebelépe skrytou, přichází spravedlivý trest!“

Syn: (*Vytřeští oči, hlas se mu chvěje*) „Jaký, otče? Strachy se hrozím, tak honem dále mluv!“

Otec: „Podívej se na své ruce, synu. Začneš-li onanovati, nezhojitelný

třas stařecký tě stihne. Avšak to jen pouhý začátek bude! Záhy totiž tvá páteř hrůzně ohne se, obratle popraskají, pozbudeš zraku i sluchu, tvá kůže sežloutne a mícha na troud vyschne. Neplodným vyvrhelem se staneš, ubožákem předání jména rodového neschopným, tvůj mozek se v šedou šlichtu promění a v ústavu pro choromyslníky svou životní pout' ukončíš. Jistě tušíš, že sněť onu v požehnané rodině naší trpěti nemůžeme! Proto pokud u tebe i ten nejmenší náznak rukobludu zaznamenán bude, jediná skrvnka na lůžku, strašlivé represálie ihned vypuknou a to pak sám Bůh tě chraň!”

Syn: (*Padá na kolena a spíná ruce*) „Ach, běda! Běda všech bēd!”

Otec: (*Vstane a tyčí se nad synem jako prorok*) „Pakliže sebedmnutím zhřešíš, nejpřísnější dietu protirukobludnou okusíš, tvou stravou denní pouze neslaná rýže bude a nápojem trpký čaj z kory březové. Zábavy všechny tobě odepru a tvrdou lopotou je nahradím. Nebude-li to stačiti, terapie silozpytné započnou. Tvé pohlaví ochromující rány mluna pozná, tělo vodu ledovou i oheň žhnoucí. Budeš-li ve své zvrácenosti tak zatvrzelý, že ani silozpyt tvou vilnost nezlomí, vatikánského špitálníhoka povolám! Ten strašných zákroků medicínských se na tobě dopustí, předkožku tobě drátem zalátá, rouru močovou skrze hráz ven z těla vyvede, pilníkem lebku obrousí, do mozku žíravinu vstříkne a tím vším, věř nebo ne, duši tvou nesmrtelnou před zatracením uchrání! Rozumněl jsi mi, synu milený?”

Syn: (*Pláče, tluče hlavou o podlahu*) „Rozuměl, drahý otče, rozuměl! Raději stokrát zomru, než bych se svého údu dotkl! Budu se modliti dnem i nocí, jen abych čistým zůstal!“

Otec: (*Položí mu ruku na hlavu*) „Vstaň, synu. Nyní jdi, ledovou vodou sobě slzy opláchni a až modliti se budeš, na duše těch těch chudáků vzpomeň, ani selhali a duch Onanův je zotročil. Oko mé i oko Boží od této vteřiny nepřetržitě tě sledují. Amen!”

Disputace jest poté ukončena, otec se vrátí ke svým běžným činnostem, syn se jde modlit.

Zrůdné představy rukobludné

Není hřích onanie dokonán toliko pohybem ruky či třením těla o cizorodé předměty, jeho pravé a nejtemnější kořeny tkví v mysli hříšnickově. Mállokterý mladík obcuje sám se sebou v naprosté prázdnotě ducha, takřka vždy jest toto hanebné počínání doprovázeno necudnými představami. Někdy tak necudnými, že by nad nimi musili se rdít hanbou i divocí afričtí opolidé. Dábel skrze obrazotvornost staví před vnitřní zrak chlapcův hotová divadla smilstev, čímž se hřích ruky stává zároveň hříchem rozumu a urážka Majestátu Hospodinova jest tak zdvojnásobena.

Počátek tohoto pádu bývá nenápadný a zdánlivě obyčejný. Mladík, zasažen prvním varem pohlavní mízy, představuje si nejprve třeba spolužačku z tanečního kursu, kterak při kvapíku poodhalilo se jí bělostné rameno, či dceru pana lékárníka, co věnuje se jízdě na velocipedu a vánek lehce jí nadzdvihuje spodní lem sukénky. V těchto prvních fázích bludařství chlapec v duchu svléká nešťastné panny z jejich šněrovaček a upíná zrak k místům, jež mají zůstatí navždy skryta. Sní o hýždích, nadrech všech velikostí s dvorci výraznými i nenápadnými, sní pochopitelně i o pohlavích ženských, rodidlech vlhkých touhou, chlupatých i důsledně chlupů zbavovaných. V představách se k nim sklání, rozevírá je prsty, líbá, očichává a oblizuje vytékající sliz. Pochopitelně v těchto představách i souloží a do dívčích rodidel se zasouvá.

Lidská obrazotvornost, jednou utržená ze řetězu křesťanské střidmosti, však nezná mezí a nenasytost seabemnoucího hochy roste s každou vyroněnou troškou chátu. Obyčejné představy panen a částí jejich anatomických brzy chlapci zevšední a přestanou jeho zbytnělému moudí poskytovatí ono žádoucí,

hříšné svrbění. Tu nastupuje druhá, mnohem hnusnější fáze obrazotvornosti, totiž představy bizarní a zvrácené. Hoch představuje si již soulož s více dívkami, sní o nezvyklých pozicích, kdy například leží na hřbetě, jedna dívka rajtuje na jeho neřestném prutu, druhá dřepí nad obličejem a vypouští mu do úst sliz poševní. Vidí se souložiti dívky zředu, z boku, od zadu, v představách vkládají jim pohlaví mezi rety, krmí je chámem, někdy dokonce, což jest hnus hnusů, podrobují souloží jejich konečníky. Není větší milostné zhůvěřilosti, než když mladík má k dispozici rodidlo, dá však přednost řiti, tedy otvoru, jímž dívka odkládá stolici!

Z našich tajných zápisů zpovědních a z vyšetřování u mladíků na katolických ústavech kárných vysvitlo, že pokročilý onanista jest schopen v myslí své ploditi stvůrností, jež se přičí samotné přírodě. Někteří nešťastníci, bičováni vilností, nepředstavují si již ženy, nýbrž uvažují v duchu o zvířatech. Známe případ studenta práv, an se přiznal, že při hříšném tření moudí musel vždy mysliti na fenu řeznického psa a kterak s touto obcuje v podsklepi. Jiní u vytržení smyslů představují si souložení bytostí nadpřirozených, ba i samotné anděly padlé, touží

po páření s ďáblíci, jež jim v noci skrze tyto myšlenky vysávají poslední zbytky míchy. Kentaurky, děvy mořské, harpie, olbřímí samice behemotské, toť pouhý zlomek toho, co zkaženci si představují.

Vrcholem duševní hniloby jsou pak představy takzvané mechanické či věcné, kdy mladík již netouží po živém těle, ale jeho mysl se upíná k předmětům neživým. Oběti vlastního chtíce v této fázi blouznění onanují při představě anatomických modelů z vosku, či si v mysli vykrešlují složité aparáty z kovu, pístů a ozubených kol, jež jim svými pohyby připomínají kmitání lidských údů, a do těchto vyblouzněných strojů onanisté následně vdechují svou chorobnou vilnost.

Zcela samostatnou kategorií jsou představy duševně chorých jedinců, blbců a alkoholiků. Tyto zcela se vymykají věcem normálním, bývají trestuhodně odporné, hnusné. Jeden ze zpovídaných mrazáků duševních svěřil se například, že při sebemnutí v představách koupe se v bečce plné lidských hoven. Další, usvědčený onanista nekrophil, fantazíroval o válení se v hnoji, smilstvu s hnijícím viselcem v trávě pod šibenicí. Ten samý rovněž před očima nechával si vystávati průvod zesnulých nevěstek v rubáších. Jistý blbý mladík z farnosti Postoloprtské snil zas během sebemnutí a krtních, myších děrách a jak tyto domovy zvířecí podrobuje souložím. Ubožák nakonec od představ přešel k činům, za což vysloužil si doživotní internaci v Zemském ústavu pro choromyslné v Černovicích. Ach! Jeden až žasne, jaké věci dovede ďábel do lidské mysli vložit!

Pakliže zjišťujete u syna hříchy, nezdráhejte se udeřiti naň otázkou: „*Načs myslil, hochu, když ruku na své ohanbí položil?*“ Začne-li koktati, rudnouti a tvrditi, že myslil na zdraví rodičů či na úspěchy své školní, vězte, že lže! V jeho hlavě se v tu chvíli proháněly nahé ženské postavy, ne-li přímo nestvůry z pekelných hlubin.

Jistě jste již sami vytušili, dobří rodičové, že mysl chlapcovu jest třeba

neustále zaměstnávatí prací užitečnou, studiem matematiky a četbou životopisů svatých mučedníků, by v ní nezbylo ani místečka pro ďábelské výjevy. Jakmile se mysl ocitne v nečinnosti, hned se do ní vloudí obraz obnaženého lýtko a ruka chlapcova již proniká skrz rozporek do spodků!

Dopadové sebehanešení na zdraví tělesné

Kdo domníval by se, že hřích sebemnutí zůstane bez jizev na schránce tělesné, ten tragicky by se mýlil. Takovému chudákovi se smějme! Lidský organismus jest důmyslným strojem stvořeným Bohem, každá tekutina má v něm svůj přesný účel. Chám mužský však není tekutinou ledasjakou, není pouhou slinou nebo slzou, jest samotnou esencí živobyť, koncentrovanou silou ducha a nejčistší destilát míchy určený k vyvolání zázraku těhotenství neboli břichatosti. Plýtvá-li mladíček touto bezmála zázračnou substancí zbůhdarma, odstříkuje-li ji několikrát denně do šátku či v ponurém sklepe do uhlí, okrádá organismus svůj o cenné látky, což vede postupně k tak hrůznému úpadku tělesnému, před jakým bledne hrůzou i otrlý patolog. Následky tohoto soustavného oslabování

organismu projevují se na těle onanistově s neúprosnou zákonitostí a graduují v následující děsivá stadia.

Nejprve dostaví se chlupatění dlaní. Tento phenomenon, dobře známý všem kulturám světovým, jest nejhmatatelnějším důkazem hříšného počínání. Poněvadž chám, jak výše řečeno, obsahuje zárodky života lidského, působí při neustálém kontaktu s kůží ruky jako to nejvydatnější hnojivo na vyprahlou půdu rumištní. Kůže na vnitřní straně dlaně nejprve zhrubne, zežloutne a záhy z ní začnou vyrůstati hrubé chlupy podobné srsti divočáka. Mladík chodí se zaťatými pěstmi, by tuto ohavnost skryl, případně stydlivě vsouvá dlaní do kapes kabátu, avšak při ruky podání vyjde k jeho nelibosti vše najevo. Odpudivé chlupy nelze snadno oholiti břitvou, na to příliš jsou tvrdé, trhání jejich zase tuze bolí. Odvážili se hříšník odstraniti je za užití plamene, zpravidla způsobí si silné popálení a chlupy do dvou dnů stejně jsou zpět!

O málo později dochází se vysychání míchy a měknutí kostí. Chámovody a varlata jsou, jak již jsme si pověděli, úzce spjaty s kanálem páteřním. Častým a urputným drážděním dochází k tomu, že míšní mok jest násilně odsáván dolů do testes, mícha v páteři následkem toho vysychá, scvrkává

se, páteř samotná ztrácí svou opěrnou funkci. Obratle chlapcovy začnou měknouti jako strdí na poledním žáru. Následuje strašlivý rozvoj křivice, hrudní koš se propadá, páteř ohýbá do zrudného hrbatého tvaru a nohy vykříví se do podoby písmene „O“. Nebohý onanista připomíná nakonec spíše lesního skřeta nežli lidskou bytost.

Následně onanie projeví se v očích, neb mezi zrakem a mužským moudrím, jak svého času dokázal už slovuťný Hippokratés, existuje přes míchu a mozek přímé nervové spojení. Silné spasmy pohlavní, jež tělo zažívá při sebehanitelském vrcholení, způsobují prudké návaly krve do hlavy, čímž praskají jemné čivy oční a též vlasečnice sítnicové. Onanista nejprve ztrácí schopnost rozeznávat barvy, zrak se mu kalí, objevuje se katarakta. Nakonec oční bulvy z důvodu celkového vysušení organismu změknou, umenší se a vpadnou hluboko do lebečních důlků, odkud v nejpokročilejším stadiu nemoci mohou při prudkém zakašlání ve vzácných případech úplně vyhrěznouti na zem.

Poněvadž tělo onanií přichází o svou přirozenou obranyschopnost, vnitřní orgány onanisty začínají zažíva podléhati hnilobným procesům. Žaludku nedovírá vrátník, střeva lenivěji, chlapcův dech páchne po zkažených vejcích či nedovřené senkruvně. V mase hříšníkově se též hromadí sirné plyny vznikající z černého svědomí a kazících se tělesných šťáv. V lékařských análech zaznamenány jsou případy, kdy pokročilý sebestmířitel, leže na lůžku v horkém letním dni, vznítí se vnitřním chladným plamenem, a zbylo z něj jen pár liber popel a ohořelé chodidlo.

Spatříte-li, že váš syn při chůzi podivně se hrbí, na dlaních nosí i v létě rukavice a jeho kůže barvu má svařeného klišu, zasáhněte! Jeho tělesná schránka se již nachází ve stadiu pokročilého rozkladu a chybí jen málo, by pohroužilo se v hrob.

Pohled na počínající úpadek tělesný budiž vám tou největší vzpruhou k neúprosnosti. Vězte, že lepší jest viděti syna s rukama v okovech a o chlebu s vodou, nežli dívati se, jak před vašima očima mění se v slepou, bezkou, hrbatou

stvůru s chlupatými dlaněmi. Ach, jaká škoda jest, že dnes již jen málokdy v obludářích kočovných cirkusů lze vedle kyklopa a kádě s mořskou ženštinou spatřiti i klec s rozkládajícím se onanistou, by každý mohl sám se přesvědčiti, kam až může samohana zajíti!

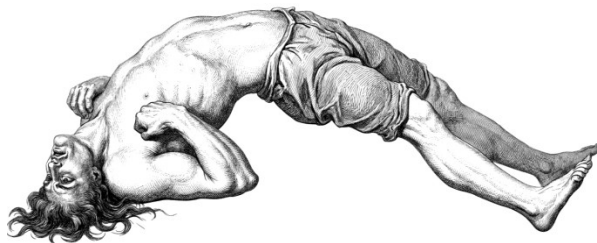

Pád chrámu ducha onanistova

Následky, jež sebedmnutí zanechává na schránce tělesné, blednou v porovnání s tím, jakou spoušť zlovyk působí v samotném ústředí rozumu a v jemném předivu nervovém. Prvním neblahým znamením vnitřního suchopáru,

an jest vyvoláván opakovaným odstříkem semene per manus, bývá zrod chvění prstového, v medicíně zvané tremorus, jež záhy přerůstá v mocnou třesavku celého těla. Nešťastník nedokáže nakrmiti se sám lžící, aniž by většinu polévky nevybryndal na ubrus. Jeho písmo, dříve krasopisné, mění se v nečitelné klikyháky připomínající škrabocání kočičí, což svědčí o naprostém ochrnutí jemných drah nervových.

Neustálé mechanické dráždění periferních nervů ohanbí, vede zvolna k rozvoji zákeřné padoucnice. Lidské tělo zbavené své přirozené mravní rovnováhy a vyčerpané nadměrným hnětením místa tříselného, začne v nepravidelných intervalech propadatí prudkým křečím nervovým. Mladík, v jeden okamih klidně sedící u rodinného stolu, náhle obrátí oči v sloup, zavřeští, padne na znak a počne sebou strašlivě zmítati, přičemž z úst vyrazí mu bělavá pěna nápadně podobná substanci, jež pravidelně dlaní sobě vyhání z pyje. Tento stav jest přímým důsledkem překrvení kůry mozkové a prudkého úbytku moku míšního. Nelze jej léčiti, všechny známé postupy selhávají, což týká se i moderního a dnes tolik oblíbeného navrtávání kostí spánkových za účelem snížení tlaku nitrolebního. Záchvaty dostavují se nečekaně, jako blesk z čistého nebe, a mohou býti smrtelně nebezpečné, pokud mladý muž zdolává plavecky kotlinu jezerní, či uhání krajinou na svém plnokrevníkovi. To stále však je jen začátek!

Mladý sebemník upadá postupně čím dál častěji rovněž do takzvaných stavů katatonických, lékaři nazývaných stuporem mravním (*lat. Stupor Moralis*). V této fázi se mysl pod vlivem chronické únavy zcela uzavře před

okolním světem. Onanský pacient vždy na několik hodin stane se jakous živoucí sochou, ztuhlým pomníkem vlastní neřesti. Lze jej nalézt, kterak stojí v koutě pokoje s pohledem upřeným do prázdna, neschopen slova ni sebemenšího hnutí. Jeho údy zůstávají zcepenělé v té poloze, do níž je jsou uvedeny rodiči, jako by byly z vosku či z jílů hrnčířského. Mozek zkrátka již nemá dostatek nervových sil, by skrze vyschlé čivy vyslal k svalstvu jakýkoli smysluplný povel a přiměl je k pohybu. Přiletí-li v tomto stavu k chudákovi krkavec a pustí-li se mu do očí, nešťastník neučiní ničehož, neožene se, zůstává stát a nechá si ptákem bulvy vyklovati.

Přečasté jsou dále halucinace a stavy celkového vyšinutí. Chorý mladík nabývá utkvělých představ, že stěny jeho pokoje jsou průhledné, že kantor při výkladu dějepisu mluví výhradně o něm, vlastní odraz v zrcadle považuje za přízrak Jana Lucemburského. Cítí, že z kostrče roste mu chvost a z hlavy rohy, dojem má, že v břiše sídlí mu škvoři a ropuchy, či věří, že rodiče chtějí ho otrávití jídlem. Takových bludů jsou tisíce a u každého onanisty objevuje se jich skladba zcela originální. Nezřídka vše končí tím, že ubohý pacient v záchvatu úplného pomatení vyleze v ložnici na kachlová kamna a odtud se vrhne po hlavě na dlažbu, touže po tom, by mechanickým nárazem utišil ono strašlivé bludné bujení.

Konečným a nevyhnutelným stadiem tohoto strašlivého vývoje jest úplné a definitivní zblbnutí, v odborných skriptech popsané jako *dementia masturbatoria*. Mladík, jenž dříve vykazoval bystrost a mohl býti ozdobou předních lavic gymnasiálních, ztrácí schopnost jakéhokoli logického uvažování. Zapomíná jména sourozenců, nedokáže spočítat prsty na vlastní, hřichem poskrvněné ruce a na jakoukoli otázku otcovu odpovídá pouze zvířecím mručením. Jeho obličej dostává výraz idiotský, kosti čelní slábnou a se propadají v důsledku atrofie předních mozkových laloků, nakonec celá leb chudákova se natolik zploští, že na ni je možno postavit džbán s vodou, aniž by ten se překotil.

O opaku úst

Jest povinností mojí, která nikterak mne netěší, uvést, že existují sebehanitelé natolik zvrácení, že k ukájení svého nalézají si cestu skrze vyústění traktu zažívacího, jež odborně zove se řiť (*lat. Anus*) a lidových názvů má, ach, přehršel. Anatomicky jest soustava mužská urogenitální uzpůsobena tak, že jeden z jejích orgánů vnitřních, totiž žláza předstojná, nachází se poblíž stěny konečníkové, zhruba osm palců hluboko v řiti. Tento orgán náramně jest citlivým na tlak i vibrace, čehož zkušené onanisté dobře jsou si vědomi. Někteří jednou rukou mnou si pyj a k tomu zároveň vsouvají do zapovězeného otvoru někdy prst ruky druhé, většinou však raději nějaký předmět tvaru podlouhlého, by předstojnici svoji škádlili. Nejčastěji chátka smilnická sahá po mrkvi, okurce, páрку, klobáse, starší zadní onanisté však pojmu zadnici klidně i salám turistický, což mne coby autora knihy této obzvláště trápí, neb předsedou Klubu českého spolku turistů v Broumově jsem.

Krom potravin vsouvají do sebe onanisté vše, co zrovna se namane. Tu šišku borovou, jindy topůrko sekerkové, kolík sázecí a podobně. Zaznamenan jest případ duševně chorého hrobaře, an vsouval sobě do střeva během rukobludu vykopané kosti umrlčí, z čehož však jednoho dne dostal sepsi a zhynul. Neb byl to jediný hrobař široko daleko, nemohl býti hned pohřben, a protože tehdy kalendář zrovna hlásil srpen, nakonec téměř celého ohlodala jej hovádka hmyzí.

Nejhorší rozhodně však jsou ti zasouvatelé, ani do těla vpravují si živáčků. Říše živočišná neboli fauna nabízí totiž množství tvorů, kteří přesně takového tvaru tělesného jsou, že onanista bez uzardění je ulapí a zavede sobě v řiť. Tak moc jej vzrušují! Každým rokem mezi půlkami onanistů na udušení zhynou tisíce slepýšů, mloků, ještěrek, užovek, pstruhů, ouklejů, úhořů a vzácně i nějaký ten menší sumec. Praxe tato jest však někdy smrtelně nebezpečná! Nevzdělaní zasouvači mnohdy totiž zamění užovku za zmiji, ta je při snaze o její vměstnání do rekta uštkne a ohavník pojde spolu s ní. Loni, roku 1897, jen v Arcidiecézi olomoucké zaznamenaná byla tři takováto úmrtí, kdy obnažený smilník nalezen byl mrtev s udušenou zmijí v řiti. Úhoř říční (*Anguilla anguilla*)

zas zaměněn lehce hlupákem býti může za paúhoře mlunného (*Electrophorus electricus*), an dopřeje rybařícímu rukobludci smrtelný zásah hromový, co zastaví v okamihu tlukot srdce.

Někdy onanista, an nemůže najíti tvorečka k tomu účelu vhodnějšího, ze zvrácenosti zavede do sebe krtka, lasici či veverku. Běda jemu! Teplokrevní tvorové, ostré dráčky a zoubky mající, bojují o svůj život ze všech sil, škrábou, hryžou, hrabají a rvou se zpět na světlo dne Božího, onanistovy orgány vnitřní mění se při tom v krvavou fašírku. Z útrobních zranění takto vzniklých jediným východiskem může býti pouze a jedině bolestivá smrt srovnatelná se smrtí martyrskou, avšak cestu do Zahrad Páně mrtvému takováto vskutku nezajistí! Jeho duše spláchnuta jest vlastní krví rovnou do pekel, neb jiná odměna mu nenáleží!

Proto varujte svého synka, ať nikdy nic živého mezi zadní půlky sobě nevkládá, neb mohl by z toho míti smrt. A když u toho jste, ať nevkládá tam ani nic neživého. Od zasouvání již jen krůček jest k sodomii, kdy do sebe jeden muž nechává vstupovali krví nalitý úd muže jiného! Toť věru noční mora každého z rodičů!

Rukoblud hromadný, an se sedomií hraničí

Jestliže osamělé rukobludectví v tichu ložnice jest činem hanebným a duši stravujícím, hromadné provozování této neřesti pak představuje naprostý vrchol mravní hniloby. Mladíkové jím odhazují poslední zbytky důstojnosti a klesají na úroveň divé zvěře. Tento jev, v theologických a lékařských pojednáních nazývaný onanií skupinovou, v naší vlasti rozmohl se zejména s příchodem moderních spolků a škol internátních. Nejde již o pouhé chvilkové selhání slabé vůle jednotlivce, nýbrž o organizované spiknutí proti mravnosti, kdy více mladíků sesedne se do kruhu a provádí hanebné tření buď každý na svém údu, či – což jest zruďnost, nad nímž rozum každého slušného člověka zůstává státi – si v kruhu vypomáhají rukama navzájem. Tento druhý případ již dle nejnovějších pojednání znaleckých hraničí s pravou sedomií římskou, konkrétně pompejskou.

Ke kolektivnímu mnutí dochází nejčastěji na místech, kde mladíkové požívají nadbytku svobody a jsou odloučeni od přísného dohledu rodičovského. Klasickým semeništem této nákazy jsou internáty škol reálných, podkroví hospod zájezdních, ubytovny tovaryšské, ale též příroda sama. Veliké nebezpečí skýtají zejména letní plovárny a odlehlé tůně, kam chlapci odcházejí pod záminkou otužování těla. Jakmile ocitnou se ve vodě či na slunném břehu bez oděvu, pohled na obnažená těla kamarádů v nich probudí stádní vilnost. Namísto plavání pak zalezou svorně do vysokého rákosí, kde zakládají takzvané kluby rukobludné, v nichž soutěží, kdo z nich dokáže svůj chám vyvrhnouti co nejrychleji.

V našich záznamech zpovědních existuje vskutku děsivý zápis z léta Páně 1892, pořízený při zátahu na nelegální tábořiště studentů akademie obchodní v lesích u Křivokláta. Tamní četnická stanice tehdy dopadla společenstvo čítající osmnáct mladíků v rozpuku, kteří, usazení v noci na kládách kolem skomírající vaty, prováděli hromadnou ipsaci synchronním pohybem za doprovodu neslušných písní. Počet osmnácti účastníků jest doposud nejvyšším

úředně zaznamenaným rekordem v našich zemích. Když byli tito bezmála sodomité četnickými bajonety zahráni do parního antonu a prohlédnutí četnickým farářem ThDr. Vinklerou, jevil se na nich tělesný i duchovní rozvrat pokročilého stupně. Celá mýtina navíc rozkládajícím se chámem všech zúčastněných páchla tak silně, že pohybovati se po ní bylo možné pouze s užitým hadrové roušky napuštěné roztokem octa. Mladí onanisté opakovanou ztrátou svého míšního výpotku byli natolik vyčerpáni, že polovina z nich nedokázala bez pomoci ani nastoupiti do antonu, neboť jim vypovědělo svalstvo stehenní.

Vliv takového kolektivního sebedmnutí na psychiku a nervovou soustavu jinocha jest mnohem drtivější než u onanisty solitéra. Zatímco osamělý hříšník v sobě občas nalezne alespoň stopu studu, ve skupině se mravní zábrany hroutí silou kolektivního příkladu. Mladík se přestává stydět, jeho svědomí mizí a dochází k psychologickému úkazu zvanému odúmrt' mravní. Nervová centra zodpovědná za prožitek hanby, bičována pohledem na hromadnou neřest, prožívají takový otřes, že se proces zblbnutí a měknutí mozku urychluje až trojnásobně. Chlapci, kteří okusili hromadné rukobludectví několikrát, stávají se v budoucnu zcela nepoužitelnými pro jakýkoli budoucí rodinný život. V přítomnosti žen pociťují naprostou netečnost a jejich pohlaví, navyklé na hrubé zacházení od kamarádů z internátu, ztrácí zcela svou rozmnožovací funkci. Dejte tudíž pozor, rodičové dobří, by kamarádství vašeho synáčka nepřerostlo v něco strašného!

Jak onanistu sledovati

Mnohý rodič, ukolěbaný falešným pocitem nezkaženosti rodinné, domnívá se, že k uhlídání čistoty synovy postačí pouhé káravé slovo otcovské a občasné nahlédnutí do pokoje. Běda! Chlapci, nad nimiž temný duch Onanův získal moc, stávají se vskutku mistry přetvářek, lži a tajnůstkářství. Chcete-li

hříšníka dopadnouti in flagranti a vyrvati jeho duši ze spárů Satanových, musíte odložit veškerou světskou ostýchavost a nastoupiti cestu nepřetržitého sledování. V domě, kde přebývá dospívající hoch, nemá slovo soukromí žádného křesťanského opodstatnění, neb kde jest soukromí, tam vkrádá se ďábel.

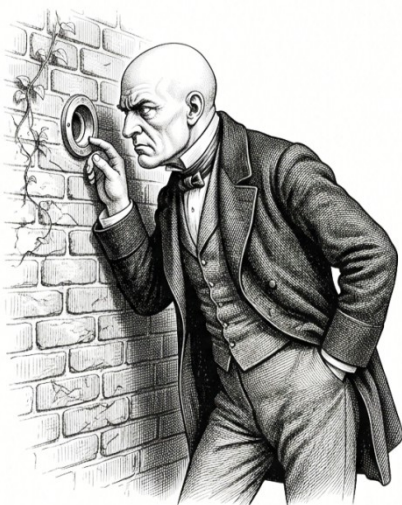
Prvním a základním pravidlem jest, že ze dveří vedoucích do pokoje synova budiž neprodleně odstraněn zámek. Dveře musí se pohybovati volně ve veřejích jako dveře salónové, by bylo možno kdykoliv jimi k chlapci vtrhnouti za účelem kontroly. Pakliže by se hoch dožadoval práva na uzamčení z důvodů studu při převlékání, vezte, že jde o pouhopouhý manévř zastírací, jímž chce získati drahocenné minuty pro nerušené rukobludné rejdy.

Pro dokonalý přehled o tajném životě podezřelcově doporučuje se zříditi ve zdi nenápadný průzor neboli špehýrku. Úkon lze provésti hravě i bez pomoci řemeslníka za užití nebozezu, přičemž z druhé strany zamaskuje se otvor malým odklopným obrázkem nejlépe s výjevem ze života svatého Aloise, patrona mládeže. Oko otcovo pak může v kteroukoli denní či noční hodinu spočinout na synovi, aniž by tento měl sebemenší tušení, že jeho počínání jest spravedlivě hodnoceno. Takovýchto otvorů lze opatřiti více, což umožní supervisium z několika sousedících místností naráz, takže syn pobude zcela své soukromí, ano však si v této fázi svého života vskutku nezaslouží.

Majetnější rodiny patricijské mohou na pomoc dohledu povolati nejmodernější výtvarné optiky, totiž zrcadlo poloprůhledné, v obchodech někdy zvané též zrcadlem benátským. Toto zasadí se do dubového rámu na stěnu synova pokoje pod záminkou, že mladík může nyní pohodlně zkontrolovati si uzly vázankové. Zatímco z jeho strany jeví se sklo jako dokonale lesklé a odrazivé, z temné komory či kabinetu sousedícího, kde v tichosti sedí otec s růžencem v dlaních, stává se zrcadlo průhledným jako voda v křtitelnici vatikánské. Rodič tak užří sebemenší záchvěv příkrývky či podezřelý pohyb ruky pod deskou psacího stolu, což umožňuje mu ihned zasáhnouti.

Mimo toto jest nutno začítí hocha pozorovati při láznění. Koupe-li se hoch v plechové vaně, dveře musí zůstatí pootevřené alespoň na šířku tří prstů a matka či otec mají povinnost pod záminkou dolévání teplé vody každých pět minut do místnosti vstoupiti. Zvláště bedlivě budiž sledována pěna mýdlová, pakliže by se na hladině objevily chuchvalce podezřele husté a bělavé, jež vůbec nepřipomínají mydliny chlapcem užívaného mýdla, budiž lázeň ihned ukončena a syn polit několika vědry ledové vody studniční.

Některým rodičům snad může takové neustálé dohlížení připadatí nedůstojné, je jim takřikajíc proti srsti, avšak uvažte, křesťané drazí! Cožpak anděl strážný opouští někdy své stanoviště? Cožpak ten se odvrací, když člověk koná potřebu či se svléká? Nikoli! Sleduje nás bez ustání. A rodič, jakožto zástupce Boha na zemi, musí činit totéž. Jen skrze naprostou ztrátu možnosti skrýt se před zrakem spravedlnosti dojde mladík k poznání, že oko Otce nebeského i otce pozemského vidí i za ty nejtlustší zdi a pod ty nejnadýchanější duchny!

Sebedoteky na lůžku chlapeckém

Jsou velmi časté u větších chlapců, kteří již se stydí a úkon samohany důsledně skrývají hávem noci. Lůžko k tomu platí za vskutku vhodné, neb přikrývka či peřina poskytne dokonalý úkryt a zastře skvěle i živelnější samohanu. To, že se chlapec utekl k onanii, poznáme často toliko dle nažloutlých skvrn na prádle ložním, až poukáže na ně posluhovačka. Někdy jest však náramně těžké sebednoucí se ratolest usvědčiti, neb počíná si důmyslně. Výrony své nevrhá hoch do lůžkovin, místo toho jímá je do šátku, kapesníku či lněného klůtku, by tento následně zlikvidoval ohněm.

Nepotřísněnost lůžkovin pak snadno může vésti k dojmu, že mladíček náš vede spořádaný život bez sebednutí, ačkoliv opak jest pravdou. Zlovolný mladík totiž raději obětuje bavlněný šátek, který po užití vrhne do kamen na žhnoucí uhlí, než aby riskoval spravedlivý hněv otcův. Proto budiž v domácnosti zaveden přísný registr všech kapesníků, klůtků ba i prostých hadrových cárů. Každý kus musí býti označen vyšitým monogramem a posluhovačka dostane za

povinnost každou sobotu provést sčítání. Pakliže v almaře chybí byť jen jediný kousek, syn budiž okamžitě podroben nátlakovému zpovídání při Písmu svatém. Uhořelý šnuptychl zneužitý k ipsaci jest ekvivalentem dílku uhořelé chlapecké ctnosti.

Pakliže chlapec nezanechává skvrn, musíme se v noci spolehnouti na smysl sluchový. Otec křesťanský nikdy by neměl spáti tak hluboce, by přeslechl zlověstný šelest v dětském pokoji. Pro tyto účely doporučuje se postel synovu záměrně nepromazávat olejem. Vrzání kovových per či praskot čepů budiž nám zprostředkovatelem podezřelých činností lůžkových.

Vrzot, jenž ozývá se při pouhém obracení těla z boku na bok, utichne zpravidla do tří vteřin. Oproti tomu hříšné tření pyje projevuje se zvukem nezaměnitelným, jde o rytmické skřípání v intervalu zhruba dvou až tří kmitů za vteřinu, jež navíc doprovází chrčivý dech chlapce snažícího se potlačit rozkošnické ryčení.

Jakmile rodič zlopověstné vrzání zaznamená, musí bez meškání jednati. Pro začátek jest nejlepší baciti vši silou do stěny těžkým svazkem církevních dějin. Onanie se rázem přeruší, úd vylekaného hochu ztratí svou topornost a ďábel odtáhne s nepořízenou, zanechávaje mladíka v třesavce ze strachu z prozrazení. Neustane-li však vrzání, nechce-li nezdárník onanii ukončiti, třeba protože již blízko jest vrcholu, zapůsobíme důrazněji. Rozrazíme dveře ložnice kopnutím a vystřelíme z předem připravené pistole křesadlové, v níž naládován jest pouze prach bez náboje. Hlasitý třesk způsobí u syna náramné uleknutí a vedle přechodné ztráty sluchu i okamžité vymizení chuti pokračovati v rukobludu.

Další hnízda onanistická

Hoch puzený animálním tlakem v testes vyhledává k ukájení své vilnosti kromě lůžka všelijaká místa stinná, hnusná, vlhká a mravně odpudivá, ostatně přesně taková, jakou jest onanie samotná. Vysmějme se naivnímu křesťanskému vychovateli, který očekává, že mnoucího se darebáka přistihne in flagranti uprostřed prosluněného pokoje obývacího. Nikoli! Vilnost vyžaduje tmu a izolaci, pročez se nejčastějšími hnízdy sebesmilnění stávají plesnivé sklepní výklenky, zaprášené kouty půd, zahradní kolny na nářadí, mnohdy dokonce chlévy, kde chlapec v přítomnosti dobytka, jsa stržen živočišností, bídne odhazuje svou lidskou důstojnost.

Mimo lůžko onanují hoši obvykle v pozici stojné. Chlapec přistoupí ke zdi a mechanickým třením údu způsobí sobě slast. Vzniklý chám jest pak v okamžiku vyvrcholení odstříkován buďto přímo na podlahu, kde smísí se s nečistotami, nebo přímo na uvedenou zeď. Výstřiky zanechávají na vápenné omítce sklepů a chlévů specifické stopy, jež po zaschnutí připomínají sliz hlemýždí.

Zvlášť rafinovanou formou nešvaru jest onanie studijní, k níž dochází zcela nenápadně přímo u chlapcova pracovního stolu třeba během příprav na katechismus. Odhaliti onanistu studijního jest často složité, neboť dokáže rukou pod deskou stolu pohybovati s odzbrojující nenápadností. Jistou indicií jsou však v tomto případě podezřelé bělavé skvrny na spodní straně desky. Pravidelné hmatové ohledávání tohoto kusu nábytku jest proto základní povinností každého bohabojného rodiče.

Nanejvýše odporným, leč velmi častým útočištěm rukobludců jsou venkovní latríny a kadiboudy. Chlapec zde využívá faktu, že jeho dlouhý pobyt na takovém místě jest rodiči tolerován jakožto přirozený projev líného zažívání.

Uzamkne se, usedne nad fekální jímku a pod záminkou konání velké potřeby započne rotyku tříselnou. Málokoho překvapí, že promrhaný chám jest vypuštěn přímo do odpadní jámy, kde smísí se s lejny. Indicií pro rodiče budiž proto pouze nepřírozně dlouhá doba na latríně trávená, kdy chlapec neodpovídá na zaklepání, a následný zmatený odchod s hanbou zrudlými líčky.

V letních měsících, kdy jsou hoši posíláni na sběr lesních plodů, stává se rejdištěm ducha Onanova sama příroda. Chlapec vyhledává husté remízky, hluboké příkopy či vnitřky dutých vrb. Zde se svlékne a chám odstříkuje do připravené podušky z mechu či kapradí. Po návratu domů vykazují lesní rukobludci poloprázdné košíky s tvrzením, že maliny letos téměř nerostou, ačkoliv pravou příčinou poloprázdnoty jest sebesmilstvo.

V komunitách obzvláště zkažených dochází k zneuctění svatostáneků. Mladíci, často z řad ministrantů či sboristů, vyhledávají k mnutí skrytá místa na kůru, za měchy varhan či v prašném šeru kostelních zvonů. Zde ukrývají se před pohledem faráře a hřešení maskují tím, že předstírají zkoušení liturgického zpěvu či roztápní kadidelnice. Jejich druhá ruka pod klerikou koná zatím dílo zkázy. Zaschnutí semene na historických trámech či varhanních skříních jest pak hříchem, jenž volá přímo do nebes a zasluhuje přímý trest Hospodinův.

Způsobové mnutí ručního

Ačkoliv jinoši vykazují při vyhledávání způsobů sebeukájení nebývalou důmyslnost, tím nejrozšířenějším, jak již jsme pravili v kapitolách dřívějších, zůstává prosté mnutí per manus. Ruka lidská, jež byla Stvořitelem určena k obdělávání polí a péči o bližní, proměňuje se při „dlančení“, jak hoši někdy říkají, v nástroj zkázy svého majitele. Stává se prstem na spoušti pistole, anu vsunutu má střelec v ústech. Aby křesťanský vychovatel dokázal s neomylnou jistotou jednotlivé způsoby honitby rozpoznati za účelem aplikace odpovídajících represí, jest nezbytné přiblížiti mu je formou co nejdetailnějšího popisu. Následuje seznam všech známých druhů onanie per manus.

Mnutí obyčejné (*Frictio vulgaris*)

Jedná se o nejčastější a mechanicky nejprimitivnější formu rukobludného aktu, k níž se uchylují onanisté teprve začínající nebo slaboduší. Mnohdy je to vůbec první způsob mnutí, jakého se na sobě hoch dopustí. Spočívá v prostém, rytmickém přetahování předkožky přes žalud již naběhlého údu. Při této manipulaci je kůže prepucia mechanicky posouváno tam a zpět, čímž dochází k dráždění zakončení čivových. Pohyb ruky pod duchnou je v tomto případě plynulý, vertikální a doprovázený charakteristickým šustěním ložního prádla. Otec může tento způsob snadno odhalit podle rytmického pohybu chlapcova ramene a též rytmicky vzdouvající se deky v oblasti pánevní.

Mnutí klouzavé (*Frictio lubrica*)

Tato metoda představuje pokročilejší stupeň sebehany per manus, ana vyžaduje zapojení obou horních končetin. Mladík při ní jednou rukou pevně

uchopí kořen údu, stáhne sobě předkožku a drží ji staženou co nejvíce dole, by žalud byl co nejvíce obnažen a úd napjat. Nasliněnou či omaštěnou dlaní ruky druhé po citlivém těle penisu poté přejíždí při středně silném stisku. Tento způsob vyvolává intenzivnější nervovou odezvu. Indicií pro rodiče jest zde naprosté ticho v pokoji a následný nález mastných skvrn na prádle.

Mnutí almužnické (*Frictio mendicans*)

Nanejvýše odpudivá technika, u níž mladík napodobuje gesto křesťanské pokory, by jím vykonal skutek odsouzeníhodné nečistoty. Při tomto způsobu hoch nevytahuje ani nepřetahuje kůži, nýbrž vloží naběhlý úd podélně mezi obě své dlaně, jež pevně přitiskne k sobě. Následně jimi vykonává protiběžný třecí pohyb vpřed a vzad, což navenek připomíná gesto almužníka, který prosí kolemjdoucí o milodar. Tímto třením dochází k rovnoměrnému zahřívání celého topořivého ústrojí. Tento hřích jest pro otce již složitějším k odhalení, neboť chlapec může míti ruce sepjaté zdánlivě v modlitbě, avšak fortel, s nímž dlaně pracují, spolehlivě prozradí, že hoch neprosí o milost Boží, nýbrž žebra u ďábla o jedovatou slast.

Mnutí cvrnkavé (*Frictio digituli*)

Onanista jednou rukou stáhne sobě předkožku, obnaží žalud a rukou druhou počne cvrnkati do frenula, ano jest na tento způsob stimulování velmi citlivým. Občas jest pozornost převedena k šourku, do něhož onanista též několikrát cvrnkne. Technika jest velmi typická pro mladé přeborníky ve hře cvrnkání kuliček. Pakliže váš syn ve zmíněné hře exceluje a každý den se z ulice vrací s kapsami plnými toho, oč obehřál své druhy, měli byste zbystřiti.

Mnutí Onanovo (*Frictio Onanitica quadrupedalis*)

Jde o nejstarší způsob sebeanobení, jenž dle apokryfních spisů

vatikánských prováděl samotný praotec veškerého rukobludu, totiž nešťastný Onan, syn Judův. Hřešení neprobíhá v leže ani v pozici vzpřímené, jinoch spočine na podlaze, kde zaujme pozici hovada pasoucího se na pláni. Dlaň jedné své ruky položí plochou na zem, by mu sloužila jako pevná opora těla, druhou ruku vsune pod své břicho, sevře nabubřelé moudí a celou vahou trupu na ni nalehne. Následným kývavým pohybem celého těla vpřed a vzad podrobuje jednu ze svých dlaní falešnému koitu, přičemž loket smilněné ruky slouží zároveň jako opora. Vyřinutý chám není zadržen prádlem ni ložními svršky, nýbrž v momentu zhoubného vyvrcholení jest odstříknut přímo na chladnou zem pod chlapcem. Tam se toto drahocenné lidské fluidum mísí se špínou, prachem a smetím podlahovým, což přesně naplňuje ono starozákonné svědectví, že Onan „*vléval semeno své na zemi*“

(Následujících sedmnáct stran, které se věnovaly popisům jednotlivých dalších způsobů onanie, chybí. Důvodem může být to, že je někdo shledal příliš návodnými a proto je vytrhal. Pozn. red.)

Když mne se blb a jak to řešiti

Zatímco chlapci bystří halí svůj hřích do závojų noci a obestírají jej

důmyslnými úskoky, existuje, bohužel, i skupina mladíků, k nimž byl Hospodin při rozdávání rozumu méně štědrý. Tito prostáčekové a slabomyslníci, u nichž hlava lehká jest jako pampeliškové chmýří, propadají onanii se zvířecí přímočarostí. Poněvadž jejich rozum nedokáže domyslití následky hříchu a chybí jim i přirozený křesťanský stud, své moudří mnou bez jakéhokoli ostychu, kdykoli a kdekoli přepadne je puzení.

S takovým hovadským počínáním setkáváme se nejčastěji u hochů, kteří pro svou nezpůsobilost ke studiu zbaveni byli možnosti docházeti na gymnasium a ponechání doma na dvorku, či dání do učení k řemeslům hrubým, jako jest senkrumnictví či pasáctví vepřů.

Mladík mdlého rozumu neshání sobě náhražkových pochev ni nečeká, až posluhovačka opustí dům. Klidně v neděli po obědě usedne na zápraží, rozepne plátěné kalhoty a před zraky domácí drůbeže, ba i kolemjdoucích sousedek, započne ohavné pohybování, tupě se u toho usmívaje do slunce. Vůbec mu nepřijde nepatřičné, že jej při tom spatří vlastní matka, a na její zděšený výkřik odpovídá leda huhláním či hloupým dotazem, zda budou dnes k večeři vdolky.

Absence rozumu sice naplňuje srdce řádných rodičů hlubokým pohoršením a hanbou před celou farností, avšak z hlediska nápravného má jednu obrovskou výhodu. Dopadení takového hříšníka nevyžaduje žádného detektivního úsilí. Netřeba vrtati špehýrky ni sčítati kapesníky. Onanista-prostáček usvědčuje se sám, nepřetržitě a s bezelstností divocha.

Jelikož u těchto jedinců nelze apelovati na svědomí, morálku ani na citáty ze svatých Otců, musíme při nápravě postupovat přesně tak, jako postupuje zkušený hospodář při krocení nepoddajného dobytka. Zde nepomůže duchovní domluva, nýbrž metoda okamžitého odstranění. Poněvadž prostáček málokdy mne se na lůžku a raději tak činí přes den na místech osluněných, budiž v

domácnosti neustále připraveno vědro s ledovou vodou ze studny, do níž se pro větší účinek vhodí hrst svěcené soli. Jakmile je hoch přistižen, že vnořil ruku do rozparku, netřeba křičeti. Jeden z rodičů přistoupí zezadu a bez varování vylije celý obsah vědra chlapič přímo do klína. Šok z náhlého chladu způsobí, že krev z topořivých těles v mžiku prchne k srdci, úd zmodrá a zaleze hluboko do podbřichu jako vystrašený hlemýžď do ulity. Bude-li tato vodní kúra opakována důsledně při každém pokusu, hochova prostá mysl si brzy spojí dotek ohanbí s pocitem utrpení a od samohany upustí ze stejného důvodu, z jakého kupříkladu nestrká prsty do mlýnku na mák.

Nemá-li matka čas neustále střežiti hochu s vědrem plným vody, budiž synovi na obě ruce navlečena pouzdra šitá z kůže mladého ježka s ostny obrácenými dovnitř. Tato pouzdra se u zápěstí uzamknou malým visacím zámečkem, od něhož klíč drží otec. Dokud jsou prsty v klidu, ostny jen nepatrně bodají. Jakmile by však chlapec chtěl ruku sevřít v pěst či prsty blouditi po pyji, jehličky se bolestivě zarazí do masa.

Nebud'te tedy smutní, drazí rodiče, pokud vaše dítě nepobralo příliš rozumu a hřeší takto veřejně. Bud'te naopak vděčni Hospodinu, že vás ušetřil složitého stopování! Hloupého onanistu vyléčíte s pomocí několika věder studené vody či ježčí kůžkou dříve, nežli bystrý student v duchu odříká nemravnou poému o ohanbíčku ženském.

Onanie nedotýkaná

Při této rafinované metodě rukobludecké se mladík svého přirození vůbec nedotkne, ba ani k němu ruku nepřiblíží. V sedě či v leže započne rytmicky a v rychlém sledu svíratí a opět povolovati svalstvo dna pánevního, zejména pak svěrače řitní neboli sfinktery. Tímto soustavným svalovým napínáním vznikají

útrobní otřesy a vibrace, na něž ztopořený úd, jsa řádně naplněn krví, reaguje jako na slabé mnutí. Silně však reaguje předstojnice, ona na tato vnitřní hnutí útrobní velmi jest citlivá a hned uvádí se v činnost. Pakliže hoch zvnějšku neviditelné kontraktury podpoří necudnými představami a fantasiemi, sní o nahých ženštinách, nadrech s velkými tmavými dvorci, nestoudně chlupatých podpaždích panenských a vulvách vlhnoucích touhou, bez jakéhokoliv vnějšího zásahu docílí plnohodnotného vyvrcholení a výtrysku chámového.

Tato forma sebehany představuje pro rodiče nepříjemnost, neb navenek zůstává takřka neviditelnou. Mladík může kupříkladu seděti u večere či nad učebnicí živočichopisu, ruce spořádaně mu spočívají na desce stolu, tvář zachovává výraz zdánlivě klidný, a přesto pod plátnem kalhot v hloubi své bytosti oddává se sebesmilstvu. Jedná se o úkon typický zejména pro jinochy zkažené leností, kteří litují námahy vlastních paží a raději svěřují mechanickou práci orgánům vnitřním. Anály církevní rovněž zaznamenávají, že popsané praxi propadají nešťastní hoši bezrucí, jimž osud odepřel horních končetin a kteří nemají mnoho jiných možností.

Odhaliti nedotýkajícího se onanistu vyžaduje od otce bystré oko a neustálou pozornost. Ačkoliv paže chlapcovy jsou v klidu, bedlivý pozorovatel zaznamená záchvěvy v oblasti stehén, občasné napnutí hýžďových svalů či nepatrné zrychlení dechu doprovázené zrudnutím ušních lalůčků, k němuž dochází vlivem zvýšeného krvetlaku. Jakmile jinoch podivně ztuhne a oči upře do prázdna, buďte jisti, že blíží se ke konci své ohavné snahy a mělo by se zasáhnouti. V takové chvíli jest jedinou lékařskou i výchovnou pomocí okamžitý povel k chůzi či prudkému dřepování.

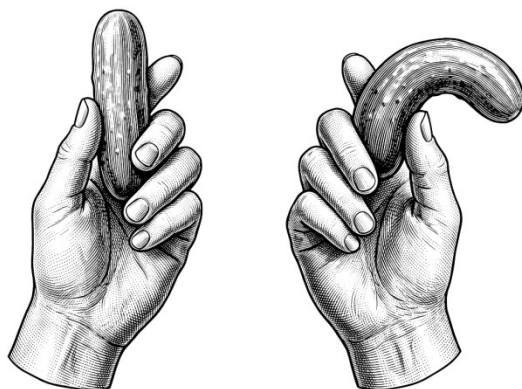
Onanie důkazy nepřímé

Lidské tělo chrámem jest fysiologickým, který každý hřích dříve či později projeví se navenek skrze neklamná, byť nepřímá znamení. Netřeba proto chlapce chytati za rozkmitanou ruku, postačí, když rodič bystrého zraku podrobí jeho zevnějšek každý týden důkladné zdravotní prohlídce. Chronický rukobludič nosí cejch vlastního úpadku, stačí jej pouze nalézt.

Prvním z důkazů jest rapidně se horšící zrak. Chám, jak v předchozích kapitolách bylo vysvětleno, jest látkou související přímo s nervovými tkáněmi a tudíž i aparátem zrakovým, párem očních bulbů. Vědecky bylo doloženo, že každým neřestným výronem se funkce očních bulbů o něco málo zhorší. Sedí-li váš syn nad knihou a mhouří oči, případně nedohlédne-li na tabuli školní či na kříž při mši, vězte, že za tím nestojí únava, nýbrž fakt, že jeho zrak již z větší části otekl rourou močovou.

Tento úbytek oční síly jest doprovázen dalším ohavným symptomem, jímž jest trvalý a hnilobný zápach z úst. Žaludek a plíce, zbaveny mravní čistoty, produkují sirné výpary, takže dýchne-li na vás syn při ranním pozdravení, máte pocit, jako byste stanuli u bran samotného pekla či alespoň nad mršinou psovskou.

Dalším neklamným důkazem jest křivící se hřbet. Mladík, jemuž soustavné mnutí vysálo z míchy vápník, ztrácí schopnost držeti tělo zpříma. Ramena padají mu vpřed, lopatky vystupují ze zad jako křídla padlého anděla a páteř ohýbá se do tvaru písmene „C“, což jest fysiologický trest za to, že se místo k nebesům neustále sklání k vlastnímu klínu.

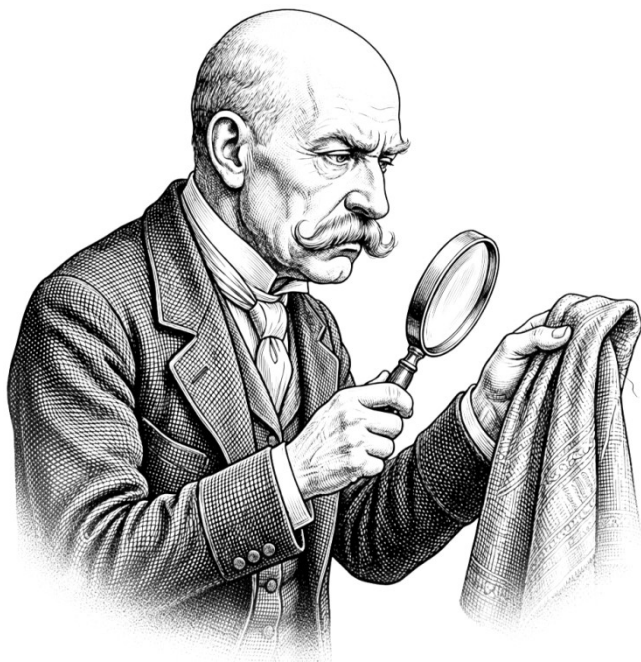
Všechny uvedené symptomy jsou však pouhou předeheurou k důkazu nejhlavnějšímu a naprosto exaktnímu, jež medicína nazývá *penis curvatus*. Pozve-li otec syna k týdenní očiště těla a přikáže-li mu odložiti spodků, budiž jeho zrak upřen přímo na pohlavní úd. U řádného a mravný život vedoucího jinocha směřuje přirození vždy rovně vpřed, v souladu s linií pupeční. Avšak u rukobludce jest úd viditelně zakřiven buď na levou, či na pravou stranu! Tato deformace jest způsobena setrvalým mechanickým drážděním a tahem dlaně při sebesmilstvu. Zkušený rodič z pouhého pohledu na ohanbí hned pozná stav věcí. Směřuje-li úd zřetelně doleva, onanuje pan syn levou rukou, pakliže doprava, viníkem jest pravice. Je-li pak zakřivení obzvláště výrazné, svědčí to o stiskání drtivém a frekvenci tak zběsilé, že tkáň chlapcova údu podlehla nadměrnému tlaku a zkroutila se jak červ vržený na žhavé uhlí. Proti takovému geometrickému důkazu není odvolání a hoch může jen stěží tvrditi, že si po nocích nechává zdát čisté sny o svatých mučednících.

O skvrnách podezřelých

Ložnice nezdárného syna jest pro bdělého otce a ustaranou matku hotovou badatelnou, v níž každé prostěradlo, cícha, košile i noční spodky promlouvají jasnou řečí. Je nezbytné, aby domácí vyšetřovatel dokázal s exaktní přesností odlišiti skvrny mravně nezávadné, od oněch hanebných stop, které po sobě zanechává důsledně skrývaný rukoblud.

Běžná městská či venkovská domácnost skýtá mnoho příležitostí k potřísnění látky. Na synově oděvu se nezdávka objevují skvrny od polévky, loje, vajec, inkoustu či bahna. Skvrny mastné, kupříkladu od vepřové pečeně či omáček, zůstávají na dotek poddajné, látku nijak nezpevňují a při pohledu proti světlu mohou látku lehce zprůsvitňovati. Skvrny od ovocných šťáv či rajských jablíček si zachovávají svůj typický barevný pigment a mnohdy odolávají snahám o vyprání. Stopy od pouličního bláta či jílů se po zaschnutí drolí na jemný prach, aniž by je byl větší problém z tkaniny odstranit. Všechny tyto nečistoty svědčí sice o chlapcově nedbalosti a zasluhují pokárání za nerespektování čistoty šatstva, avšak duši jeho nijak neposkvřňují.

Zcela jinou povahu však vykazuje flek semenný, jenž jest přímým plodem hříšné ipsace. Tato stopa, vzniklá zaschnutím zneužitě mízy života, se od všech ostatních nečistot liší třemi neklamnými znaky, totiž tuhostí, lámavostí a specifickým pachem. Nažloutlá či našedlá mapa na plátně košile či prostěradla po zaschnutí působí, jako by byla tvořena vrstvou svařeného klihu či vaječného bílku. Látky v tomto místě ztrácí svou poddajnost, jest ztvrdlou, jakoby naškrobenou a při pokusu o ohnutí či promnutí mezi prsty charakteristicky šustí, jako byste lámali suché listí nebo zteřelý pergamen.

Pakliže syn, polapen při ranní inspekci lůžka, začne bázlivě tvrditi, že námi objevené stopy jsou kupříkladu pouhé sliny, jež mu v noci skapaly z úst při noční moře, nebo o rozlitý čaj z večera, usvědčí jej ze lži prostý test čichový. Zatímco zaschlé sliny po navlhčení dechem nezpůsobí žádný vjem, zneužitý chám rukobludcův po lehkém zahřátí teplou lidskou daní počne okamžitě vydávati pronikavý a nanejvýše podezřelý zápach po syrovém kynutém těstě, levném kostním mýdle či rozmačkaných plodech jírovce maďalu (*lat. Aesculus hippocastanum*).

Nalezení byť jediné takovéto stopy na nočním úboru budiž pro rodiče signálem k okamžitému zakročení, neboť každá tato skvrna představuje dílek ztraceného zdraví vašeho potomka.

Bylo by ovšem nanejvýše bláhové domnívati se, že hříšný jinoch, vědom

si nezvratných důkazů, jež po sobě zanechal, odevzdaně vyčká ranní inspekce rodičovské. Jakmile var krve opadne a mladík procitne z mrákot vrcholových, propadne hysterické snaze veškeré stopy tekutin tělesných odstraniti, k čemuž využívá metod někdy hloupých, jindy bohužel nebezpečně účinných.

Nejčastějším způsobem jest prosté seškrabávání zatuhlého chámu z látky s užitím nehtu či běžně dostupných nástrojů, kupříkladu chlapci dnes tolik oblíbeného zavíracího nožíku ve tvaru ryby, jenž jest hromadně produkován v krajině Šluknovské. Chlapec se pokouší zaslou krustu z vláken seškrábat či vydroliti, tato snaha jest však z obvykle marná, neboť chám jest takové povahy, že látky se nepustí. Spíše tak dojde k porušení struktury plátna, takže na místě označeném hříšnou šlávou vznikne nápadné roztržení, ano bystrému oku vyšetřovatele okamžitě prozradí, že zde bylo manipulováno s inkriminovaným fyziologickým materiálem.

Forensní práci rodičovskou mnohem více hatí pokusy o lokální vyprání mýdlem či čistícím práškem a teplou vodou. Naneštěstí pro naši malou pradlenku, jakoukoliv rozsáhlejší očistu tohoto druhu zaznamená rodič sluchem, případně odhalí jiným způsobem, například po světle uprostřed noci zažehlé petrolejky, ano zachyceno jest škvírou pod dveřmi. Je-li ráno lože chlapecké místy silně promokřelé, přičemž mokrost nezdá se býti původu potního či inkontinentního, vždy zbystřete! Též byste měli zpozorněti, zaznamenáte-li, že chlapec vstal ráno mnohem časněji než obvykle a nyní se tiše pohybuje po domě. Obvykle s uzlem lůžkovin krade se potichu do prádelny. Je téměř jisté, jaký osud ony nešťastné hadry potkal!

Někteří zlolajníci volí cestu překrytí a na skrvny chámové vrhají nejružnější substance maskovací. Tu zbytek guláše, jindy omáčku rajskou, čokoládu, kolomaz. Ohavníci či zoufalí zbabělci mající hrůzu ze spravedlivého potrestání neváhají namazati na chám vlastní lejno, by následně tvrdili, že došlo u nich k úniku po páрку chuti nevalné. Takováto likvidace stop jest pro rodinného

detektiva nejhorší, chám pod nimi už nezjistí, proto by na přítomnost jakýchkoliv podobných substancí v posteli mělo být z podstaty věci hleděno jako na samotný chám.

Ohavné hračky sebehanitelské

Hlubavý rukobludec obdařený talentem vynalézavosti, často stavitel modelů papírových či dřevěných, na rozdíl od nešiky obvykle nespokojí se s pouhým třením údu holou dlaní. U takového kutila dříve nebo později dostaví se myšlenka, že možná by nebylo zcela od věci zkusit i něco jiného, než jen pouhou vlastní ruku. Myšlenka pak dává vznikat konkrétním nápadům a ty posléze jsou realizovány v podobě prototypů z materiálů v křesťanské domácnosti běžně dostupných.

Onanující kutil pokouší se sobě zhotovovati zejména nejrozmanitějších náhražek pohlavního ústrojí ženského. Rodič mladého konstruktéra, provádějící pravidelnou týdenní vizitaci, nechť proto věnuje pozornost všem dutým útvarům nejasného určení, podivně svázaným kusům textilií, podlouhlým měšcům z usně, polštářkům majícím v sobě otvor, pouzdrům či jiným předmětům, které na první pohled nemají žádnou užitečnou funkci. Obzvláště podezřelé jsou exempláře ukrývané pod matrací, na polici za náboženskými knihami, v nejnižších zásuvkách psacího stolu nebo v kachlových kamnech, kde bývají po nezdařeném použití narychlo a tudíž nedokonale spalovány. U předmětů takto svědomitě zastíraných téměř vždy jest jasné, že jednalo se o ohavná onanovadla.

Zkušeni mravovědci a vychovatelé vatikánští uvádějí, že čím nesrozumitelnější jest účel nalezeného předmětu, tím pravděpodobněji sloužil k čemusi nečistému. Nenajde-li proto otec při ohledání pokoje nic než několik

podivných hadříků, mastných provázků a kusů opotřebované usně, neměl by se hned utíkat k blahosklonné domněnce, že jde jen o nějaký neškodný nepořádek. Nejednou se již v praxi ukázalo, že právě v takové skrumáži zdánlivého odpadu dřímá celý stroj neřesti, rozebraný ve spěchu na jednotlivé součásti, by oklamal bdělé oko rodičovo!

Vatikánská neurologie varuje, že užívání těchto ohavných hraček má pro mladíka následky ještě mnohem zhoubnější než prosté mnutí per manus. Zatímco lidská ruka disponuje přirozenou měkkostí, tyto uměle sestrojené aparáty, vystlané hrubým sukrem, zvířecí srstí či žíněmi, vyvíjejí na jemné tkáni chlapeckého pohlaví nepřirozeně velké fyzické zatížení. Nervová zakončení údu jsou onanovadly tupena a paralysována.

Matka budiž obzvláště ostražitá při nálezů podezřele promaštěných látek. Objeví-li v koši prádelním kusy plátna či flanelu, jež jeví známky silného opotřebí a nasáklosti sádlem, nechť jedná okamžitě! Mladík tyto textilie s největší

pravděpodobností zneužíval jako výstelku svého aparátu.

Snad ani netřeba zmiňovati, že veškeré podezřelé předměty musí býti bezodkladně spáleny před synovými zraky společně s nástroji užitými při výrobě, načež budiž okamžitě přistoupeno ke krokům dalším.

Nejběžnější výmluvy synků nedobrých

Je-li synáček, ať už náhodou či záměrně, načapán přímo při činu, tedy v pozici nanejvýše potupné, s vlastním ztopořeným pohlavím v dlaních, jen vzácně hned přizná provádění ipsace. Přirozenost zkaženecká jest taková, že hoch hned zcela nestoudně pokusí se nám nabídnouti lživě vysvětlení situace. Jsa rudý v tváři a s dechem zrychleným, počne okamžitě koktati rozličné důvody, proč svírá v pěsti nateklý úd, mnutí hodlá maskovati jako nějaký úkon zcela nevinný, ba dokonce zdravý prospěšný. Povinností křesťanského rodiče jest tyto lži rozpoznati, nekompromisně je odmítnouti a mladíkovu rétoriku rozmetati dříve, než stačil by jí snad podlehnouti.

Výmluva na koliku a potřebu vypuditi z uretry uskřinutý kámen ledvinný jest z nejčastějších lží, k nimž utíkají se hoši gymnasijní, ani poučení jsou dobře o základech zdravotvědy. Dozvíme se od nich zpravidla, že v oblasti tříselné ucítili palčivou křeč a přes kůži nahmatali sobě konkrementu. „*Otče milný,*“ fňuká přistižený darebák, „*i když snad to tak nepůsobí, nic nečistého nečiním! Pouze kámen ledvinný v rouře zasek se mi a já prudkou masáží pokoušel se zde na lůžku dostatí jej z těla ven!*“

Vězte, že zaseknouti se kámen v údu sice může, však kameny jen velmi vzácně vznikají v močových cestách jinochů. Urolithiasis jest chorobou starců! Každá takováto „masáž“ téměř jistě znamená sprostý rukoblud!

Chlapci z rodin venkovských zas s oblibou vymlouvají se na všemožné cizopasníky. Tvrdí, že do jejich ložního prádla vbloudila dravá muňka, blecha, klíš' či štenice, živočich zakousl se lstivě do míst delikátních, pročez oni museli urgentně a silou onomu zakousnutí úměrnou zjednatí nápravu urputným škabocáním. Venkované dobře jsou si vědomi, že podobná událost vskutku jest možná, v létě bývají meze plné všeliké havěti, co ráda zakusuje se do kůže lidské. Co jen lékaři se již klíšťů z pohlaví chlapeckých navytahovali! Ovšem uvedená výmluva jest ubohá, neboť dlaně sevřené kolem údu vůbec nepodobají se prstům potlačujících svědění, škrabocání potlačující podráždění kožní provádí se konci prstů a nehty. Pokud syn trvá na tom, že pouze se škrábal z důvodu napadení žouželí, budiž otec neúprosný. Chlapce nechť svleče a inkriminované místo preventivně potře mu silným roztokem kafru, drceného česneku a octa. Palčivá bolest na zneužitém místě budiž mu připomínkou, že rodiče ani svatí, co na něj z Výsosti hledí, mu nevěří.

Vrcholem intelektuální drzosti, již dopouštějí se zejména synkové z vyšších tříd reálék či gymnásií, jest tvrzení, že vlastní ohanbí posloužilo coby instrument vědeckého bádání. Chycen in flagranti, jinoch s neochvějnou mravní otrlostí tvrdí, že pouze prakticky ověřoval kapitoly člověkozpytu, na něž dopoledne narazil v učebnici.

„Ó, drahý rodiči,“ praví bez uzardění, „v podezření z neřesti mne neved! Pouze jsem hmatem elasticitu těles topořivých zkoumal a odezvu svých čiv sledoval, bych zítra při zkoušení před panem třídním znalostí hlubokou a praktickým studiem podloženou vykázati se mohl!“

Tato vědecká pohádka jest ze všech nejprohnilejší. Čestný žák studuje z tabulí a knih, nikoli na lůžku při osvětlení zcela nedostatečném. Budiž potrestán nejlépe mlunem z ručního mlunorobu, ovšem o tomto více bude řečeno v kapitolách silozpytných.

O moci sugestivní promluvy a psychologickém dobývání pravdy bez přímých důkazů

Pokud bdělý rodič pojme vážné podezření, že pod jeho střechou přebývá mladistvý oddaný neřesti rukobludu, žel prohlídky prádla nepřináší ničeho usvědčujícího a podezřelce nedaří se při díle hanebném přistihnouti, není důvodu propadati malomyslnosti. Katolická církev zná prostředky, které neopírají se o důkazy hmotné, nýbrž o působení na duši provinilcovu. Jsou to nástroje ryze psychologické a spirituální, jejichž ostří bývá mnohdy účinnější, než bývala mučidla inkvizice svaté.

Duše mladíkova, zatížena byt' jediným utajeným sebeposkvrněním, zřídka kdy nalézá pravého pokoje. Nešťastník bývá zmítán střídáním úzkosti a

klidu, strachem z odhalení i sebezpřesvědčováním, že jeho odpudivé provinění zůstane navždy skryto. Poté stačí rozvážně zacílený úder autority otcovské, by se vratká stavba vnitřního světa synova zřítíla a provinilec vydal svědectví sám proti sobě. Úderem míníme pohovor, ovšem takový, jaký není veden v hněvu. Křik jest zbraní hrubou a nespolehlivou. Mnohem větší účinek mívá metoda bohorovného klidu, neotřesitelné důstojnosti a svědomitě předstírané vševědouceho.

Otec si syna předvolá do pracovny po setmění, usadí jej proti jediné hořící voskovici a sám setrvává v pološeru. Již samo toto uspořádání má v mysli mladíkově vyvolat přesvědčení, že zde nebude nic ukryto před zrakem rodičovským ani před soudem Božím, že jest odkryt, viděn a hodnocen.

Živitel rodiny započne dýchánek dlouhým mlčením. Několik minut nechá syna pouze sedět v naprostém tichu a nehne při tom ani brvou. Když mladík náležitě znervózní a počne pohledem těkat po místnosti, otec promluví hlasem téměř soucitným: „Synu můj, dnes tebe nepovolal jsem, bys mluvil. Tvá slova toho času důležitá nejsou. Ani proto jsem tebe nepovolal, bys utíkal se k zatvrzelosti, neboť věci, které v skrytosti se děly, již dávno na světlo vyšly. Já dosti vím, matka tvá jakbysmet. Nad námi oběma pak Ten bdí, jehož oku zastřešeno není nic. Útočiště ve lži tedy nehledej, lhaní nyní tebe zachrániti nesvede, dávno pozbylo smyslu svého! Tvou neklidnost vidím, tvou sklíčenost pozoruji a taková znamení rozpoznám, jaká na tváři lidské provinění zanechává. Ach, tvá duše sama se sebou zápasí a svědomí již dávno obžalobu vzneslo!“

V této chvíli v mysli mladíkově počne klíčiti domněnka, že vskutku byl usvědčen. Ačkoliv otec ve skutečnosti neví nic určitého, jeho slova působí dojmem nevyvratitelného vědění, které hned si spojí se svým rukobludeckým prohrěškem. Nyní nastává okamžik pro užití druhého nástroje, totiž spojení hrozby a naděje.

„Kdybych chtěl přísným býtí, takové kroky mohl bych učiniti, že

následky jejich po celý život nesl bys. Do rukou medikusů vatikánských vydati bych tebe mohl, či katanů klášterních, a plnou volnost jim dáti, by s tebou dle uvážení svého naložili. Avšak dosud tvým otcem jsem a tak ve mně milosrdenství rodičovské přebývá. Proto poslední možnost ti dávám. Vše dobrovolně přiznej a slitování nalezněš. Zatvrd' se ve lži a následky vzdoru svého poneseš. Mluv tedy pravdu, dokud jsou dveře pokání otevřeny, otec tvůj zde před tebou čeká, tak svědomí svému ulev slovem pravdivým.“

Pod vlivem takto vedeného rozhovoru, v němž je provinilci vnuknuto přesvědčení, že jeho vina jest již odhalena a jedinou cestou k milosti zůstává upřímné doznání, dochází často k rychlému zhroucení odporu. Mladík zrudne, rozpláče se, začne zadržávat v řeči a nakonec sám od sebe vypoví mnohem více, než bylo původně žádáno. V domnění, že tajemství dávno změněno bylo ve věc málem veřejnou, doplňuje podrobnost za podrobností, popisuje techniky své ipsační a stává se nejspolehlivějším svědkem vlastního provinění.

Sugestivní promluva tak dosahuje svého cíle bez jediného přímého důkazu. Není třeba složitých pátrání ni nákladných prostředků. Jakmile jednou padne první přiznání, bývá psychologická bitva rozhodnuta. Provinilec, přesvědčen o nevyhnutelnosti svého odhalení, přijímá další výchovná opatření s podivuhodnou odevzdaností a často dokonce s pocitem úlevy, že břemeno tajemství konečně bylo sejmulo z jeho beder.

Jak jednati, je-li námi onanista dopaden

Nalezneme-li neblahé skvrny, zaujme-li nás křivé pohlaví, úbytek zraku, nachytáme-li onanistu přímo při činu, či přizná-li se nám sám, jednáme hned, nejprve však v duchu křesťanském pouhou ostrou domluvou. Posadíme se s hošíkem ku stolu společně s ostatními příslušníky domácnosti, odříkáme

jedenkrát Otčenáš a jedenkrát Zdrávas, poté všem s politováním vysvětlíme, že zde přítomný nečistník prováděl se svým pohlavím hanebné úkony za účelem uspokojení, zmarnil chám s prožil zakázanou slast. Nehledíme na to, jak mocně se usvědčenec před ostatními červená! Právě rudost v jeho tváři budiž nám důkazem, že v ubohé, hříchem prohnilé schránce bliká poslední plamínek ctnostného křesťanského svědomí, jež musíme rozdmýchat v očištný plamen kajícínosti.

Domluva budiž vedena vážně, otcem jakožto hlavou rodiny a zástupcem spravedlnosti Boží, za občasného vzlykání matčina a bedlivého naslouchání sester, jímž tato lekce poslouží co mocný štít proti budoucí vilnosti mužské. Následně předkládáme příklad toho, jak může podobný rozhovor v řádné katolické rodině probíhati, by syn plně nahlédl závažnost situace:

Otec: (*Pohlédne přísně na syna, načež položí na ubrus doprostřed stolu polštář znečištěný chámem.*) „Hle, synu. Víš, co toto jest?“

Syn: (*Sklopí zrak k podlaze, třese se nevyslovitelnou hanbou.*) „Tot, tatíčku, z lože mého polštář, co naň nešťastně ze svíce vosk skanul, když před usnutím román dobrodružný tajně četl jsem.“

Otec: (*Udeří dlaní do stolu, až na něm nadskočí všechno případné nádobí.*) „Ach, nelži, nešťastníče! Cožpak vosk včelí takto lepkavý a páchnoucí jest? Já dobře vím, že tys své moudří na lůžku až do semena vyhnání mnul a onen polštář toho korunním svědkem jest! Matka tvá pro tebe celou ranní mši proplakala a sestry za tebe tak mocně se stydí, až z toho srdéčka v hrudích jim pukají! Pohleď, jak všichni tví blízcí rukobludectvím tvým trpí! Všem ublížil jsi!“

Matka: (*Vytáhne kapesník a hlasitě doň zavzlyká.*) „Ach, synku, synáčku! Proto jsem tě v bolestech rodila, bys otrokem vlastních dlaní se stal? Tím strašlivým mnutím z těla zdraví i rozum sobě vypouštíš! Podívej se na své ubohé

oči, zrak tvůj jistě již slábne, celé skelné a podrážděné jsou! A co dlaně? Necítíš svrbění, jak již srst na nich rašitit začíná?“

Syn: (*Vykřikne tklivě, již pláče a roní slz.*) „Mamičko, tatíčku, odpusťte! K zločinu tomu se doznávám, avšak já nechtěl! Dábel mě pokoušel, když na lůžku jsem ležel a šev od spodků začal při tříslech mne dráždit! Už nikdy tak neučiním, před obrazem Bohorodičky, co zde nám vedle pendlovek na stěně visí, slibuji!“

Otec: (*Povstane a ukáže prstem na uvedenou Bohorodičku.*) „Před obrazem Matky Boží slibuješ, ale uvaž, hochu, zda tvá ústa hříšná vůbec právo vysloviti její svaté jméno mají! Vždyť každým hnutím ruky své, každým krůpkem drahocenné mízy znovu a znovu zatloukals hřeby do rukou Spasitelových, an jejím synem jest. Odvrátils od sebe anděla strážného, který teď v koutě nad tvým počínáním pláče, veškerou milost Boží ztratils. Kdyby tě včera v noci zasloužené šlak skolil, duše tvá rovnou do nejhlubších pater pekla, mezi vrahy a smilníky, by se pohroužila!“

Syn: (*Padne na kolena, sepne ruce, usedavě pláče, třesa se po celém těle.*) „Pro smilování Boží, tatíčku, dosti již! Nechci přijíti o milost Hospodinovu! Slibuji na svou čest, na svou duši i na nehynoucí památku světců všech křesťanských, že svého údu již nikdy více se nedotknu, leda v nejvyšší nouzi při močení! Třicet růženců denně modliti se budu, jen ať k věčným plamenům odsouzen nejsem!“

Otec: (*Dlouho se na chlapce dívá, načež jeho tvář mírně změkne.*) „Povstaň, synu. Vidím, že sestry zde za tebe se modlí a že slzy tvé upřímnými jsou. Hospodin milostivý k těm jest, kteří svého bludařství litují. Protentokrát tedy věříme všichni tvému slovu a tobě příležitost dáváme, bys svou zmařenou ctnost silou vůle a modlitbami očistil. Avšak pamatuj! Oko Boží zřetelně i pod tou nejtlustší příkrývkou tě vidí a stejně tak otcovská má bedlivost nepolevuje. Nyní

jdi, tvář studenou vodou si omyj, neplakej více, mamiče i sestrám za jejich svatou trpělivost poděkuj a zbytek dne opisováním kajících žalmů v modlitebně naší domácí strav.“

Tímto způsobem dosáhneme vítězství skrze probuzené svědomí. Chlapec, zdrcen představou pekelných muk a ztráty lásky rodičovské, usíná s hlubokým předsevzetím, že rukou svou dolů k moudří již nezabloudí.

Očištění domova od předmětů smyslných

Usvědčí-li rodiče chlapce z onanie a chtějí-li po něm následně, by se zkaženectví svého vskutku vzdal, ať s láskou vyjdou mu vstříc a pomohou. Mravověda vatikánská uvádí, že z jejich strany pomůže nejvíce mravní sanace domácnosti, ana spočívá v odstranění všeho, co může svým působením na mužské smysly vyvolávat nemravné myšlenky a spouštět fyziologické procesy související s množním.

V řadě první jest třeba zaměřiti se na obrazy. Zatímco plátna s výjevy svatých mučedníků, podléhajících tortuře, trhání masa kleštěmi a bičování, jsou pro chlapcovu mysl nanejvýše žádoucí, jakákoliv profánní vyobrazení žen představují závažný problém. Z domu ovšem musí bez milosti zmizeti nejen malby u nichž jest smyslnost patrná na první pohled, ale i zdánlivě cudné portréty tetiček a babiček oděných v šat zcela počestný. I ta nejusedlejší matrána může totiž v rukobludcově choré mysli státi se objektem smyslným. Mladík očima pod namalovanou látkou pídí se po náznacích ňader, stehů, hýždí, rodidel, nenachází-li je, domyslí si! A nezáleží příliš mu na tom, s kým anatomické části má asociovány. V nitru svém klidně dopustí se krvesmilstva!

Pozornosti by neměly ujít ani ilustrace v knihách historických a

encyklopediích. Nalézají-li se na stránkách těchto knih zpodobnění například antických soch příslušnic ženského pohlaví či jiné výjevy podobně nestoudné, budiž z knih opatrně vyříznuty břitvou a spáleny dříve, než na nich spočine synův zrak.

Sochy a sošky též měly by zmizeti, pokud jsou reprezentacemi ženského těla. Existuje ohavná duševní choroba známá jako *Agalmatophilia*, kdy nemocného vzrušují sochy. Ta snadno se u chlapce přítomností neřestných soch zažehne, což poté vede k zuřivému ipsování nad sádrou či porcelánem. Pryč tedy se sochami! Jedinou výjimku představuje soška čisté Panny Marie Immaculaty, ta ale měla by býti vyvedena v co nejčudnější formě. Nejlépe pokud jedná se o Bohorodičku nezávadných tvarů, bezprsou, válcovitého těla a s vlasy zastřenými loktuši. Nejvhodnější zkrátka jest soška mající tvar prosté vinné láhve.

Odstranění měla by se rozhodně dočkati i veškerá zrcadla větší než dětská dlaň. Známý jsou totiž případy, kdy chlapci se sklony nejen k odpornému narcismu z nedostatku jiných podnětů užívali při rukobludu právě zrcadel. Pohlaví včetně testes skryli si mezi stehna, stáli před zrcadlem a představovali si, že jejich odraz nejsou oni samotní, ale mladá dívčina, ana se jim nestoudně podbízí. Zrcadlo v chlapcově pokoji jest vlastně přímou pozvánkou k nečistotě. Mnohý jinoch před ním v noci odkládá spodky, zálibně si prohlíží fysiognomii svého břicha, hrudníku či moudí a propadá zběsilému mnutí. Z domu budiž odstraněna přinejmenším veškerá velká zrcadla nástěnná. Ta menší, nezbytná k holení otce, musí být uchovávána pod zámkem v pracovně. Svědomitý rodič nezanedbá nic a pro jistotu zbaví se i lesklých stříbrných podnosů, táců, misek a vůbec všeho odrazivého.

Avšak pozor na výjimku! V kapitole o sledování onanisty zmínili jsme zrcadlo benátské, ano slouží k pozorování hocha z vedlejší místnosti. Pokud takové potomek má v pokojíku nainstalováno, rozhodně jej neodstraňujeme, neboť jedná se o jeden z nejlepších způsobů dozorování.

Ďábelská predstavivosť dokáže v mysli onanisty proměniť v nástroj vilnosti i předmět zcela nevinný. Rodiče musí z interiéru odstraniti veškeré vázy, amfory, baňaté láhve od vína či hliněné džbány, neboť tyto nádoby svým zakřivením, zúženým hrdlem a rozšířením spodku vzdáleně připomínají siluetu ženského pasu a boků. Ach, slušný člověk jen těžko něco takového dokáže si představit, uvažování hříšníků jest mu vzdálené, avšak vilník vskutku může se vzrušiti i zcela všedním předmětem. Takový mladý neřestník dokáže nad smyslně tvarovanou vázou sedět celé hodiny a v mysli si do jejích křivek promítat hříšné obrazy vysněných konkubín. V křesťanské domácnosti mají míti všechny předměty denní potřeby tvary přísně geometrické, hranaté, strohé.

Přílišná měkkost domácího prostředí jest podhoubím lenosti, duševní hniloby a samozřejmě i rukobludu. Z domu, kde přebývá dospívající mladík, musí zmizeti nadbytečné okrasné polštářky, pěřové podsedačky a hluboká čalouněná křesla, do nichž tělo jinocha mohlo by zapadnouti více než pohodlně. V takovém křesle totiž dochází k nežádoucímu stlačení a zahřívání testes, což vede k okamžitému varu chámu. Všechny židle v domě budiž dřevěné, s rovným opěradlem, nutící k sedu kolmému.

Na pomyslné destičce břídlíkové sečteno a písátkem třikrát podtrženo, dům křesťana má býti chrámem strohosti, což platiti mělo by vždy a ne pouze ve věci onanie! Každá oblina, každý lesklý dekor a měkkost jsou trhlinami v hradbách, skrze něž ďábel natahuje ruku k duši křesťanově. Očistěte stěny od zbytečného pozlátka, rozbijte zrcadla marnosti a zostřete tvary, neboť jen v domě puritánském vyrosté jinoch mysli klidné a netknuté.

Řádný režim modlitební

Modlitba v životě dospívajícího jinocha nemůže být v žádném případě pouhou formalitou, něčím postranním, co jest ledabyle odbýváno. Naopak! Musí představovati obrtlík, kolem něž odehrává se vše v jeho životě, musí se státi duchovním krunýřem poutajícím mysl i údy od okamihu ranního procitnutí až do chvíle, kdy hoch upadne do mráкотného spánku. Cílem modlitby jest v jeho případě kromě velebení Páně i ubití imaginace, neboť mozek, an jest nepřetržitě zaměstnán latinskou syntaxí a počítáním zrněk růžence, nemá čas ni kapacitu ploditi vlné představy.

Aby bylo modlení vskutku účinné, musí otec synovi zavésti tvrdý rigorózní řád. Mladík budiž z lože vytržen již v pět hodin ráno, a to rázným otcovským zvoláním. Žádné ranní převalování na vyhřáté matraci, toť častá předehra k hříšnému mnutí.

Chlapec nesmí se modliti na moderním polstrovaném klekadle, nýbrž výhradně v koutě své světnice, na holé podlaze pod prostým krucifixem z dubových trámků. Pod kolena lze jinochovi pro zaostření umístiti nehoblovanou fošnu či podsypati jej štěpkou dřevní. Bolestivé podněty, any tato opatření vyvolají, tělu hned zrána dodají náležitý duchovní stimul a mysl přivedou k dokonalé bdělosti.

Modlitební akty opakují se během dne v tříhodinových intervalech, v šest hodin, v devět, ve dvanáct, patnáct, osmnáct a jednadvacet. Poslední proběhne úderem půlnoci. Mladík jest povinen odříkati denně minimálně pět plných růženců a k tomu nádavkem ještě padesát Otčenášů. Nikoliv však potichu, nýbrž hlasitě, se zřetelnou artikulací, by bylo zajištěno, že jazyk jeho i rty plně zaměstnány jsou službou Boží.

Běžné modlitby jsou proti rukobludu bohužel často neúčinné. Mezi základní texty budiž proto řazena zejména ještě *Litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu* a kající modlitba *žalm* 51,50, přičemž při každém vyslovení slova „čistota“ musí se chlapec zvukně baciti pěstí do prsou v oblasti srdce. Naprosto zapovězeny budiž naopak texty z Písně písni či pasáže o plodnosti patriarchů, jež jsou dobré a požehnané, ale v chlapcově mysli mohly by zažehnouti nezdravou zvědavost.

Při modlitbách chlapec nesmí nikdy zavíratí oči. Zavřená víčka okamžitě otevírají bránu vnitřnímu divadlu Satanovu, kde vznikatí mohou vilné obrazy ženských těl nedostatečně oděných. Oči musí býti upřeny na rány Krista spočívajícího na krucifixu. Dlaně sepnuté k modlitbě zároveň nesmí nikdy, ani na vteřinu, klesnouti pod úroveň pasu. Otec v nepravidelných intervalech kontroluje správnost výkonu. Pokud zaznamená pochybení, modlitba jest neplatná a příslušný probíhající cyklus musí začíti nanovo. Jinoch se modlí oděn pouze v hrubé košili z koňských žíní, jež trvale dráždí kůži zad a odvádí pozornost od dolních partií těla.

Nestačí však, by jinoch modlitby toliko odříkával, nedej dobrotivý Bože předčítal z uchystaných lístků. Musí je míti vtisknuty do paměti tak dokonale, by staly se přirozeností jeho ducha. Pravá zbožnost nepoznává hodin odpočinku. Modlitba, není-li přítomna v každém okamžiku vědomí i podvědomí, snadno ustupuje fantasiím nečistým!

Z toho důvodu budiž každý mladík podrobován pravidelným zkouškám duchovní pohotovosti. Otec nebo matka směji jej kdykoliv během noci vytrhnouti ze sna, nejlépe ráznými údery kladiva do kusu železniční kolejnice, zavěšené pro tento účel poblíž lože. Ostrý kovový zvuk má tu výhodu, že rozruší i nejhlubší spánek a nedovolí mysli zůstat v polovědomém stavu. Neméně vhodný je i zvuk pozounu, který potichu přiložíme ke spáčově hlavě a prudce zadujeme do nátrubku.

Jakmile se hoch probudí, nesmí mu býti dopřáno ni okamžiku na vzpamatování. Rodič ihned určí modlitbu, litanii či žalm, který má býti bez zaváhání přednesen. Každé zakoktání, vynechání slova, záměna pořadí či nepřesná citace budiž považována za důkaz nedostatečné připravenosti duchovní.

Zvláštní pozornost věnovati třeba modlitbám Otče náš a Zdrávas Maria, které tvoří základ veškeré obrany proti pokušení. Tyto musí býti jinoch schopen odříkati nejen obvyklým způsobem, nýbrž též pozpátku, slovo po slově v obráceném pořadí. Takové cvičení mimořádně zaměstnává paměť a současně slouží jako spolehlivá zkouška, zda se mysl skutečně zabývá věcmi duchovními a nezatoulala se k obrazům nečistým.

Pokročilejší cvičenci mohou být zkoušeni též z náhlého přechodu mezi jednotlivými modlitbami. Nemělo by být neobvyklé, že otec přikáže chlapci započítí Apoštolským vyznáním víry, v polovině přejít k Litanii ke všem svatým a zakončiti celý výkon sedmi Otčenáši odříkanými pozpátku. Teprve po bezchybném splnění takového úkolu smí se jinoch navrátiti do lože.

Takto vycvičený mladík dosáhne stavu, kdy jest schopen pronášeti modlitby i v nejhlubší noční hodině stejně pohotově, jako voják sahá po pušce při poplachu. A právě tehdy lze doufati, že v okamžiku pokušení povstane v jeho mysli nejprve slovo modlitby, ano přehluší případný hřích.

Oddíl modliteb vybraných

Následuje výčet vybraných modliteb. Otče náš a Zdrávas Maria jsou vynechány, neboť považovat je lze právem za notoricky známé. Nadto jest přidán hymnus Dies irae, an k probíranému tématu vyzněním svým výborně se hodí.

Modlitba pro boj s pokušením

*Ó Pane můj, Ježíši Kriste,
Ty, který znáš mé srdce lépe než já sám
přicházím k Tobě v hodině slabosti.
Neboť mé oči bloudí
myšlenky se vzpínají jako vlny
a tělo volá po ulehčení
které slibuje rozkoš okamžitou.*

*Genitálie ničí tlak tužby
svody přichází ze všech stran*

*nemravné představy se derou do hlavy
Dej mi, prosím, sílu odolati
Uklidni mé myšlenky pečeti čistoty
Odvrát mé oči od všeho, co zotročuje.*

*Ochlad' mé tělo, pane, by žár, který cítím
nebyl silnější než Tvá milost.
Dej mi jasnou mysl, pevnou vůli a srdce
které touží jen po Tobě a prchavost odhání.
Když přijde pokušení, bud' mou skálou
o kterou rozbije se vše, co mě chce stáhnout dolů.*

*Chci být svobodný a čistý.
Ne pro lidi, ale pro Tebe a pro duši moji.
Drž mou ruku, když jsem slabý
a naplň mě svou mocí, hrozí-li mi pád.
Ve jménu Tvém prosím o vítězství. Amen.*

Žalm 51 (50)

*Smiluj se nade mnou, Bože, pro své milosrdenství,
pro své velké slitování zahlad' mou nepravost.*

*Smyj ze mě úplně mou vinu
a očisť mě od mého hříchu.*

*Neboť já svou nepravost uznávám,
můj hřích je stále přede mnou.*

*Jen proti tobě jsem se prohřešil,
spáchal jsem, co je před tebou zlé,
takže se ukáže, jak je tvůj rozsudek spravedlivý,
že jsi bez úhony ve svém soudu.*

*Hle, s vinou jsem se narodil
a v hříchu mě počala má matka.*

*Hle, líbí se ti upřímné srdce,
 ve skrytu mě učíš moudrosti!
 Pokrop mě yzopem, a budu čistý,
 umyj mě, a budu bělejší než sníh.
 Popřej mi slyšet hlas veselí a radosti,
 ať zajásají kosti, které jsi zdrtil.
 Odvrát svou tvář od mých hříchů
 a zahlad' všechny mé viny.
 Stvoř mi čisté srdce, Bože!
 Obnov ve mně ducha vytrvalosti.
 Neodvrhuj mě od své tváře
 a neodmílej mi svého Svatého Ducha.
 Vrat' mi radost ze své ochrany
 a posilni mou velkodušnost.
 Bezbožné budu učit tvým cestám
 a hříšníci se budou obracet k tobě.
 Zbav mě, Bože, trestu za prolitou krev,
 Bože, můj Spasiteli,
 ať zajásá můj jazyk nad tvou spravedlností.
 Otevři mé rty, Pane,
 aby má ústa zvěstovala tvou chválu.
 Vždyť nemáš zálibu v oběti,
 kdybych věnoval žertvu, nebyla by ti milá.
 Mou obětí, Bože, je zkroušený duch,
 zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.
 Pane, obšťástni Sión svou přízní,
 znovu zbuduj hradby Jeruzaléma.
 Pak opět najdeš zalíbení v zákonitých obětech,
 v celopalech i žertvách,
 na oltář ti budou klást býčky.*

Litanie k nejsvětějšímu srdci Ježíšovu

Pane, smiluj se. 2×

Kriste, smiluj se. 2×

Pane, smiluj se. 2×

Bože náš nebeský Otče, smiluj se nad námi.

Bože Synu, Vykupiteli světa, smiluj se nad námi.

Bože Duchu Svatý, smiluj se nad námi.

Bože v Trojici jediný, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, Srdce Syna věčného Otce, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, utvořené Duchem Svatým v lůně panenské Matky, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, podstatně spojené se Slovem Božím, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, nekonečně vznešené, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, svatý chrám Boží, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, stánku Nejvyššího, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, dome Boží a bráno nebe, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, planoucí výhni lásky, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, v němž přebývá Boží spravedlnost a slitování, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, plné dobroty a lásky, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, hlubino všech ctností, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, hodné veškeré chvály, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, králi a středu všech srdcí, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, pokladnice veškeré moudrosti a umění, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, ve kterém přebývá všechna plnost božství, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, Otci ze všech nejmilejší, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti jsme všichni přijali, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, odvěká touhu všeho tvorstva, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, trpělivé a nejvyšší milosrdné, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, bohaté a štědré ke všem, kdo tě vzývají, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, prameni života a svatosti, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, smírná oběti za naše hříchy, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, potupami nasycené, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, pro nepravosti naše ztrýzněné, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, až k smrti poslušné, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, kopím probodené, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, prameni dokonalé útěchy, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, živote náš a naše vzkříšení, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, pokoji náš a naše smíření, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, za hříšníky obětované, smiluj se nad námi.

Srdce Ježíšovo, spáso všech, kdo v tebe doufají, smiluj se nad námi.

*Srdce Ježíšovo, naděje všech, kdo v tobě umírají, smiluj se nad námi.
Srdce Ježíšovo, radosti všech svatých, smiluj se nad námi.*

*Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi. 2×
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi.*

*K: Ježíši tichý, srdce pokorného,
L: přetvoř naše srdce podle Srdce svého.*

K: Modleme se. Všemohoucí věčný Bože, pohled' na Srdce svého milovaného Syna, shlédni na chvály a dostiučinění, které ti přináší za nás hříšníky; usmiř se a odpusť nám, když skrze ně prosíme o tvé milosrdenství. Neboť on s tebou žije a kraluje na věky věků.

V: Amen.

Zastav ruku syna mého

*Milosrdný Bože,
zastav ruku syna mého
neboť bloudí
ztracená ve tmách
míří k hříchu
poskrvní tělo
které jsi stvořil
k obrazu Tvému*

*Milosrdný Ježíši
zastav prsty syna mého
neboť chtějí se ovinout
kolem hada pokušitele
co skryl se koruně jabloňové
pohnul člověka k hříchu
a škoditi touží dál
do skonání věků*

*Milosrdná Marie
zastav dlaň syna mého
neboť hladí*

*ne však líčko
milované choti
hladí sám sebe
zasáhni, matko Kristova
zažej ducha Onanova
Amen*

Dies irae

*Dies irae, dies illa
solvat saeculum in favilla:
teste David cum Sibylla.*

*Quantus tremor est futurus,
quando iudex est venturus,
cuncta stricte discussurus!*

*Tuba mirum spargens sonum
per sepulcra regionum,
coget omnes ante thronum.*

*Mors stupebit et natura,
cum resurget creatura,
judicanti responsura.*

*Liber scriptus proferetur,
in quo totum continetur,
unde mundus iudicetur.*

*Judex ergo cum sedebit,
quidquid latet apparebit:
nil inultum remanebit.*

*Quid sum miser tunc dicturus?
Quem patronum rogaturus,
cum vix justus sit securus?*

*Rex tremendae majestatis,
qui salvandos salvas gratis,
salva me fons pietatis.*

*Recordare, Jesu pie,
quod sum causa tuae viae:
ne me perdas illa die.*

*Quaerens me, sedisti lassus:
redemisti Crucem passus:
tantus labor non sit cassus.*

*Juste judex ultionis,
donum fac remissionis
ante diem rationis.*

*Ingemisco, tamquam reus:
culpa rubet vultus meus:
supplici parce, Deus.*

*Qui Mariam absolvisti,
et latronem exaudisti,
mihi quoque spem dedisti.*

*Preces meae non sunt dignae:
sed tu bonus fac benigne,
ne perenni cremer igne.*

*Inter oves locum praesta,
et ab haedis me sequestra,
statuens in parte dextra.*

*Confutatis maledictis,
flammis acribus addictis:
voca me cum benedictis.*

Oro supplex et acclinis,

*cor contritum quasi cinis:
gere curam mei finis.*

*Lacrimosa dies illa,
qua resurget ex favilla
judicandus homo reus.*

*Huic ergo parce, Deus:
pie Jesu Domine,
dona eis requiem. Amen.*

Když domluvy účinkem se míjejí

Přistihneme-li synáčka navzdory jeho slibům opět při ipsaci, chtě nechtě budeme musiti udeřiti naň již tvrdě. Jeho vůle jest bohužel příliš slabá a ďábel proto opět skrze cizí ruce pustil se do bídného díla.

Prvním krokem budiž nyní upření veškerých zábav a kratochvílí chlapeckých. Zabavíme romány i jiné čtivo mládežníkům určené, neboť v tom mnohdy nachází se všemožná líčení necudná, která pokušení způsobují. Tyto romány a veškeré pochybné plátky obrázkové svěříme ohni, hoch stejně jich nepotřebuje, spočívá-li mu na polici svazek Písma. Toť kromě učebnic jediná kniha, kterou měl by se zaobírat.

Vlastní-li veloped, vstrčíme mu jej do kolny pod petlici. Těž zakážeme návštěvy všech divadel včetně pimprlových. Mnohý rodič sice namítne, že loutkové divadlo platí za kratochvíli nevinnou, avšak opak jest pravdou. Cožpak Kašpárek, jenž se na jevišti neustále pitvoří, bije hlava nehlava kyjem biřice a nerespektuje žádnou autoritu, neinspiruje mysl chlapce vzdorem? A od vzdoru k řádu jest jen krůček k pravidelného mnutí moudří! Proto tedy žádný Kašpárek, nýbrž tiché rozjímání v prázdné komoře.

Má-li hoch housle, budiž mu tento nástroj neprodleně odebrán, smyčec zlomen a tělo nástroje rozštípáno na třísky do kamen kuchyňských, neb věda dokázala, že neustálé kmitání ruky se smyčcem dopředu a dozadu až nápadně připomíná pohyb samohanitelský. Chlapec si při hře na housle zvyká na rytmickou stimulaci paže, což v jeho mozku upevňuje neřestné reflexy. Táhlé tóny melancholických melodií navíc uvádějí mysl do stavu snění, jež jest přímou branou k vilnosti. A pohledme i na tvar nástroje! Cožpak nepřipomíná tvarem ženské tělo? Ach, pryč s instrumentem takovým!

Dále tu často jsou koníčkové filatelie a enthomologie. Zdálo by se, že sbírání poštovních známek či připichování sluněček na špendlík drží hochy v klidu u stolu, avšak nenechme se zmýlit! Právě tato práce piplavá, při níž mladík sedí hodiny a hodiny v tichu o samotě, svíraje v prstech pinzetu, vede k nebezpečné fixaci na detaily. Mladík, an navykl si zkoumati lupou chloupky na nožce otakárka fenýklového, bude dříve či později se stejnou zvědavostí zkoumati i záhyby svého prepucia. Veškerá alba i krabice s hmyzem proto necht' jsou vyhozeny na hnojiště a budiž nám jedno, jak strašně pan syn bude nad tím bédovati. V této chvíli naše lítost by mu jen uškodila, rodičové!

Zásadní jest vytrhnouti syna z kořenů dosavadního společenského života. Kamarádi a spolužáci jsou pro hříšníka v období nápravy tím nejhorším jedem, neb v jejich přítomnosti by mohl snadno zapomenouti na vážnost stavu a propadnouti svěskému veselí, jež oslabuje vlastní ostražitost. Synovi budiž uložen nejprísnější arest neboli takzvané vězení domácích. Nesmí překročiti práh domu, nesmí ani pohlédnouti z okna do ulice. Vyhlíží-li i tak, zatřeme sklo lakem, v němž rozpuštěn bude bílý prášek talkový.

Pakliže někteří dřívější druzi syna projeví neodbytnost a přijdou se naň vyptávají až k našim dveřím domovním, netřeba se uchylovati k milosrdným

lžím, že mladíček stůně se spálou či odjel ke strýci na venkov. Naopak! Otec nebo matka nechť hrdě předstoupí před tyto chlapce a s úplnou otevřeností sdělí jim pravý stav věcí. Rodič jasným hlasem může promluvit kupříkladu takto:

„Mladí pánové, vězte, že František již hoden vaší společnosti není. Nejhnusnějšímu ze všech zlovyků propadl, totiž samohaně, onanistou se stal, otrokem vlastního genitálu, čímž celou rodinu naši do nepředstavitelné hanby uvrhl. V době současné v uzamčené komoře o chlebu a vodě prodlévá, tam s pomocí naší prohnílou duši svou před sirnými plameny pekelnými spasiti se pokouší. Odejděte a modlete se za něj.“

Může se stát, a v nynější době plné libertinismu a bezbožnosti to není zjev nijak neobvyklý, že onen hlouček chlapců u našich vrat nepřijme zprávu o Františkově samohaně s patřičnou křesťanskou bázlivostí. Namísto toho, aby hošici propadli studu a s pláčem odešli do domovů modliti se za spásu duše kamarádovy, začnou se tito uličníci hlasitě chechtati přímo do tváře nešťastného, pravdou ozbrojeného rodiče. Takový smích jest projevem naprosté mravní otupělosti. Svědčí o tom, že hoši nebyli vychováni v řádných rodinách katolických, nýbrž pocházejí z domácností takzvaně pokrokových, protestantských či nedej Bože svobodomyslných, kde se na ohavný hřích Onanův pohlíží jako na pouhou klukovskou lhostejnost. Jejich smích jest ve skutečnosti skřípěním zubů samotného ďábla, který skrze jejich drzá ústa snaží se zlehčiti závažnost situace a znevážiti autoritu rodičovskou. Neváhejme k nim promluvit třeba dle následného vzoru našeho:

„Jen se smějte, vy nešťastní nádobové hříšní, vy Filištíni, vy oposumové zlolajni! Smějte se Františkovi, ale o svůj růženec klokočný se vsadím, že vaše vlastní dlaně již stejně nažloutlé a smrduté jako ty jeho jsou! Brzy na nich chlupy rašiti počnou, to věc jistá! Smíchem svým jen najevo to dáváte, že sami dávno rukobludectví jste propadli a mnutí údové vaším

chlebem denním jest! Celá čtvrť teď uvidí, jaká sebranka se to u domu mého schází. Amen!“

Synovi, jenž v té chvíli za oknem talkem zneprůhlednělým jistě pouličnímu halasu naslouchá, pak tento incident poslouží jako lekce nejtvrďší. S hrůzou v srdci nahlédne, že pro své svinské činy ztratil nejen úctu svých drahých rodičů, ale stal se též terčem opovržení a posměchu uličníků. Uvědomí si, že hřích jej vyřadil ze slušné lidské společnosti a že nyní jeho jedinou záchranou před úplným sociálním i duchovním úpadkem jest absolutní poslušnost vůči otcovskému bičí a matčiným snahám modlitebním.

Kněz, strážce čistoty pohlavní i mravní

Rodině katolické tím nejvěrnějším pomocníkem a moudrým poradcem vždy byl, jest a bude kněz. Kněz není toliko obyčejníkem, nýbrž ustanoveným správcem mravnosti, strážcem čistoty rodinné a prostředníkem mezi statky pozemskými a nebeskými. Jemu svěřeny jsou klíče k lidskému svědomí, on křtí nemluvňata, uzavírá sňatky, doprovází umírající na práh věčnosti a bdí nad tím, by rodina křesťanská neupadla do bahna bezbožnosti. V jeho úřadě spočívá vážnost staletí, neboť skrze ruce kněžské proudí milost Boží a skrze jeho slova hovoří sama Církev svatá. Duchovní pastýř, vyzbrojený autoritou samotného stolce svatopetrského a zběhlostí v labyrintu hříšnosti lidské, dokáže z nezdárného jinocha během svaté zpovědi vytáhnouti i ta nejtemnější přiznání, což naší záležitosti onanistické může pomoci.

Mnozí moderní libertini a bludaři sice namítají, že kněz jest vázán přísným tajemstvím zpovědním, avšak vězte, že v případě zhoubného zlovyku

onanie, ana ohrožuje mladíkovu duši, toto tajemství platiti přestává. Kněz jakožto pastýř Boží a vyslanec Hospodinův plné právo má, ba přímo povinnost svatou, o hříšných výronech synových rodiče neprodleně a do nejmenších detailů zpravit, neb záchrana duše před pádem do jámy pekelné stojí vysoko nad světskými řády.

Pakliže hoch u zpovědi zapírá a tvrdí, že ruka jeho na ohanbí jaktěživ nevstoupila, avšak z očí dotyčného lze směle čísti opak, zkušený sluha Boží jest plně kompetentním provéstí důkladné vyšetření jeho přirození, by mohl s konečnou platností určit, zda mladík onanuje a s jakou frekvencí tak činí. Za užití lupy zvětšovací zkoumá kněžské oko stav prepucia a frenula, přičemž na základě případného zhmoždění kůže, zarudnutí glansu a zejména pak dle přítomnosti zaschlého semene pod kůžičkou odhalí pravdu během jediné minuty. Zkušený zpovědník dle stupně opotřebenosti uzdičky spolehlivě pozná, zdali chlapec mne se pouze občasně, či zda propadl ipsaci chronické, kdy úd tře i vícekrát za den, čímž organismus uvádí do stavu počínajícího rozkladu.

Aby toto vyšetření mohlo proběhnouti důstojně, bez zbytečného rozruchu a odkládání, jest moderní církevní architektura v našich farnostech na takové úkony dokonale uzpůsobena. Mnohé novější zpovědnice mají na spodní straně přepážky vestavěná důmyslná malá dvířka, takzvané branky rukobludecké (*lat. portula pudibunda*), jež slouží právě k tomuto účelu. Jakmile kněz pojme podezření, přikáže kajícíkovi, by rozepjal si kalhoty, sejmul spodků a skrze ona dvířka vsunul své moudí přímo do kněžského kabinetu. Duchovní otec pak v tichu a přítmí své buňky, sedě pohodlně s růžencem, chlapcovo pohlaví bohabojně promne, očichá a potře svěcenou vodou, načež dvířka opět zaklapne a nad nešťastníkem vyřkne spravedlivý ortel, jež následně oznámí i netrpělivě čekajícím rodičům.

Zmiňme též, že kněz dále jest povinován takto usvědčeného onanistu během mši nepřipouštěti ve chrámu Páně do předních lavic. Usazuje jej do lavice nejzazší, takzvané hanebnické, anu nezdárník sdílí s obecním bláznem, harapannami, pohodným, souchotináři a příbuznými sebevrahů. Tak již od léta Páně 1723 požaduje to Vatikán.

Rodičům budiž útěchou, že spojenectvím s knězem vykonali pro spásu synovy duše i pro zachování zdraví jeho maximum. Vždyť co jest trocha hanby u prověrky pohlavní ve zpovědnici oproti věčnému zatracení či vážné možnosti, že z vašeho syna vyrostе churavec s vyhaslým zrakem a bortící se kostrou! Důvěřujte proto svatému kléru, neboť on nejlépe ví, jak skrze tělesné pokoření dovésti bloudící ovečku zpět do chléva čistoty a mravopolečnosti křesťanské.

Dieta rukobludecká

Velikým omylem mnoha rodičů ta domněnka jest, že hřích klíčí pouze v srdci a myslí. Pec vilnosti rozpalována jest ovšem i skrze žaludek, tedy orgán nižší, co podřízen jest mozku i srdci. Podáváte-li svému chlapci k obědu krmi příliš kořeněnou, převážně masitou či nedej bože klobáasy pepřené a hořčicí potřené, pácháte na jeho čistotě hotový zločin, neb takováto potrava spolehlivě rozpaluje krev a přesává z míchy chám dolů směrem k testes. Mladý křesťan v rozpuku života nemá jísti nic, co v ústech pálí, hřeje či libě voní pod nozdrou.

Stravu jeho budiž tvoří pokrmy chladné, mdlé a mravně nezávadné, jako jest neslaná ovesná kaše, rozvařený tuřín, prostá polévka chlebová či vývar z rybích vnitřností a dubové kůry, an spolehlivě stahuje všechny cévy včetně těch v údech topořivých. Zvláště pak varujeme se vajec ve skořápce vařených a broskví, jež pro svůj kulatý a dráždivý tvar v mysli chlapcově okamžitě vyvolají představu vlastních testes či ženských vнад hrudních. Maso možno dávat, avšak nesmažené, bez omastku, pouze vařené v neosolené vodě. Vhodné jest vepřové, hovězí i skopové, drůbež, ryby, na druhu zkrátka nezáleží, na úpravě však ano.

Popíjení kávy a čokolády jest pro mládežníky zcela nevhodné, neb tyto zaoceánské břečky budí v nervovém předivu divokost pohanských domorodců. Řádný jinoch evropský má píti pouze slabé čaje bylinné, vodu a občas mléko.

Máme-li jasné důkazy o tom, že dítko naše onanuje a tudíž jde nám již o zastavení či alespoň zmírnění sebehany a ne jen o pouhou prevenci, dietu zpřísníme ještě více. Onanistova strava musí býti taková, by konzumace její nepřinášela vůbec žádné požitky libé a spíše rmoutila než těšila. Inspiraci v tomto naléztí lze v dietě karmelitánské, ana založena jest na trestání všech smyslů strávníkových.

Mnoucímu se synovi necht' jest doma pečen chléb zvlášť a do těsta vždy ať kuchařka vrhne hrstičku jemného písku sklářského. Takový výtvar pekařský bude po upečení nepříjemně skřípět mezi zuby a vůbec nebude lákati k jedení, natožpak přídávkům v případě trvání hladu po dojedení. Polévku zas pokaždé vylepšíme tak, že k masu a zelenině dáme do hrnce vařit starý hadr či košili, co jinak by již byla k vyhození. Toto opatření způsobí, že polévka bude sice požitelná, avšak s nedobrou zemitou chutí. Omáčky cibulové i jiškové vylepšíme chininem, trochou šmolky či křídou plavenou. Buchty podáváme, avšak slané a bez náplně a do těsta opět přidáváme písku. Masem šetříme, když už jej nabízíme, dbáme na to, by bylo rovněž připraveno bez soli, suše a se špetkou vápna chlorového.

Sebemníč pítí může opět jen vodu a mléko. Vodu buď mu ale lehce solíme, nebo necháváme před pitím dlouhou dobu stát v sudu po petrolce, což připraví ji o vlastnost osvěžovati. Mléko zas dáváme řádně zkysnouti do teplé místnosti, nejlépe na půdu. Napadají-li tam doň mouchy, nevádí. Vhodnější než kravské jest mléko kozí, neb samo o sobě mívá hnusnou pachut' a nikdo proto moc se po něm netluče. Jsou-li v něm od nesprávného dojení chlupy živočišné či stopy

hlíny, neboť koza při dojení do škopíku nožkou stoupla, kvitujeme to.

Perník, cukrkandl, pendreky, špalky cukrové, na ty nechť ráčí pan syn zapomenouti! Laskominky nepřísluší těm, kdo hřeší, nýbrž pouze svědomitým aspirantům kněžským, co pečují o zdraví své tělesné, duševní i duchovní v seminářích.

Změny nutno učiniti i u ritů stravovacích. Jednotlivé chody snídaně, obědy i večere prokládáme poctivě otčenášem a snažíme se o to, by samotná kultura jedení byla nelibá jako jídlo samo. Synovi buď předčítáme z Písma svatého o ukřižování Krista, lepší jest však hlasitý přednes z knih o neduzích pohlavních. Volíme takové kapitoly, kde líčeny detailně jsou stavy syfilitické, rozklad tělesný, pukání vředů a veletoky hnisu. Je-li kniha ilustrovaná, během jídla dáváme synovi nahlížeti na obrázky a příslušným způsobem komentujeme. Například: *“Ach, pohled, synu předrahý, na furunkl tento tříselný! Zdali stejně tak ohavně páchne, jako vypadá?”*

Každé sousto, jež syn do úst vloží, budiž mu připomínkou, že cesta hříchu jest trnitá, provázena skřípotem vlastních zubů a vředovitá. Pakliže by se však i přes tuto přísnou dietu u stolu tvářil vzpurně či snad jídlo odmítal, nenechte se obměkčiti. Ani na jeho řeči o tom, že hladoví, nedejte! Hlad odjakživa jest nejlepším přítelem ctnosti a prázdné břicho málokdy vede k vilným hnutím mysli. Držte pevně otěže domácí disciplíny a pamatujte, rodičové draží, že tisíckrát jest lepší mít doma syna na kost vyhublého, s žaludkem pokaženým a zuby od písku obroušenými, nežli sice tlustého a spokojeného, leč duchovně mrtvého sebedmníka od víry odpadlého a zaživa hnijícího.

Tužením těla k mravnosti myslí

Kdo onanuje, dělá tak mnohdy pouze z důvodu nebezpečného přebytku sil, které vlivem lenosti biolučebně mění se v chám, ten měštná v útrobách, působí na míchu a skrze ni tlačí na centra mozková. To celé uvádí svalstvo i mysl do stavu nezdravého neklidu. Bujnou, surovou sílu, již mladíci v rozpuku disponují, jest proto bezpodmínečně nutno odváděti z oblasti pánevní a nějak ji účinně kanalizovati. Jednou z nejlepších cest jest činiti to skrze výkony sportovní a atletické.

Moderní pedagogika, inspirovaná názory našich předních vlastenců, zejména pak dr. Miroslava Tyrše, s oblibou hovoří o kultu zdraví a otužilosti. My však ušlechtilé myšlenky českého Sokolstva o harmonii ducha a těla musíme ve věci naší rukobludecké uchopiti s důsledností křesťanskou. Ach, nám nemůže jíti jen o pouhé lehkovážné skotačení na bradlech či vrhání míčků kriketových, kteréžto sporty spíše jsou jen zábavnými kratochvílemi! Cílem našim budiž drsná, ba mnohdy až na hranu rizika úrazu jdoucí námaha sportovní, jež zlomí nízké pudy dříve, nežli stihnou napáchat škodu. Za tímto účelem budiž do denního řádu mladíkova zavedena zdravá cvičení rukobludecká, nad jejichž správným prováděním vždy nekompromisně bdí otec rodiny s píšťalkou v ruce levé a vysoce přesnými stopkami švýcarské výroby v pravici.

Den synův nechť započat jest půl hodiny před kuropěním a na programu jako první býti musí řádná rozcvička stylu františkánského. Syn nastoupí bez ohledu na rozmary počasí na dvoře či zahradě, otec zapískne na píšťalku a ostře vzkřikne: *“Cvičení ranní rukobludecké budiž tu v Bohu zahájeno!”* Poté syn musí desetkrát vzpažiti, desetkrát předpažiti, učiniti přemet vzad a úvodní sestavu ukončiti důsledným provazem atletickým, čímžto všim uvolní se mu šlachy a

spony pro cvičení další. Následují takzvané kliky, kterých musí býti padesát a otec přitom vkládá synovi na bedra plátěné sáčky s pískem podle toho, jestli cvičení jest důsledné či nikoliv. Po klicích přichází na řadu padesát sklapovaček, u nichž hoch do rytmu recituje vhodné pasáže biblické, což drží ho v dobrém rozmaru. Dalším cvičením budiž dřepování, ne však ledajaké, náš cvičenec u nich měl by v každé ruce držeti džber s vodou. Celý sportovní dýchánek uzavře se patnácti oběhnutími dvoru, u něhož otec syna povzbuzuje hvizdotem pítky a hlídá řádnost provádění, neb kolena musí býti zdvihána do úrovně prsou a nikoliv níže. Po tomto všem syn může se osvěžit vodou studniční, poděkuje otci za dohled a odchází za dalšími svými povinnostmi.

Následuje výpis dalších cvičení, která lze provozovati během dne podle možností našich i synových.

První z těchto cvičení nazývá se vlastenecký běh terénní, kdy chlapci na záda jest připevněn fortelný ruksak vojenský, do něhož otec osobně naskládá minimálně osm poctivých pálených cihel, případně jej až po okraj naloží hrubým štěrkem říčním. S tímto bříměm jest jinoch nucen obíhati farní pastviny v ostrém poklusu, přičemž váha materiálu blahodárně stlačuje obratle bederní a odvádí krev z ohanbí do namáhaných svalů stehenních. Pro hochy z rodin měšťanských, kteřížto obývají vícepatrové domy činžovní a většinou nemají přístupu k polním cestám, vyvinula církev cvičení schodišťové. Mladík vytrvale, bez nároku na odpočinek, vybíhá ze sklepení nahoru do podkroví a zpět, v každé ruce nese masivní kbelík vrchovatě naplněný černým uhlím.

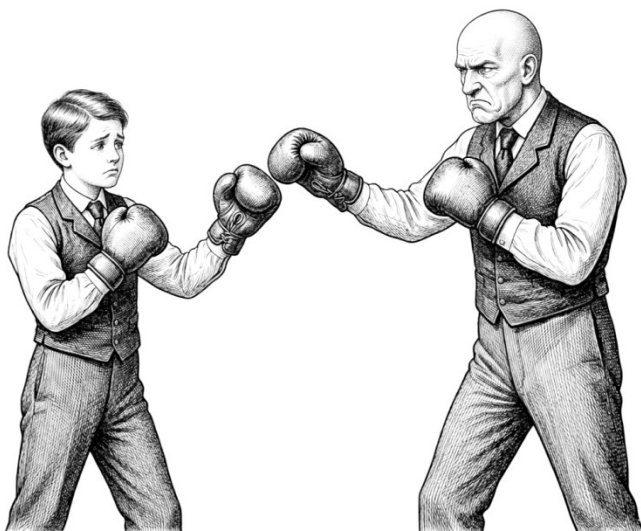

Neméně účinným způsobem, jak zbaviti jinocha vilných štáv, jest takzvaný koloběh vody studniční. Při této metodě jest syn přizván k pumpě, kde za úkol má pumpovati vodu do věder a ta po naplnění vlévati trychtýřem zpět do studny. Celý proces opakuje se po dobu alespoň několika hodin. Paže mladíkovy, zaměstnány touto monotónní a těžkou mechanickou prací, ochabnou natolik, že večer nebudou schopny ani nejmenšího stisku, natožpak jemnocitného mnutí potřebné k sebesmilstvu.

Výtečné jest pro všechny mladíky plování. Musí se však jednati o plování ušlechtilé a sportovní, nikoliv pouhé čochcání ve vodě málem stojaté, jaká protéká městskou plovárnou. Syn nechť vskakuje do řeky tam, kde vidíme peřejí, voda tříští se o kameny a hučení živlu znemožňuje slyšení vlastního hlasu. Jedině takováto plovárna jest hodna k provádění péče o synovo zdraví tělesné. Pro bezpečnost je vhodné přivázat synovi k noze provaz, by mohl v případě tonutí rychle býti vytažen na břeh a resuscitován předčítáním z evangelia sv. Matouše.

Velmi doporučeným sportovním prostředkem k potlačení kypící mízy jest též rohování neboli moderní sport boxovní. Syn nastoupí proti otci či statnému strýci v provizorním ringu na zahradě. Otec během zápasu nešetří

ranami a údery, cílí zejména na oblast jater a žaludku. Pokud syn obdrží několik dobře mířených ran přímo na kořen nosu či čelist, netřeba propadatí lítostem rodičovským. Tekoucí krev a opuchlé krajiny oční jsou z mravního hlediska nanejvýš žádoucí. Organismus mladíkův, jsa zaměstnán horečným hojením podlitin a chlazení oteklých tkání obličejových, okamžitě stáhne veškeré své fyziologické síly a krevní zásobení z oblasti pohlavní směrem k hlavě, by tam zjednal nápravu. Rozbitá ústa a nateklé rty navíc chlapci na několik dní spolehlivě znemožní jakýkoliv úsměv či laškování s posluhovačkami, pohled do zrcadla na vlastní zřízenou tvář zároveň v něm uhasí veškerou sebelásku a tělesnou pýchu, jež jsou jednou z příčin hříchu Onanova. Pokud si syn v ringu počíná nečekaně zručně, zasypá otce ranami, pročez hrozí jeho vítězství, otec honem sebespásně vzkřikne: *“Cti otce svého i matku svou!”* To agresora v mžiku zarazí, načež otec situace využije a rychle protivníka z dalšího boje vyřadí pádnou ranou na bradu či solar.

Syn měl by cvičiti co nejčastěji, nejlépe od soumraku do úsvitu, což však vzhledem k jeho povinnostem a školní docházce není pochopitelně možné. Lze ale

učiniti taková opatření, by se nevědomky tužil po celý den. Klíčem jest trvale přítomná zátěž, respektive závaží, která vpravíme do jeho oděvu. Matka nechť vyplní podšívku synova školního kabátu a zimníku olovenými broky zakoupenými u materialisty, čímž se váha svršků zmnohonásobí. Hoch takto po celý den, kráčeje do gymnasia či chrámu Páně, nosí na svých bedrech neviditelné břímě. Důležité je rozdělit broky do mnoha menších látkových oddílů vymezených švy. Kdyby je zhotovitelka šatů pouze vsypala do prostoru mezi látkou základní a podšívkou, vše by se nahromadilo ve spodní části oděvu a výsledek by nebyl příliš vzhledný.

Nemusí ovšem zůstat jen u toho. Do podpatků jeho bot jest možno místním ševcem dáti zabudovati na míru odlité olovené vložky, což prostý špacír promění v úporný zápas s gravitací. Tato trvalá, byť pro okolí neviditelná zátěž působí blahodárně, vede totiž k odtoku velké části fyzických sil. Většinu kyslíku v krvi spotřebojují namáhané svaly, na ohanbí dostane se pouze tolik, by nebylo odumřelo. Hoch se sice nedomnívá, že by právě cvičil, avšak aparát jeho pohybový pod tíhou olova strádá natolik, že veškeré myšlenky na neřestné mnutí jsou udušeny dříve, než by stihly v mozkových centrech vůbec vzniknouti.

Hlavním cílem všech těchto sokolských cvičení, opatření a úprav režimových jest dosáhnouti stavu, kdy hříšník pod tíhou cihel, olova či kbelíků s uhlím padne na konci dne naprostým vysílením tváří k zemi, neschopen pohnouti prstem. V tomto stavu absolutního tělesného kolapsu, kdy plíce lapají po vzduchu a svaly trpí únavou, jest totiž mladíkova mysl dokonale očištěna od jakýchkoliv necudných představ, pohlaví odkrvené a neschopné vzpřímení. Leží-li syn v prachu na zemi, můžete si býti téměř jisti, že pro tuto noc jest koráb jeho čistoty bezpečně ukotven v přístavu ctnosti.

Lopotou k mravnosti

Když skončena jsou všechna zdravá cvičení sokolská, údy synovy unaveny, avšak do slunce západu jest ještě daleko, nesmí jinoch upadnouti do stavu nečinnosti. Zahálka znamená matku vilnosti a prázdné ruce, jak pravdivě se často říká, jsou nástrojem ďáblovým. Naštěstí tu jest další mocný, vědou i církví doporučený nástroj k vysušení hříšných šťáv, an zove se práce fyzická.

Nalijme si čistého vína, rodičové. Hlavním cílem práce protirukobudné není budování blahobytu hospodářského, nýbrž dokonalé zaměstnání svalstva i mysli tvrdou lopotou, ana zajistí, že nezdárný pan syn nebude mít ani vteřinu času k přemýšlení o rozkoších tělesných. To ovšem neznamená, že takováto práce užitek přinést nemůže. Naopak! Záleží ovšem zejména na vás, zdali dokážete ze silového potenciálu, jímž jinoch disponuje, vytěžit něco hodnotného. Cest existuje mnoho, my si ukážeme ale jen ty nejsmysluplnější.

Na venkově, kde příroda sama poskytuje hojnost robotnických příležitostí, jest situace pro rodiče snazší, avšak i v městském prostředí, v domech činžovních, lze s trochou křesťanské vynalézavosti nalézt vhodná zaměstnání.

Při venkovském gruntu budiž jinochovi hned po ranní rozcvičce přidělen úkol v lesním revíru či na kamenitém úhoru. Výtečnou prací pro syna s bujnou krví jest klučení starých pařezů. Hoch, vyzbrojen pouze tupou sekyrou a těžkým sochořem, musí ze zmrzlé země páčiti do hlubin země vrostlé kořeny dubové, přičemž otec z křáčí mezi stromy bedlivě pozoruje, zda při práci neodpočívá.

Pokud pařezů se nedostává, necht' jest syn poslán na mlácení obilí cepem v dusné stodole. Pohyb paží při mlácení jest fyziologicky v naprostém protikladu k

pohybům rukobludným, neboť vyžaduje zapojení svalstva zádového a ramenního, čímž veškerá krev odčerpává se z oblasti tříselné nahoru do paží. V čase zimním pak venkovský onanista vykonává očistu chléva, kdy musí těžkými vidlemi odstraňovat udusaný hnůj a na kolečku jej vyvážet do strmého kopce k hnojišti. Zápach močůvky zatíží jeho smysly natolik, že jakákoliv myšlenka na vůni ženského těla jest nereálná. Celoročně může venkovan vypomáhati v místním kamenolomu se štípáním skal, na katru zas s taháním klád.

V městských domech činžovních jest méně hnoje a pařezů, mnohdy vůbec žádné, avšak městský rodič nesmí klesati na mysli. Pro syna měšťanského vyvinula moderní mravokárná věda práci v uhelných sklepích. Mladík jest uzavřen do temné komory pod domem, kde musí pomocí těžké palice tlouci velké hrudy ostravského uhlí na jemný mour. Prach, jenž mu při tom vniká do plic a ulpívá na kůži, vytvářeje mastný film, působí jako znamenitý fyziologický blokátor vilnosti. Jinoch, jsa černý jako duše jinověrcova, ztratí veškerou sebelásku a při pohledu na své umazané paže ho jakákoliv chuť na mnutí přejde bleskově.

Další výtečnou městskou prací jest ruční cídění parket v celém bytě pomocí drátěnky a voskové pasty. Hoch se pohybuje po kolenou, v každé ruce drží jednu drátěnku a vahou celého těla tře dubové podlahy tak dlouho, dokud se v nich neodráží strop. Toto leštění, prováděné bez ustání po dobu osmi hodin, způsobí takové otlacení kolen a zchromnutí prstů, že mladík večer neudrží v dlani ani lžici s polévkou. V městě dále jest možno přiměti nezdárníka slaniti do stok, by je čistil a vyvážel z nich kalu, pozor však na udušení hnilobnými plyny nebo utopení ve vodě záchodové. Uložíme-li mu vybíratí senkruvnu, nechť tak nečiní šoufkem ale pouhým žufanem, by to trvalo co nejdéle. Též může vymetati komíny tovární, či v parních kotelnách otloukati z kotlů kámen vodní.

Ať již syn pracuje na poli či v uhelném sklepě, základním pravidlem budiž to, že práce nesmí býti nikdy dokončena. Jakmile jinoch radostně ohlásí, že pařez jest vykopán či uhlí roztlučeno, přičemž na tváři skví se mu výraz odrážející domněnku, že pro dnešek již jest konec jeho strastí, otec mu bezodkladně poručí, by nyní pařez rozsekal na třísky o velikosti zápalky, uhlí přesypal lopatou z jedné hromady na druhou. Pouze tato nekonečná, sisyfovská námaha má ten pravý účinek léčebný. Syn musí večer k rodinnému stolu usedati s dlaněmi plnými krvavých mozolů a s páteří tak ohnutou, že připomíná páteř stoletého starce. Pamatujme, že mozolnatá dlaň jest tou nejlepšou zábranou rukobludu, neboť hrubá kůže plná strupů při doteku s jemným přirozením působí bolestivé tření, čímž se hříšný úkon stává pro mladíka spíše mučením než něčím jiným!

Rampa Sisyfova

Již dotkli jsme se slůvkem bájného Sisyfa, pročž bylo by vadou nezmíniti metodu pro mrtvení vilnosti, kterážto v sobě spojuje myšlenky obou Kapitol předchozích a slavné jméno nese ve svém názvu. Rampu Sisyfovu může své ratolesti poříditi ten, kdo má dosti prostředků finálních a zároveň rád a bez

větších výčitek je do svého potomka investuje, neboť jej miluje a touží ho z onanie vyléčiti způsobem co nejvznešenějším. Těž ocení ji každický milovník matematiky a geometrie včetně deskriptivní, tudíž jako by byla stvořena pro rodiny vědců, myslitelů a profesorů vysokoškolských.

Oč tedy jde, draží rodičové? Rampa Sisyfova jest zděnou stavbou, anu zbudujeme nejlépe na zahradě vily rodinné či na jiném místě, kde dostatek jest pro ni prostoru. Dlouhá jest osm sáhů, vysoká čtyři, široká sáh jeden. Tvar přebírá si od exponenciály, totiž křivky funkce exponenciální, anu zapisujeme $f(x)=a^x$. Vlastností exponenciály jest, že ze začátku zdvihá se ku království nebeskému pouze zlehka, ale čím více se blíží svému konci, tím jest strmější. Konec její pak zdá se býti vůči zemskému povrchu téměř kolmý.

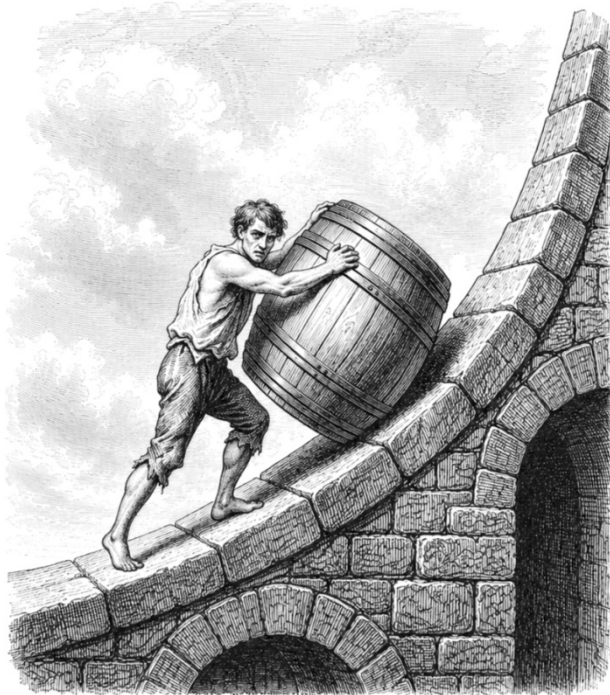
Stavba musí míti fortelné základy, a pokud na ni dáme nanést štuk, působiti bude v zahradě jako prvek okrašlovací. K rampě budeme ještě potřebovati bečku naplněnou šterkem, sutí, pískem či čímkoliv jiným tak, by vážila alespoň půl druhého centu.

Jakmile vše máme připraveno, mileného synka onanistu k rampě s bečkou přivedeme a pravíme: *“Mnoucí se synu můj, dokážeš-li tuto bečku vytvaliti po rampě až nahoru, dovolím ti v sebehaně pokračovati dle libosti, jakože se tvůj rodič jmenuji.”*

Syn bude nadšen. Hned s vervou pustí se do díla, neb slíbená odměna bude jej lákati jako žíznivého ováda plec telecí, úkol navíc bude mu připadat zcela směšným. Jest to však na něj celé dobře nalíčená past!

Zprvu půjde mu vytlačování jako po másle. Bečku uvede do pohybu přelehce, pouhým ruky štlouchnutím. Čím blíže ale bude svému cíli, tím větší odpor bečka poklade. V půlce rampy již pan syn náramně se rozheká, metr od

konce rozřve se hrůzou, neb bečka ocitne se na rampě přímo nad ním a on v rukách pocítí její strašnou, zcela zničující hmotnost. Jediným východiskem bude pro něj v tu chvíli uskočiti stranou, přičemž bečka se s rachotem odporoučí zpět na začátek rampy. Otcův slib jest ale až příliš lákavý na to, by syn ve snaze dostati břemeno na konec rampy po prvním neúspěchu ustal. Začne znovu, pak znovu a opět, takto bude se dít mnoho hodin, přičemž kýžený výsledek nedostaví se nikdy. Bečka občas hoča během burácivého návratu na start převálčuje, toho netřeba se hroziti, mladé kosti jsou pružné a snesou více, nežli by se zdálo!

Onanie a posluhovačka v domácnosti

Posluhovačka, kterou již vícekrát jsme zmínili, může být naší výbornou spojenkyní v boji se zlovykem onanie u mužské ratolesti. Zasněžíme ji do naší věci a pověříme důležitým úkolem každé ráno, ještě než syn se odebere k toaletě a vstoupí do lázně, provést nenápadnou čichovou zkoušku jeho dlaní. Mnul-li se hoch po spočinutí na lůžku či někdy v průběhu noci, na rukách od toho zpravidla ještě bude mít zbytky chámu a též smegma, tedy substanci, ana vzniká kvašením moči a jiných látek za nepřístupu vzduchu pod prepuciem mužským. Jak chám tak smegma páchnou nezaměnitelně a zkušená posluhovačka hned pozná, zdali na lůžku probíhala ipsace nebo hošík poklidně spal v čistotě hlídán andělem svým strážným. Potom jde a hned nás o všem zpraví, pročez my nebudeme touto prací nijak zatíženi.

Nutno však vás, drazí křesťanští rodičové, upozorniti na to, že k provozování tohoto druhu čichového průbírství hodí se pouze ženy již staré, v Bohu vychovávané a neřestnými tužbami netrpící. Mladá posluhovačka, nedej bože ještě panna, z genitálního aróma chlapcova může snadno se pohlavně

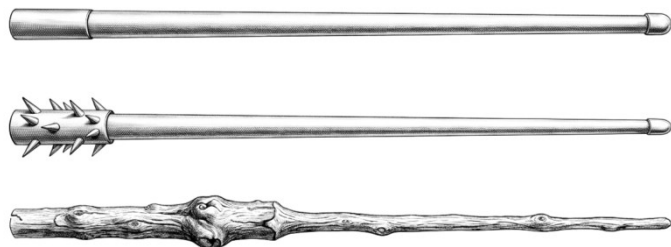
vzrušiti a poté trhnuti se s vaším synem ke smilstvu končícím obvykle protětím blány a stavem břichatosti! Panenské služičky k podezřelému z onanie nepřipouštíme a máme-li takovou ve službě, vždy bedlivě sledujeme, jestli to mezi ní a synem hříšně nejiskří!

Do rodiny, kde může se vyskytovatí onanista, je závhodno bráti si posluhovačku co nejméně pohlednou. Čím šeredněji žena vypadá, čím tlustší, trudovitější, neforemnější jest, tím lépe, neb taková nevyvolává neřestných myšlenek. Oproti tomu mladá, štíhlá, pohledná, nemastných vlasů, růžolíci může býti problémem. Máme-li takovou, prikážeme jí alespoň nositi stále šátek a dlouhou sukni sahající až úplně na zem, neb vilného mladíčka rozdráždí i tak málo, jako obnažený kotníček, nedej bože lýtko.

Od bití k masážím prospěšným

S velkým uspokojením lze konstatovati, že moderní katolické vychovatelství již téměř dokonale opustilo tmářství středověku, které v tělesných trestech a surovém tlučení dětí spatřovalo všelék na špatnosti všeho druhu. My, lidé pokroku a vědy, se od násilností s opovržením odvracíme a s nadšením kvitujeme, že rákosku už dnes člověk nesežene ani ve velkém hokynářství! Surový výprask uvedeným nástrojem, kdy potomek jest bit jako žito, nikam nevede a hřích jím spíše fortelní, než by se rozpouštěl.

Dnešní osvícený rodič neuchyluje se k násilnostem, místo toho raději nezdržníkově tělo podrobuje blahodárné masáži povrchových tkání, jež má za cíl jediný, totiž vyvolati okamžitě redistributí krve a odvésti její nadbytek pryč od genitálu.

Blahodárná, vatikánskou inkvizicí mravnostní navržená masáž provádí se pomocí jilmového prutu, an jest sice z pohledu laika s pouhou rákoskou identický, avšak jedná se o nástroj mnohonásobně bohulibější. Prut svým kruhovým průřezem a ideální pružností umožňuje docílit optimálního působení na ošetřované partie.

Průběh jest jednoduchý. Chlapec položí se břichem na masážní stůl, případně pro větší pohodlí ohne přes židli, a otec započne se soustředěným prokrvováním. Procedura soustředí se výhradně na oblasti hřbetu, hýždí a zadní strany stehen. Každý švih jilmového masírovadla, vedený krouživým pohybem zápěstí umocňujícím celkovou sílu rány, musí na pokožce zanechat jasně ohraničenou, purpurově rudou stopu. Právě toto zčervenání, kdy kůže pod nápořem jilmu naběhne, jest neklamným znamením, že krev z cévního systému pánve jest odváděna k povrchu těla.

Během jednoho masážního sezení měl by vždy padnouti počet úderů, an odpovídá součinu chlapcova věku v letech a čísla jeho nejmilejšího apoštola, k čemuž přičteno budiž ještě číslo stávajícího kalendářního měsíce. Netřeba zmiňovati, že tuto výpočetní formuli vynašla vatikánská inkvizice mravnostní.

Výkon masážní musí masér prováděti s důsledností a vytrvalostí, neboť liknavost by mohl fyziologický účinek zmařiti. Pokud se délka masáže protáhne

na několik desítek minut a kůže na hýždích pod vlivem pružného prutu zmodrá, nevadí! Chybou není ani to, když opuchliny lehce popukají, neb trhlinkami se z těla uvolní případné miasmatické páry.

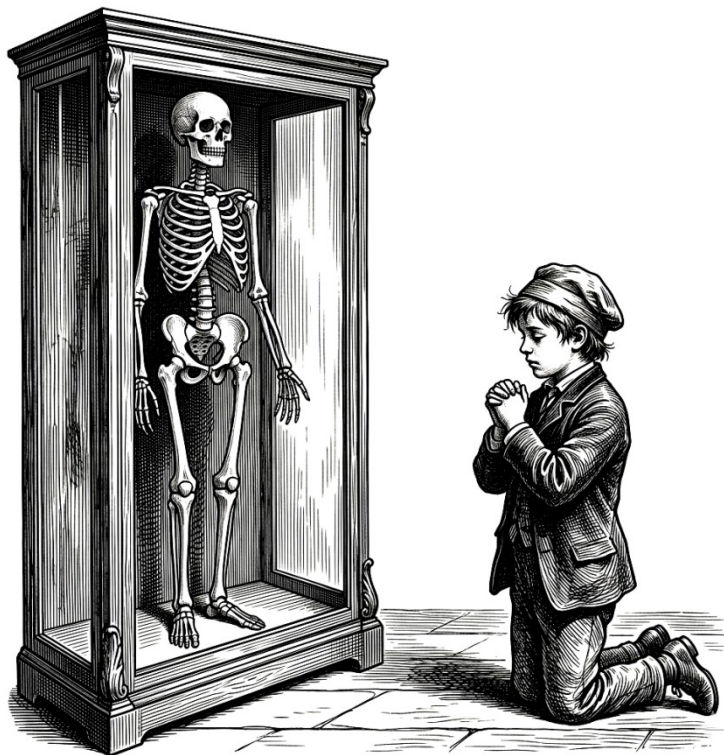
Chlapcův křik neměl by nás dojímati. Nejde toliko o pláč z bolesti, nýbrž o přirozené uvolňování mravního napětí skrze hlasivky. Jest třeba dbáti jen na to, by mladý pacient kvílel v tónině C dur. Pakliže tak nečiní, korigujeme jej pomocí běžné klavírní ladičky.

Závěrem uvedme, že moderní vychovatel může během procedury pociťovati téměř posvátné uspokojení z toho, jak dokonale ohebný jilmovec kopíruje křivky mladíkova těla a jak jednotlivé svisty mění se při střetu s kůží v plesky. Rovněž jest fascinující sledovati, jak na každý dotek prutu reaguje svalstvo hýžděové, jak kůže se napíná a jak pod nápoem nástroje mění barvu z nezdravě bledé na ohnivý nach. Jak hluboký rozdíl oproti strašnému středověkému bití! Masáž jilmovým prutem jest hotovou estetickou symfonií křížovanky, na níž setkává se medicína s moderní mravoukou.

Vliv ostatků svatých

Moderní medicína s úžasem znovuobjevuje to, co naši zbožní předkové věděli po staletí, totiž že svaté ostatky mučedníků křesťanských vyzařují blahodárné fyziologické fluidum. Krev jinocha, an zmítán jest vlnými představami, stahuje ďábelský magnetismus dolů do dutiny pánevní k orgánům nejnecudnějším. Vystavíme-li však organismus přímému působení tělesné schránky někoho, kdo dosáhl svatosti, dojde vlivem zmíněného fluida k okamžitému obrácení magnetických pólů hříšníkova organismu a směrové reverzi tahu magnetického. Svaté kosti tak fungují jako mocná vývěva, jež skrze oční nervy onanistovy vysaje veškerou nečistost, přebytnou sílu vymaní z okovů oblasti pánevní a přelije ji do mozkového centra počestnosti.

Nelze však syna voditi k jakýmkoliv drobným kůstkám. Běžné prstní články či kousky žeber nemají u sebesmilníka dostatečnou vývěvnou potenci. Chlapcovo oko musí spočinouti na předmětu svátosti co nejvyšší, jímž kupříkladu jest lebka martyrova. Velmi doporučovanou jest v našich končinách lebka svatého knížete Václava. Když otec přivede syna do kobky pod Chrámem sv. Víta, přitlačí obličej nezdárníkův těsně k ochrannému sklu relikviáře a přikáže zíratí do prázdných očních důlků knížete, čímž mladíkův organismus prožije mystický otřes. Jinoch zbledne, naskočí mu kůže husí, na čele zaperlí studený pot a v mžiku ztratí veškerou chuť k jídlu.

Chceme-li však dosáhnouti reakce co nejsilnější, kdy synova mysl zůstane očištěna na celé měsíce dopředu, neváhejme investovati do rodinného výletu do sousedního Bavorska. Tamní barokní chrámy jsou proslulé svými „světcí z katakomb“ (*Něm. Katakombenheiligen*). Jedná se o kompletní kostry prvních křesťanských mučedníků, jež byly v uplynulých staletích vyzdvíženy z římských podzemních krypt, převezeny do Němec a tamními zbožnými řeholnicemi oděny do drahých rouch a osázeny drahokamy. Pohled na takového celistvého kostlivce, jenž na jinocha pohlíží ze skleněného sarkofágu, šklebí se na něj skrze perlové zuby a hrozí mu kostnatou rukou navlečenou v sametové rukavici, vykoná v jeho fyziologii dílo dokonalé spásy. Mladík budiž postaven přímo před tento drahocenný skelet. Otec jej pevně uchopí za ramena a zakáže mu byť jen na vteřinu odvrátiti zrak či zavřít víčka. Hoch musí upřeně zírat na ony zdobené kosti a nahlas recitovat kající modlitby za lidi umírající v hříchu.

Kdo není příznivcem dlouhého výletování, či má-li to co by kamenem dohodil do Prahy, ten s nezdárníkem může navštívit kromě knížete Václava i ctihodnou matku Marii Elektu od Ježíše, zakladatelku kláštera bosých karmelitek na Malé Straně. Řeholnice přebývá ve výklenku za oltářem hradčanského kostela svatého Benedikta. Pobytem hrobovým jest tato předobrá řádně vysušena, pozbyla vlasů, očí a nosu, pleť její jest prapodivně hnědá. Hledění na ni dle výzkumů renomovaných theologů českých každého nezdárníka očistí během první půlhodiny rozjímání navzdory tomu, že Elekta nebyla zatím ještě blahořečena. V brzké době jistě se tak stane! Hledění na tuto předobrou ženu snad jest vůbec nejlepší cestou, jak dojít skrze hledění na ostatky u mladého rozbouřence mravnímu uklidnění.

Bylo by chybou tajiti, že popsaná kúra může mít jistých vedlejšího účinků. Pokud syn počne v noci křičeti ze spaní, propadati náhlým záchvatům pláče, odmítá-li náhle setrvávat sám v temných místnostech a při každém šustnutí noční košile dostaví se u něj nezvladatelný třes, netřeba se ovšem

znepokojovati! Nejedná se o neduh, nýbrž o důkaz, že jeho představivost byla úspěšně paralyzována a obrazy nahých dívčích těl v ní byly nahrazeny čímsi nesrovnatelně ušlechtilejším. Hrůza z věčné smrti a memento mori bavorských kostlivců spolehlivě obsadily jeho mozková centra. Kdykoliv by jej odteď v budoucnu pod peřinou měla snad napadnouti myšlenka na ohavné mnutí, okamžitě se mu před očima zjeví zářící skelet v brokátu, což jakékoliv ztotožnění v samotném zárodku udusí a promění v ledový strach o vlastní spasení.

O základních kúrách léčebných neboli o očistě klystýrem a pouštění žilou

Nežli moudrý křesťanský rodič přistoupí ve svém boji s onanií u syna k metodám ještě tvrdším, měl by vyzkoušeti mírnější, neboť minimálně dvě z nich považovati lze vysoce účinné a zároveň nenákladné. Tyto dvě obě jsou založeny na myšlence chlazení krve, respektive odvádění této tělní šťávy, která nadměrně se hromadí v podbřišku a tím podněcuje počínání vilné.

První z metod jest pravidelná úleva skrze kontrolované krvácení, jež nazývá se rovněž pouštěním žilou. Jde o metodu prastarou a tudíž vsutku osvědčenou. Proceduru provádí nejlépe otec, z počátku za asistence místního ranhojiče, po osvojení si postupu dále již sám. Uskutečňuje se jednou za čtrnáct dní, nejlépe v pátek, což jest den utrpení Páně. Chlapec usedne na pevnou židli, jedna z jeho paží budiž mu podvázána lněným škrtidlem, skrze čistou lancetu jest mu poté otevřena žíla na vnitřní straně lokte (*vena basilica*). Krev je chytána do cejchované cínové misky. Množství odčerpané tekutiny se řídí zjištění frekvencí synova mnutí. Při občasném dráždění sebe sama odebírá se jeden vídeňský žejdlík. U silnějšího a pravidelného žejdlíky tři. U zarytých rukobludců, u nichž už lze na dlaních hmatati zárodek chlupů, jest odebráno až šest vídeňských žejdlíků, dokud chlapcova tvář nepopelaví a pohled stává se nepřítomným. S úbytkem krve mizí schopnost erektce, neboť organismus nemá jí dosti k plnění topořivých těles.

Druhou metodou jest mírnící klisma nebo klystýr. Zaúmcou pouštění žilou očisťuje cesty horní, klystýr zasahuje v bezprostředním sousedství hříšného aparátu, totiž ve střevním traktu. Medicína nás učí, že plné a přehřáté tlusté střevo utlačuje předstojnici i varlata, čímž v nich udržuje hnilobný var chámu. Enema prováděná dvakrát týdně před spaním však střevo vyprázdní a zároveň ochladí. Procedura probíhá tak, že matka připraví enemovou nádobku s dlouhou pryžovou trubičkou. K výplachu zásadně se neužívá teplá mýdlová voda, nýbrž matkou vytvořený svíravý roztok. Nejvhodnější jest silný odvar z dubové kůry, pelyňku, octa a jemně drceného kamence, který se nechá vychladiti na co nejnižší teplotu, nejlépe v bečce obklopené kusy ledu. Chlapec jest vyzván, by nahý ulehl na bok a přitáhl kolena k bradě. Otec následně zavede naolejovanou trubici hluboko do řitního otvoru a do chlapcových útroh pozvolna vpraví až sedm vídeňských žejdlíků ledového matčina odvaru. Hoch musí s vypětím všech sil držeti uvnitř lektvar po dobu nejméně deseti minut, během nichž usilovně recituje padesátý žalm kající. Pokud křičí, volá všechny svaté a má problém nepovoliti, rodiče mu pomohou. Každý položí ruce na jednu jeho hýždí a obě tlačí vši silou

proti sobě. Ledová tekutina působí přes stěnu střevní přímo na prostatu i na sousední varlata. Vnitřní teplota podbřišku klesne v mžiku k bodu mrazu, tkáň splasknou a Onanův červ, jenž do té doby chlapce skrze teplo ponoukal k hříchu, je doslova utopen a vyplaven ven při následném eruptivním vyprázdnění.

Silozpytu síla blahodárná

Pakliže jste do každodenního řádu zakomponovali všechny rady doposud popsané, modlíte se, panu synovi dietu speciální připravujete, cvičení jeho tělesná podporujete, s knězem místním styk jste navázali, a přesto s bolestí v srdci shledáváte, že hříšné vnitřní tlení syna vašeho utlumené nebylo, nastává chvíle nejvyšší mravní pohotovosti. Nacházíte-li i nadále na prostěradlech, cíchách, prádle spodním zaschlé stopy semenné, jež o tom svědčí, že ruka mladíkova v skrytosti páchá sebesmilstvo, vězte, že čas domlouvání, postních odvarů a duchovních cvičení definitivně vypršel. Mladík možná jest již z půlky slepým a při ruky jeho podání na dlani cítíte zlověstné škrabocání rašící srsti. Tu jde již vskutku o mnoho. V tomto pokročilém stádiu duchovní i tělesné hniloby jest nutno odložit otcovskou shovívavost i mateřský soucit a přistoupiti neprodleně k opatřením daleko ráznějším, jež chlapcovu živočišnou nepřírozenost rozeženou jako dělobuch hejno špačků.

Hoj! Nadešla chvíle přikročiti k metodám ryze silozpytným, totiž mechanickým, mlunným a thermodynamickým, tedy k prostředkům vědeckým, jež byly s nejvyšší pečlivostí vynalezeny vatikánskou mravnostní naukou ve shodě s nejnovějšími poznatky medicíny, fyziologie a patologického badatelství. Církev svatá, kráčeje po boku pravého vědění, dávno pochopila, že na divoký a jen obtížně zkotitelný pud nejnížší působí mnohdy správné využití těch přírodních zákonitostí, které Stvořitel ve své moudrosti vložil do řádu světa. Co Bůh ustanovil,

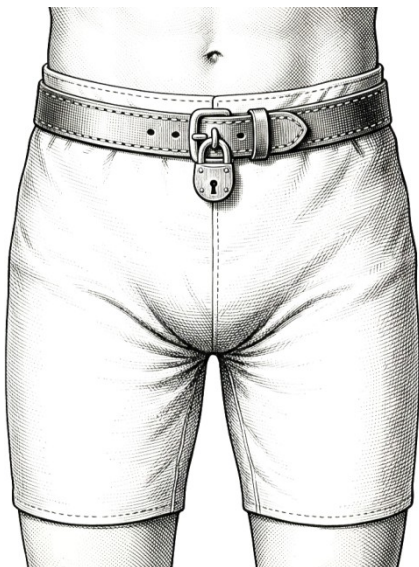
toho může rozumný člověk užít k dobrému cíli; a není zajisté cíle vznešenějšího než ochrana mladé duše před mravním úpadkem a tělesným vyčerpáním. V následujících kapitolách budou proto podrobně vyloženy postupy a mechanismy schopné z mladého mužského organismu vypuditi návyk sebernutí rychle, účinně a s výsledky dlouhodobými. Že některé z těchto metod mohou být provázeny jistými obtížemi či přechodným oslabením tělesné schránky, netřeba pokládati za překážku. Každá řádná léčba vyžaduje oběti a každé dobro vyšší bývá vykoupeno přiměřenou cenou.

Možná bude se na první pohled při četbě zdáti, že kapitoly následující nesou se v duchu surovosti, avšak na celou věc jest třeba nyní více než kdy jindy nutno hleděti skrze prizma aplikované theologie, v níž trestání a léčba splývají ve chvílích záchrany lidské duše v jedno a totéž. Slzy lítosti již tu neprospějí nikomu a ničemu. Trpí-li mladé tělo onanistovo tíhou chladného železa či pout, svíjí-li se po připojení ke generátoru proudů galvanických, hoch sice trpí, avšak tisíckrát více trpí v něm usazený hnilobný červ vilnosti, pročež každé zaúpení a každá slza synova budiž vnímána jako projev toho, že starý hříšník v něm umírá, by nahrazen byl člověkem lepším a čistým. A nezaslouží si snad takové slzy vděčnost naši? Ať odpoví sobě každý sám! Neostýchejme se tedy chopiti se nástrojů, jež nám věda a víra vkládají do rukou, neboť zchromiti načas tělo za účelem věčné spásy duše jest tím nejvyšším projevem lásky rodičovské.

Postroje, přístroje a oděvy protionanské

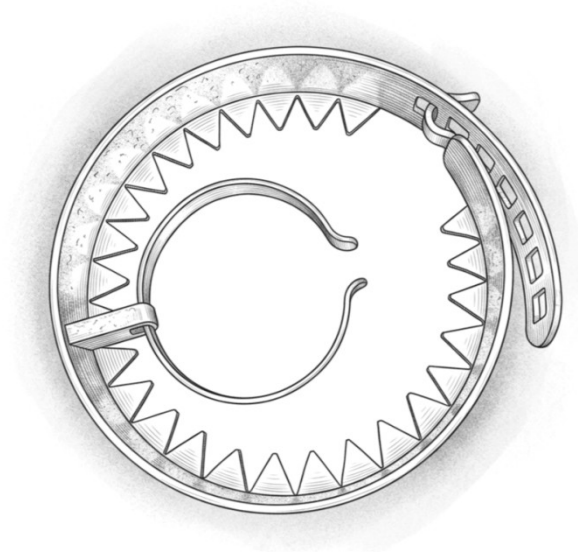
Spodky sebehanitelské patří mezi nejmírnější prostředky omezovací. Dříve vyráběli je rodičům na míru z plechu kovotepci, avšak tíha železa byla pro mladé tělo nezdravá a uvnitř aparátu na kůži vznikalo krvácivé opruzení. Dnes spokojíme se s variantou látkovou. U ševce dáme ušít z hrubé plachtoviny spodky

bez rozparku a do nich pevně uchytili řemen z usně tak, by vůbec nešel vyprostiti. Přezku opatříme měděnou petličkou s očky na malý zámek. Spodky musí být těsné, přiléhati k tělu, aby působily mírné nepohodlí. V nich pak chlapec bude choditi spát, vstoupí do nich hned po ukleknutí k modlitbě večerní, my je uzamkneme a tím výrazně snížíme možnosti, jak by ratolest mohla pokračovati v hříšném počínání. Pozor, jsou chlapci zruční, kteří poradí si vlásenkou hravě se zámkem, na to je třeba dáti pozor!

Prsteny Šalamounovy jsou nenápadné avšak účinné opatření, jež potlačuje nestoudné vzpřimování pohlaví. Sestává ze dvou spojených kovových kroužků, které mají na vnitřní straně krátké trny. Jeden kroužek objímá varlata, druhý kořen údu, mezi nimi jest krátký řetízek či kovová tyčka, celý aparát uzamyká drobný zámeček. Naleje-li se mladcovo moudí krví, zvětší tím svůj objem a trny počnou bodati, na což jedinou reakcí může být ochabnutí. Prsteny slouží k dennímu nošení v šatu, jejich nevýhodou jest působení oděrek na moudí, občasnou hemoragii a vytváření boláků. Jednodušší varianta sestává pak z

kroužku jediného, an utahuje se při kořeni údu mechanismem smyčkovým.

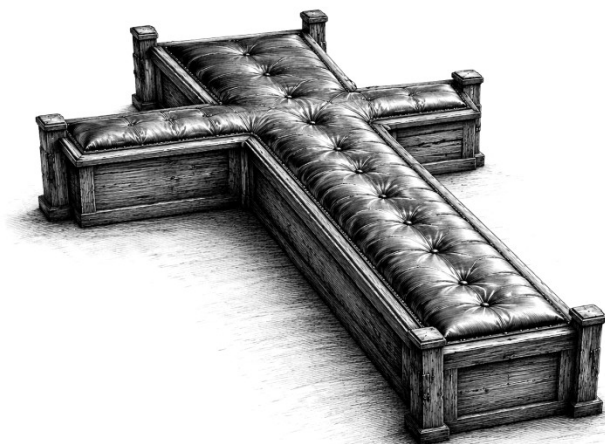

Štucl modlitební sloužil původně coby ochrana mnišských rukou spjatých k modlitbě před chladem středověkých klášterů. Určitými úpravami lze z něj vytvořit výtečnou pomůcku protionanskou. Jedná se o vak z tuhé hovězí usně, do něhož vloží nezdárník obě ruce a uvnitř proplete sobě prsty levice a pravice. Při spodním otvoru nachází se železná manžeta stahovací, anu utáhneme a opět zajistíme zámečkem. Tento aparát zcela vylučuje ruční sebeuspokojení, avšak zároveň i jakoukoliv činnost pracovní. Vhodný je tudíž jen coby opatření noční.

Ambulacrum Castitatis patří mezi složitější z námi popisovaných aparátů, jeho prototyp sám pro sebe navrhl a zkonstruoval papež Pius VI. *Ambulacrum* skládá se z páru objímek, co utáhnou se každá k jednomu varleti. Objímky pomocí kožených řemínků a dvou pružin spojeny jsou s nohama rukobludece, na nichž nachází se pár objímek kotníkových. Kráčí-li uživatel

zařízení, každý z jeho kročejů způsobí mu silnou bolest testikulární. Kročej levou nohou provedený zatáhne za varle levé, kročej pravou za pravé. Sílu tahu zmírňují zmíněné pružiny, any část síly pohlcují a brání tomu, by kuliska byla zcela utržena od těla. System jest skvěle zamaskovatelný nohavicemi, avšak obvykle na něj upozorní sám uživatel svými bolestnými steny vyluzovanými při čilejší chůzi.

Crux Immobilitatis jest aparátem sice jednoduchým, leč vskutku účinným, an zároveň tvarem svým přímo velebí symbol křesťanský ze všech nejsvětější, totiž kříž. A vskutku vlastně jedná se o Kristův kříž, jest však orientován vodorovně a na ráhnech nalézají se u něj popruhy k uchycení paží. Tento tesařský výtvar v moderní domácnosti plně nahrazuje tradiční postel, jež sama o sobě svádí k zahálce a hříšnému převalování. Mladík jest nucen ulehnutím na toto dřevěné lože každou noc, cele se vžiti do utrpení Ježíše Krista a jeho oběti na Golgotě. Jakmile jinoch na kříž ulehne, otec mu pevnými koženými řemeny s ocelovými přezkami připoutá nejen zápěstí k vodorovnému ráhnu, nýbrž i kotníky k patě kříže, čímž hocha uvede do stavu absolutní fyziologické strnulosti. Paže, fixovány v rozpažení, ztrácejí jakoukoliv možnost ohybu, pročež se aktivita rukou v krajině tříselné stává naprosto neproveditelnou. Tato dokonalá metoda mechanické spásy však s sebou nese jistá světská rizika, o nichž podává svědectví věda historická. Konstrukce aparátu a pevnost zámků totiž znemožňují jakékoliv samovolné uvolnění, což se stává osudným v momentě, kdy domácnost postihne ničivý živel, jako jest kupříkladu noční požár. Jinoch, pevně připoután k dřevěnému loži, nemá nejmenší možnost uniknouti a v plamenech bídne uhoří. K takovéto hromadné tragédii došlo dle historických análů během Velkého požáru Londýna v roce 1666. V tehdejší království anglickém byl totiž *Crux Immobilitatis* mimořádně oblíbeným prostředkem v rodinách puritánů i umírněných katolíků. Když plameny pohltily celé městské čtvrti, stovky tamních mladých onanistů, znehybněných na svých křížích, nalezly strašlivou smrt v ohni. Moderní teologie i fyziologie tento aparát přesto doporučují, neb jeho přínosy výrazně převyšují rizika. Navíc co jest zkáza těla oproti spáse nesmrtelné duše?

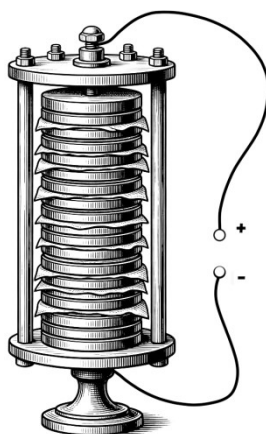

Mluno ve službách mravnosti

Mluno, neboli moderněji síla elektrická, jest vpravdě jedním z největších darů, které Hospodin lidem dopřál v našem století. Popsati jej lze coby požehnaný soubor, voltů, wattů, ohmů a ampérů, které tekou vodičem z místa svého zrodu tam, kde se jich nedostává. Správně spoutáno může odváděti bohulibou práci včetně léčby, nezkroceno však působí škody. Tluče do zvědavých oudů, zapaluje vrkoče, mete ve tvář žhavé jiskry a lehkomyšlníka může hravě připravit o život. V tomto podobá se náramně živlu ohni, an též jest skvělým sluhou, avšak zlým pánem. A dle nejmodernějších teorií vatikánských mluno vlastně jest určitým druhem blahodárného ohně nemajícího schopnost tvořiti dým a zář, pročež výborně se hodí k potírání hříchu tam, kde třeba nám nenápadnosti. Měříme u něj dvě veličiny, totiž mlunoskok a mlunotok, které u mluna mohou dosahovati různých hodnot, any uvádíme ve voltech, respektive ampérech.

Mluno lze získávat dvěma způsoby, buď chemicky, pomocí sloupce Voltova, či mechanicky s užitím dynama neboli mlunorobu. Takto získává se mluno plynoucí, jež býti může stejnosměrné nebo střídavé. Existuje ještě mluno stojaté neboli statické, ano povahu má vyčkávací.

První způsob, jenž opírá se válec hraběte Volta, demonstruje nám tichou, leč vytrvalou sílu stvoření. Sloupec sestává z plíšků zinkových a měděných, jež proloženy jsou sukrem napuštěným zředěným vitriolem. Zde mluno rodí se z tajuplného vnitřního sváru rozdílných kovů, z válce odvádíme jej párem vodičů.

Naproti tomu mechanický mlunorob neboli dynamo vyžaduje k probuzení mlunového tečení otáčivý pohyb, jímž uvedou se v rotaci cívky měděného drátu vystaveného působením magnetického kamene. Tu síla paží dobrého člověka či kola vodního přetváří se přímo v jiskru elektrickou.

Třetí druh mluna, tedy stojaté, vzniká třením a uvolňováním mlunného náboje z různých předmětů, které jsou třeny něčím notně chlupatým, například

ohonem liščím či plnovousem mužským. V takzvaných láhvích leidenských ho lze skladovati na horší časy podobně, jako skladuje se v klášterních sklepích víno mešní.

V naší věci léčby onanie a jejích následků má posvátná mlunná síla veliký význam. Lze ji používat jako moderní prostředek prevenční i léčebný. K prevenci nejlépe hodí se mluno stojaté, neb je ze všech uvedených druhů nejmírnější. Opatříme jej hravě, totiž třením ebonitové tyče liščím ohonem, třeme tak dlouho, dokud tyč nepočne praskati a čpěti ozónem. Praskající tyč jest nabitá a s takovou přistoupíme k mladíkovi, jehož chceme chrániti před rukobludem. Prikážeme mu vyjevití nám moudí, přetáhnouti prepucium a poté do žaludu necháme mu z tyče přeskočiti jiskru. Mladík počne vyváděti a skučeti, čivy jeho pohlaví budou podrážděny, avšak zároveň na mnoho hodin následujících vyztuženy před hříchem!

Takto dělati by se mělo před každým synovým ulehnutím na lůžko. Pro zmírnění obav rodičovských uvedme skutečnost, že popsaná prevence rukobludná užívá se v nejmodernějších klášterech světových. Po nešporách, než novicové odeberou se do dormitáře, seřadí se nejprve do fronty s připravenými moudími v dlaních. Postupně přichází k bratru dormitářnímu a ten udílí jim do pohlaví rány tyčí ebonitovou, by pudry pohlavní jejich byly řádně umrtveny. O kolik jen jest tato metoda civilizovanější než prosté bítí holí posetou hřeby!

Mlunění pyje onanistova

Na usvědčeného onanistu užíváme mluna z Voltova sloupce nebo ručního mlunorobu, avšak mlunorob jest mnohem vhodnějším pro svou snadnou přenositelnost a vyšší výstupní mlunoskok. Bohulibému aparátu budiž zde v Bohu

věnována samostatná kapitola, neb jedná se o jeden z nejdůmyslnějších aparátů, které církev svatá světu poskytla.

Moderní terapeutický aparát mlunorob, jež lze zakoupiti ve vybraných obchodech, sestává z fortelné dřevěné škatule, která svým tvarem a přítomností kliky v horní části poněkud připomíná kuchyňský kafemlýnek. Uvnitř se však nenalézá soustrojí k drcení zrn kávových, nýbrž soukolí převodové a dynamo, jež je schopno při svižném otáčení klikou vytvářeti mluno o mlunoskoku nejméně jedné stovky voltů. By aparát v domácnosti nepůsobil dojem stroje světského, nýbrž sakrálního, bývají stěny škatule vkusně ozdobeny řezbami s biblickými motivy, nejčastěji výjevem zničení Sodomy a Gomory či svržením hříšných andělů. Z boku pak vystupuje pár ohebných vodičů, jež jsou ovinuty rezným hedvábím a zakončeny mosaznými elektrodami.

Správné použití zařízení vyžaduje součinnost obou rodičů. Jakmile jest syn usvědčen, otec jej přikáže přikurtovati na židli a obnažiti mu moudří. Následně uchopí obě elektrody a přiloží je k pohlavním partíím onanistovým, jednu k frenulu a druhou k varlatům. Ve stejný moment matka uchopí klikku mlunorobu a začne jí otáčeti s co největší možnou rychlostí. Mluno, které vzniká, působí na

necudné tkáně nanejvýš blahodárně, neboť bleskově spaluje veškeré stopy vilnosti a smršťuje zbytnělá tělesa topořivá, v důsledku čehož uvádí onanistu do stavu pohlavní apatie.

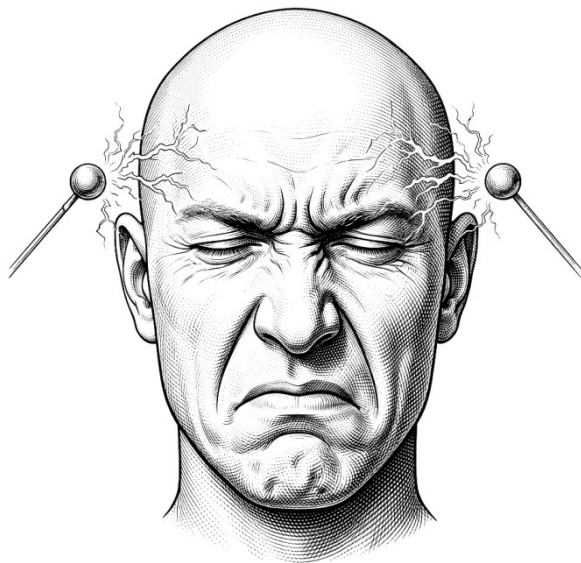
Pakliže syn pod vlivem stovky voltů počne ječeti, vzpínati se, jako by jej na nože brali, proceduru nepřerušujeme! Otec pouze klidným, avšak přísným hlasem jinocha napomene, by se intenzivně modlil. Mladý hříšník si musí uvědomiti, že modlitba jest v tomto případě tím nejlepším anestetikem křesťanovým. Čím upřímněji se bude upínati k Hospodinu, tím méně bude jeho tělo vnímati očištnou koupel mlunnou.

Pohlavní mlunění ukončíme nejdříve po pěti minutách, nejpozději ve chvíli, kdy Bůh chlapcovu mysl zastře milosrdnou mráкотou. Různé typy onanie vyžadují mlunění různých míst na těle mladíkově. Mne-li se způsobem obyčejným, elektrody připojujeme k frenulu a varlatům. Vsouvá-li do sebe během onanie prsty, párky či karotku, místa připojení budiž řiť a vrcholek žaludu. Souloží-li matraci nebo vytváří-li sobě umělých rodidel ženských, mluno směřujeme do kořene údu a prsní bradavky levé.

Mlunění mozkové

U onanie nedotýkané, kdy hlavním zdrojem vzrušení jest rukobludcova obrazotvornost, neprovádíme mlunění moudí, nýbrž mozku, jímž se hanebné představy ničí. Elektrody přikládají se na spánky pacientovy, případně za boltce ušní. Pro lepší prostup mluna skrze kosti lební doporučuje se pokožku předem potřít silnou solankou nebo alespoň octem vinným. Hustý vlas působí oproti tomu jako přirozená překážka izolační, pročez je-li mladík vlasatcem, hlavu mu oholíme.

Zde jest však na místě důrazné varování. Mlunění mozkové náleží mezi procedury vyššího řádu a nikdy nemá býti prováděno bez přítomnosti osoby duchovně nebo alespoň lékařsky vzdělané. Výsledkem správně prováděného mlunění bývá stav prudkého tělesného rozechvění, během něhož pacient hlasitě vřeští, nekoordinovaně mrská údy a často pronáší věty nesouvislé nebo latinsky znějící. Starší autoři tento jev označovali za padoucnicu mlunnou, někteří theologové zastávají názor, jedná se o formu náhlého mravního probuzení.

Při velmi intenzivním mlunění, kdy osoba otáčející kličkou mlunorobu počíná si vskutku svědomitě, se pacient během procedury zpravidla vzpíná do oblouku, zuby skřípou a paty bubnují o podlahu takovou silou, že se ze střechy domu uvolňují tašky. V takovém případě je vhodné nemocného pevně přidržovati, případně použití *Crux Immobilitatis*.

Zkušený vychovatel pozná správnou intenzitu mlunění podle očí

pacienta. Zpočátku bývají vyděšené, následně se vypoulí a nakonec zrudnou, jak v nich počnou pukati vlasečnice. Právě v této fázi dochází k nejhlubšímu působení na centra obrazotvornosti, vilné představy se rozpouští, zanikají.

Nejpozoruhodnější jsou dlouhodobé účinky procedury. Přibližně jedna desetina pacientů popisuje po probuzení stavu mimořádné duchovní lehkosti a tvrdí, že během zákroku spatřila anděly, světce, zářící nebeské katedrály a kůry cherubské. Jiní vykazují hluboký klid a několik dnů nejsou schopni souvisle myslet na nic jiného než na učení Kristovo. Část z nich se dokonce stane jurodivými. Mlunový jurodivec počne pronášeti záhadná proroctví, rozmlouvá s domácími zvířaty, hledí dlouhé hodiny do zdí nebo vykazuje jiné známky mimořádného duchovního povznesení. Byly zaznamenány dokonce i případy konání drobných zázraků.

Hydrodynamika, zbraň proti nemravnosti

Hydrodynamika jest vznešený obor silozpytu, an se zabývá zkoumáním zákonitostí, jimž podléhá pohyb, tlak a vnitřní tření kapalin. Zatímco však světský mechanik v hydrodynamice spatřuje toliko prostředek k budování mlýnských struh či kanálů plavebních, pro theologa jest prostředkem pro vnímání bezchybnosti plánu Stvořitelova, vrací se s její pomocí do třetího dne stvoření, kdy Bůh oddělil vodu od souše a přidělil vlastnosti všem tekutým substancím. Theolog při studiu hydrodynamiky žasne nad dílem Božím a tímto úžasem upevňuje neochvějnost vlastní víry.

Voda samotná, hlavní předmět studia vědy hydrodynamické, pak pro Církev svatou není pouhou tekutinou, nýbrž médiem hluboce duchovním, ano obohacuje křesťanskou teologii o princip duchovní i tělesné čistoty. Vždyť právě skrze hydrodynamické působení vody dochází ke smytí prvotního hříchu při křtu!

A nezapomeňme rovněž, že byla to právě voda, anu Bůh seslal na zem během Potopy, by rozmetala vše zkažené a nedobré, co ovládlo svět!

Vztah hydrodynamiky ke křesťanské mravnosti jest dán dokonalou izotropií kapalin. Voda obklopuje ponořené tělo hříšnickovo rovnoměrně ze všech stran, čímž napodobuje bdělý a nepřetržitý dohled oka Božího, an též přichází ze všech stran i směrů. S hloubkou ponoru tlak vody na hříšné tělo sílí. Potápíme-li hříšníka do hlubiny, vzrůstající tlak podobá se narůstajícímu hněvu Božímu, an drtí, lisuje a spravedlivě ničí vše, co bláhově rozhodlo se mu postavit. V hlubině nelze udržeti plamen animální vlnosti, každá nečistá myšlenka jest v ní disociována a odplavena do zapomnění. Hydrodynamika coby věda poskytuje matematicky přesné návody pro očistu duchovní i tělesnou, čímž stává se v našem boji se sebedmnutím výtečným pomocníkem!

Sud Priessnitzův

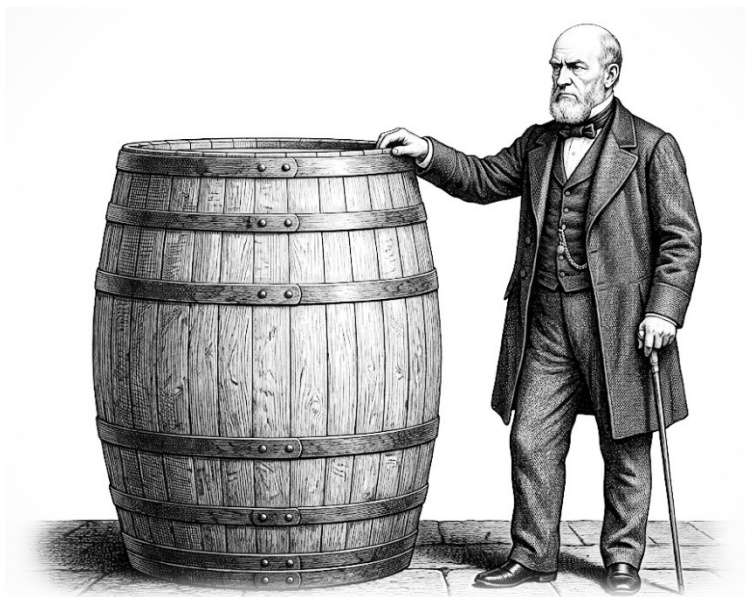
Konkrétní a praxí osvědčenou metodou protirukobludnou v této kapitole jest takzvané sudování, ano na základě svých pozorování ve hvozdech frývaldských vynalezl slovnutný Vincenz Priessnitz. Postup spočívá v tom, že se mladík, u něhož bylo zjištěno zhoubné mnutí, zcela svlékne a posadí do velkého dubového sudu. Otec poté přiklopí víko a syna v sudu zabeďní. Jediným spojením vnitřku sudu se světem jest malý otvor ve víku, skrze nějž se do sudu nalije studená voda, a to až po samý okraj, takže chlapec jest v kapalině cele ponořen jako fétus v tekutině amniové. By v nálevu neutonul, jest mu poskytnuta dutá hůl, jež vyčnívá otvorem ven a slouží jako schnorchel žabímu muži.

Mladík ocitá se v absolutní tmě a tichu, jsa sevřen chladným tekutým médiem. Zbaven všech vjemů a pokušení, nemá jinou možnost nežli se plně soustředit na svůj dech a dbát o to, by mu hůl, jediná jeho jistota přežití, nevyklouzla z rukou. Je sám se svými myšlenkami, chlad z jeho údů postupně vyžene i tu nejmenší stopu animálního tepla. Po několika hodinách pobytu v sudu dochází u mladíka k hlubokému duchovnímu zlomu. Jeho mysl, očištěna od všedního smyslového balastu, dosáhne v nitru sudu přímého a mystického spojení s Bohem. Když pak otec po půlnoci sud rozpečetí a zmodralého, třesoucího se mladého Diogena vytáhne na denní světlo, jinoch jest mravně znovuzrozen. Potřeba onanovatí bývá radikálně snížena, ne-li zcela vykořeněna, neboť pouhá vzpomínka na ticho v srdci Priessnitzova vynálezu spolehlivě zapudí každou myšlenku na sebedmnutí.

Kromě standardního postupu však může vychovatel efektivitu sudování ještě umocnit a to cíleným zapojením prvku svaté hrůzy (lat. *Terror pius*). První možností jest krácení dechu, kdy otec v nepravidelných intervalech přistupuje k

sudu a palcem ruky zhruba na půl minuty neprodyšně uzavírá horní otvor duté hole, čímž mladík v útrokách, jsa náhle zbaven možnosti dýchat, propadá opakovaně panice, která jeho mystický prožitek prohlubuje pocitem neodvratné smrti z utonutí. Pro jinochy obzvláště vilné se pak nabízí ledování, při níž se dubový sud po naplnění vodou obklopí ze všech stran mohutnými kusy ledu dovezenými z městské ledárny. To teplotu lázně sníží téměř k bodu mrazu a spolehlivě ochromí veškeré čivy pohlavní. Třetí, psychologicky nejrafinovanější možnost spočívá v uplatnění časového klamu, kdy otec těsně před zahájením plnění sudu chlapci přísně oznámí, že bude muset ve vodní cele bez hnutí vydržeti celé tři dny a tři noci jako prorok Jonáš v břiše velrybím. Ačkoliv jej tam ve skutečnosti necháme jen několik hodin, vědomí domnělé třídení izolace vykoná v jinochově duši dílo dokonalé spásy, neboť díky nemožnosti odměřovat řádně běžící čas prožije v sudu celou domnělou věčnost a po vytažení na denní světlo již na onanii možná nepomyslí po celý zbytek života.

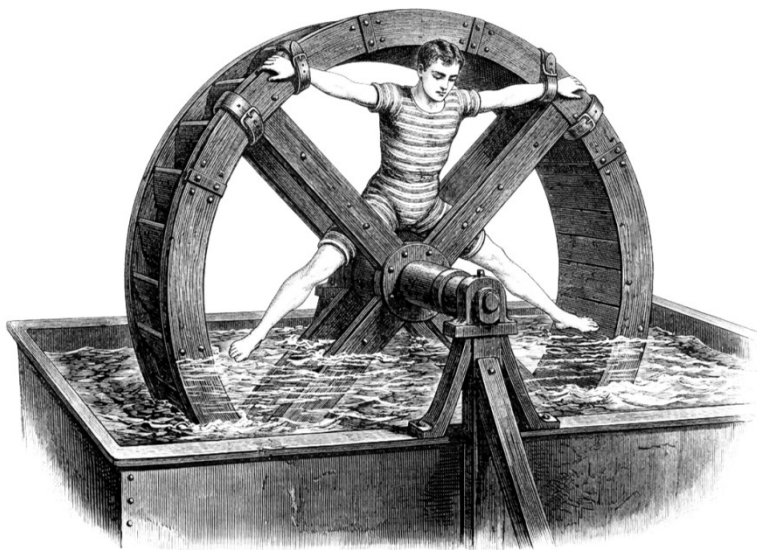

Rota aquatica

Pokud sudování nedokáže dostatečně zlomiti vilnost jinošskou, jest nutno hydrodynamickou vědu aplikovati jiným způsobem a místo principu statického uchýliti se k dynamickému, tedy uvéstí očistný živel v pohyb. K tomuto účelu vynalezla vatikánská inkvizice mravnostní aparát nanejvýše důmyslný, an zove se *Rota aquatica*.

Zařízení sestává z mohutného dřevěného kola, jež jest orientováno svisle a upevněno na silné hřídeli nad hlubokou dřevěnou kádí, kterou až po okraj naplňuje voda ledová. Spodní půle kola zůstává trvale ponořena pod hladinou. Mladík, buď z onanie důvodně podezřelý, či již přímo usvědčený, jest k tomuto kolu připoután koženými řemeny za roztažené ruce a nohy.

Jakmile jest pevně fixován, statná posluhovačka v sousední komoře uchopí velkou litinovou kliku, spojenou přes stěnu s osou kola, a počne jí otáčeti. Rychlost rotace jest vyměřena tak, by jedna plná otočka trvala zhruba po dobu recitace jednoho Otčenáše. Kolo se otáčí z polovice vnořené do vody. Mladík jest tímto pohybem náhle vystaven silné fyziologické zátěži a zároveň posvátné hrůze vodní (*lat. terror hydrodynamicus*). V první fázi otočky se hlava nachází nad kádí, shlíží do temné hlubiny pod sebou. Ve fázi druhé jej však mechanismus počne obracet, hlavou napřed nořiti do ledové lázně, až ocitne se zcela vzhůru nohama, s hlavou až u samotného dna kádě, obklopen vířícím chladem. Zde, v hydrodynamickém sevření, prožívá vteřiny tonutí, tlak stlačuje mu bubínky ušní, voda vniká do nosu a úst. Následně jej kolo opět vynese nad hladinu, dopřeje mu pár chvil klidu, poté odešle jej na cestu k dalšímu ponoření. Toto neustálé střídání působí na chlapcova psychiku nesmírně blahodárně. Mladík vnímá každé vynoření jako zázračné darování života a každý nový ponor jako nevyhnutelný zákrok Boží proti smilstvu.

Po hodině otáčení na Rota aquatica jest hydrodynamické dílo spásy dokonáno. Otec posluhovače přikáže ustoupiti od kliky, zmodralého syna odpoutá, jinoch obvykle hned padá k zemi jako bez ducha. Jeho čívy jsou tak hluboce paralyzovány prožitou hrůzou z utonutí, že jakákoliv vzpomínka na vlné mnutí pohlavního údu v něm po celé měsíce vyvolává pouze ledový strach a hysterickou potřebu okamžité modlitby.

Fysiologický a spirituální smysl popsaného hydrodynamického kolovratění opírá se o theofysikální symboliku, v níž kolo svým kruhovým tvarem představuje věčný koloběh střídání dne s nocí a neúprosnou spravedlnost Boží, zatímco obsah kádě zrcadlí trestající vody biblické potopy, jež v dobách Noemových očistily zemi od lidského upadání.

Pozor! Důležité je, by posluhovačka od své dobré práce nikdy neodcházela. V Hrochově Týnci došlo předloni k nemilé události, kdy devadesát jar stará posluhovačka, trpící blbostí stařeckou, zapomněla, že na jejím úsilí

spočívá život lidský. Nechala kliku klikou, odešla sypati drůbeží, žel hoch byl zrovna hlavou pod hladinou a utonul.

Chirurgie, možnost poslední?

Stane-li se, že mladý hříšník jest ve své zvrácenosti natolik zatvrzelý, že onanuje navzdory veškeré mravokárné snaze rodiny, vilnost jeho nezkrotila dieta, cvičení zdravá, lopotění pracovní, modlitby, masáže rákoskou, ostatky svaté, mlunění včetně mozkového, Priessnitzovo sudování ba ani Rota aquatica, je na čase připustiti si, že ďábel nejnecudnějšího ze zlovyků zapustil kořeny až příliš hluboko. V takto zoufalém stadiu, kdy selhalo již téměř vše, zbývá rodičům poslední, a to dosti krajní, možnost, jak nešťastnému chlapci pomoci. Touto možností jest radikální věda lékařská, konkrétně chirurgická.

Vzhledem k tomu, že lékařsky jsou v rakovémto případě zasahovány tkáně a schopnosti, jež byly Stvořitelem určeny k zachování rodu, nesmí otec v žádném případě svěřiti synka do rukou běžného světského lékaře či špitálního, jemuž chybí duchovní vhled. Pomoc jest třeba hledati výhradně u chirurga s kněžským svěcením, jenž obdržel řádnou certifikaci od Nejvyšší vatikánské inkvisice mravnostní. Tento duchovní lékař, oděný v bílé reverendě s vyšitým červeným křížem a symbolem přetátého hada, nenahlíží případný zákrok s chladným akademickým odstupem, nýbrž jako nekompromisní vykonavatel vůle Boží. Každému jeho řezu předchází modlitba a samotné chirurgické náčiní posílá se pravidelně k omývání ve vodě svěcené do baziliky sv. Petra ve Vatikánu, což zajišťuje úspěch veškerých výkonů.

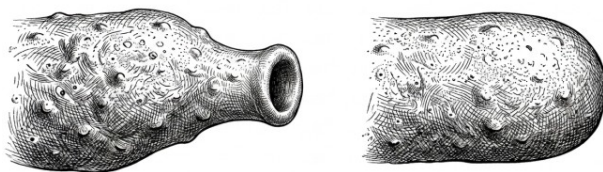
Certifikovaný chirurg dokonale rozumí skryté anatomii neřesti a na základě hloubky synova mravního úpadku bezpečně pozná, jaký operační postup

jest k záchraně jeho nesmrtelné duše nejvhodnější. Podle toho, zda je zasažena pouze chlapcova kůže, topořivá tělesa či mozek nebo mícha, volí lékař ze svého arzenálu metody z pohledu laika sice drastické, leč z hlediska mravního stoprocentně účinné.

Zašití předkožky (*Sutura preputialis filis argenteis*)

Nejméně destruktivním zákrokem, k němuž certifikovaný lékař přistupuje, jest mechanické znemožnění přístupu k žaludu skrze kompletní suturu předkožky. Tato metoda, v chirurgické klasifikace vatikánské nazývaná se *sutura prepuialis*. vychází z prostého, leč zcela logického předpokladu, že nemá-li ruka onanistova možnost přímého kontaktu s nejcitlivější částí penisu, ztrácí rukobludné mnutí svůj mechanický smysl.

Samotný zákrok provádí se za plného vědomí pacienta, neboť bolest při protahování jehly předkožkou jest církevními autoritami vnímána jako nezbytné purgatoriální pokání za hříchy dosavadní. Lékař nejprve kleštěmi pevně uchytí chlapcovo prepucium daleko před žalud a následně silnou jehlou provede suturu za použití stříbrného drátu. Okraje předkožky jsou k sobě pevně stlačeny a sešity tak neprodyšně, že úd připomíná pevně zavázaný měsíc. Správnost provedení zákroku potvrzuje se hrotem špendlíku, kdy do řádně šestého prepucia tento nedokáže proniknouti. A nepronikne-li špendlík, těžko zvládne to sebehaneitelský ukazovák! Po dvou týdnech lze drát vypárat, neb tehdy již bude prepucium trvale srostlé.

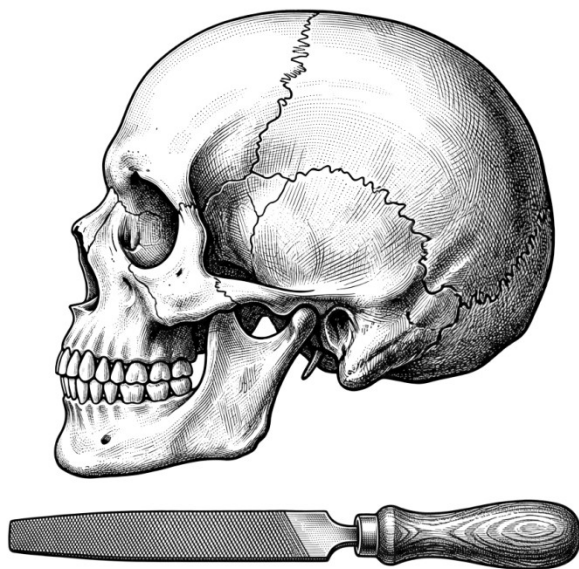

Zde však vyvstává medicínská otázka nejvyšší důležitosti, totiž jakým způsobem má nešťastný jinoch nyní odváděti z těla moč, když přirozený výstup roury močové zanikl, jsa zalátán? Pokud by tekutina městnala v ledvinách a měchýři, došlo by k jejímu zahnívání a hrozivému zánětu, an skončil by celkovou sepsí těla. Vatikánská chirurgie našťestí tento problém řeší jednoduše, takzvanou *stomií uretroperineální*. Předtím, než jest předkožka definitivně uzavřena, provede lékař hluboký řez v oblasti hráze (*lat. perineum*), tedy místě mezi šourkem a řití. Skrze řez operatér vyhledá močovou trubici, citlivě ji přeruší a její vyústění vyvede ven novým otvorem, kde zafixuje jej několika stehy. Mladík jest od té chvíle nucen prováděti potřebu malou v podřepu, podobně jako je tomu u pohlaví ženského. Tento alternativní výstup soustavy urogenitální s sebou nese obrovské mravní pozhledání. Každé ranní či večerní uvolňování měchýře provází hluboký pocit ponížení a fyziologické jinakosti, což spolehlivě láme chlapcovu mužskou pýchu, z níž vilnost velmi často pramení. Těmito úpravami promění se hříšný úd v pouhý necitlivý kožený přívěsek, co postupně zakrní, umenší se a již nikdy více nepodlehne vábení. Dá-li ovšem Bůh! Výhodou zákroku jest dále to, že v případě budoucí ženitby lze vše vrátiti do téměř původního stavu. Prepuccium stačí rozetnouti nožem, přetaťou uretru sešítí a výkonu povinností manželských náhle nebrání zhola nic!

Broušení hrbolků lebečních (*Abrasio frenologica tuberculorum cranii*)

Exaktní věda frenologická objevila přímou závislost mezi tvarem kostí lebečních a činností mozku. Dle jejích neochvějných teorií není lebka pouhou kostěnou schránou mozkovou, nýbrž přímým formovatelem myslí. Dle frenologie každý kostěný hrbol či výčnělek na vnější straně klenby lebeční ovlivňuje pod ním ležící mozkovou tkáň, čímž v ní vyvolává dráždění a v लेकरých případech působí i lokální edém. U chlapců propadlých sebesmilstvu bývá útlakem hrbolků patologicky zbytnělé zejména ústrojí smyslnosti (*lat. Organum amativitatis*) v

dolní části zátylku. Kostěné hrboly nad ústrojím působí mnohdy tak urputně, že v něm vytváří divoké a často velmi nemravné obrazy, centrum poté skrze čívy rukou popuzuje k hříšnému mnutí pohlaví prsty. Chirurgickým vyhlazením kostí, lze však činnost mozku normalizovati, zklidniti a uvést do stavu mravní čistoty.

Před samotným zákrokem lékař nejprve chlapcovu hlavu důkladně ohmatá dlaněmi, zmapuje její topografii a pomocí mosazného odpichovátko přesně určí polohu a výšku rizikových, vilnost podněcujících hrbolků. Po skončení diagnosy jest mladík upoután k operačnímu stolu a lékař mu k ústům přiloží houbu nasycenou etherem. Vdechnutím omamných par upadne pacient do narkotického spánku, v němž jest jeho vědomí dočasně umrtveno, by nebránilo dílu chirurgickému.

Jakmile hoch ztichne a tělo mu ochabne, lékař polokruhovým řezem skalpelu nařzne kůži na zátylku a fortelně sejme z lebky skalp, čímž obnaží

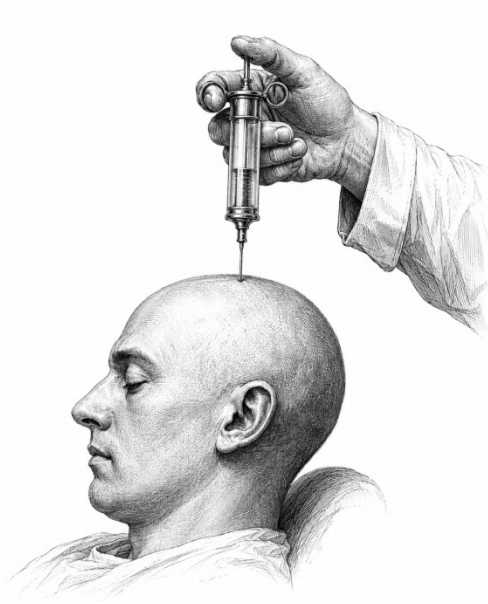
kalvu. Následně jest do práce povolána poctivá rašple ortopedická, anu předtím lékař vydesinfikoval svěceným lihem. S nábožnou vytrvalostí jsou pak její pomocí zbytnělé lebeční výčnělky obrušovány jako v dílně truhlářské hrubé prkno, nerovnosti se vytrácí. Hlasité škrabocání pilníku, jenž vnořuje se do kosti, doprovází chirurg tichou modlitbou za očistění mysli. Kost budiž obrušována tak dlouho, dokud není její vliv na mozek zcela eliminován a povrch zátýlku nezůstane dokonale rovný, hladký a mozková tkáň pod ním mravně ušlechtilá.

Když jest anatomická příčina neřesti vyhlazena a mozek zbaven útlu, lékař obroušenou lebeční kost omyje roztokem karbolu, uvolněný skalp přetáhne zpět na původní místo a zafixuje suturou. Po probuzení z etherové mráкотy sice mladík pociťuje urputné hlavové třesění, avšak jeho vnitřní poměry fyziologické jsou od základu proměněny. Poněvadž mozek již není drážděn nepatřičnými morfologickými útvary, veškeré necudné představy vymizí zmysli a mozek dosáhne zaslouženého klidu. Chlapec se stává bytostí povahově srovnanou, jeho pohled získá dřívější panickou čistotu a kalva, zbavená nepožadovaných nepravidelností vedoucích k nemravnostem, bude konečně tím, čím býti má, totiž pevnou tvrzí orgánu nejvyššího.

Očista komor mozkových (*Lavatio ventriculorum chymica aqua regali*)

Ukáže-li se, že lebeční klenba mladíkova jest prostá anomálií hrbolků, přičemž jeho mysl produkuje nečisté obrazy i tak, ložisko vilnosti zřejmě jest ukryto hlouběji v mozku, ne hned pod kalvou. V drtivé většině případů bývá na vině výstelka systému komor mozkových (*lat. Plexus choroideus*), kde podle nejmodernějších výzkumů vatikánských shromažďuje se nadbytečný zárodečný chám z míchy, an zde zahrňuje, kypí a vytváří myšlenky vedoucí k sebedni. K vyčištění tohoto vnitřního chrámu mysli byla vyvinuta metoda invazivní, jež představuje radikálnější alternativa k pouhému broušení lbi, intraventrikulární

laváž neboli očištná koupel mozková. Tento delikátní zákrok psychochirurgický spočívá v tom, že do systému komor mozkových vpraví se malé množství roztoku lučavky královské naředěné vodou svčecenou v poměru jedna ku deseti. Zředěním chemikálie snížíme její leptavost a zároveň obdaříme ji silou purgatoriální.

Vzhledem k tomu, že jehla musí proniknouti skrze kalvu a mozkové tkáně až do středu orgánu nejvyššího, vyžaduje realizace úkonu precizní, ba přímo hodinářský přístup! Lékař provádějící tuto laváž nesmí býti v žádném případě poloslepým starcem s rozechvělými pažemi, neboť sebemenší třes prstů či odchylka hrotu může u onanisty způsobiti idiocii, slepotu, koktavost, ochrnutí oudů, či dokonce předčasný odchod jinošské duše na věčnost. Nedaří-li se obstarati chirurga jiného než starého, jest závhodno rukobludci pro jistotu nejdříve dopřáti pomazání poslední z rukou kněžových.

Zákroku předchází uvedení mladíka do hlubokého narkotického

spánku pomocí etheru, neboť jakýkoliv záškub hlavy během výkonu měl by následky stejně katastrofální jako třesoucí se hnát lékařův. Jakmile pacient upadne do bezvědomí a jeho dech ztěžkne, lékař mu hlavu pevně zafixuje mosazným svěrákem. Poté vyhledá místo, kde stýká se kost čelní s temenní. V tomto místě drobným vrtákem vytvoří otvor, skrze nějž s naprostým soustředěním začne zaváděti injekční stříkačku s tenkou jehlou z kalené oceli pod úhlem pětáctýřiceti stupňů.

Jehla stříkačky prostupuje bílou hmotou mozkovou, dokud operátér neucítí jemné puknutí, jež značí, že hrot úspěšně pronikl do postranní komory mozkové (*lat. ventriculus lateralis*). V tu vteřinu lékař pronese latinsky Otčenáš, poděkuje Bohu za jeho pomoc, načež pomalu tlačí píst a vpraví slabý roztok posvěcené lučavky přímo na místo určení. Jakmile se substance z komory postranní rozptýlí do komor ostatních, dojde k rozpuštění zmíněného zárodečného chámu a rovněž buněk nervových, any byly zodpovědné za vilné představy. Lučavka koaguluje nečisté bílkoviny neřestí, zatímco spirituální složka dodaná roztoku svěcenou vodou zjedná v systému komor pořádek mravní.

Po opatrném vytažení stříkačky a ošetření rány se chlapec probouzí z narkózy sice značně zchvácen, s dočasnou ztrátou paměti a mírným poklesem obou víček očních, avšak chrám jeho ducha jest dokonal sanován. Hnízdo zákeřného Onana, ano zbudováno bylo drze v mladíkově hlavě, dočkalo se chemického vyplnění. Mladík nadále nebude schopen produkovati necudné myšlenky, nebude více se mnouti a vůbec bude jako proměněný. Mysl jeho stane se čistou jako nepopsaný arch papíru.

K této problematice budiž ještě závěrem podotknuto, že v posledních letech vyskytují se názory, že lepší než lučavku královskou jest v případě očisty komor mozkových vhodnější aplikovati kupříkladu fenol, petrolku nebo zředěný vitriol. Na tyto šarlatánské názory nedejte, popsané sloučeniny mohou býti

smrtelně nebezpečné!

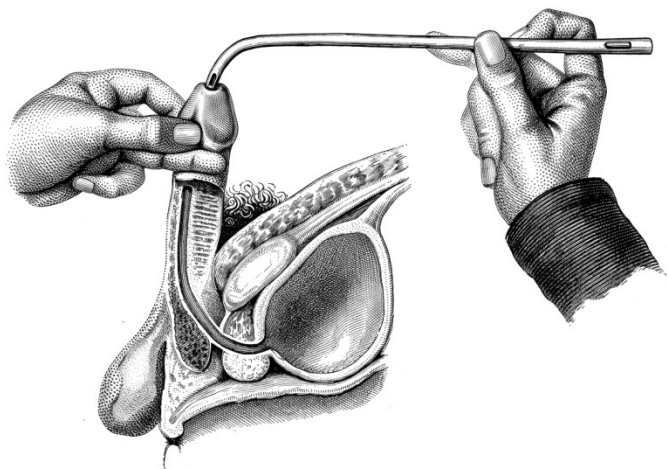
Žeh prostaty (*Cauterizatio prostatae intraurethralis*)

Tento delikátní zákrok užívá se v případě, kdy chceme u onanisty snížit produkci chámovou, aniž bychom zasáhli přímo testes, a zároveň vytvořit stav, kdy ejakulace stane se náramně bolestivou, což tužbu po sebmnutí znamenitě sníží. Zákrok vyžaduje, by byl mladík nejprve uveden do hlubokého narkotického spánku pomocí etheru, neboť podobně jako u laváže komor mozkových obranné záškrby pánve během operace mohly by vésti ke zraněním vnitřním spojenými s doživotní neschopností zadržovati moč.

Jakmile hoch po inhalaci etheru zcela ochabne, lékař omyje jeho ohanbí roztokem karbolu a uchopí první z instrumentů, dlouhou, dokonale hladkou trubičku z chirurgické oceli, zvanou *speculum urethrale*. Tato trubička, potřená olejem svatého Blažeje pro snazší skluz, jest bryskně a bez průtahů zavedena přímo do chlapcova údu. Lékař posouvá ji uretrou hlouběji a hlouběji do útrob těla, dokud její konec nedospěje do místa v místě, kde nachází se tkáň žlázy předstojné.

Jakmile jest ocelový instrument na svém místě, přichází chvíle pro samotný akt očištění žářem. Asistent uchopí tenkou železnou tyčinku, jejíž hrot byl předem rozžhaven v plamenech tak, že lehce září. Operatér žhnoucí tyčinku vsune do ústí zavedené trubičky. Žhavý hrot projde celou délkou trubičky, aniž cestou příliš žářem poškodí okolní tkáň, a obnažený vynoří se přímo v nitru hanebníkovy prostaty. V tu vteřinu se vnitřkem chlapcovy pánve rozlije očištěný žár. Rozžhavená ocel bleskově ztrestá zbytnělou žlázu a koaguluje veškeré hříšné buňky. Přítomné pozorovatele nemělo by překvapiti, že skrze trubičku vyjde z chlapcova těla šedivý dým, doprovázený specifickým pachem páleného masa. Chirurg doprovodí tento moment hlasitým odřikáním latinské formule za ubití

tělesné žádostivosti.

Po bleskovém vytažení žhavé tyčinky i trubičky z roury močové jest kanál močový propláchnut ledovým odvarem z dubové kůry. Když se mladík po několika hodinách probere z mrákot, pociťuje sice při prvním močení kruté pálení v podbříšku, avšak to jest jen důkazem, že zákrok proběhl tak, jak měl. Případné výrony chámové budou napříště provázet silná bolest, což povede k tomu, že mladík mnutí s největší pravděpodobností zcela zanechá.

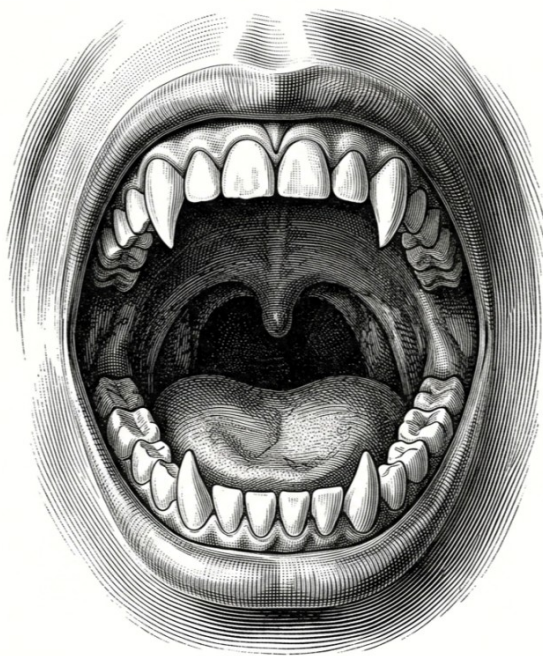
Odstranění rudimentů animálních

Chirurgie vatikánská pamatuje i na případy, kdy od onanie pomůže odstranění výspů tělesné animálnosti, any šestého dne stvoření vložil do těla lidského Ďábel, by pošpinil dobré dílo Boží. Tyto anatomické nepatřičnosti bývají zdrojem živočišného působení, ano cévním systémem šíří se z nich do zbytku organismu a vede k chování prostému, nízkému až vyloženě primitivnímu. Odstranění těchto anatomických nepatřičností může v případě onanistů působiti

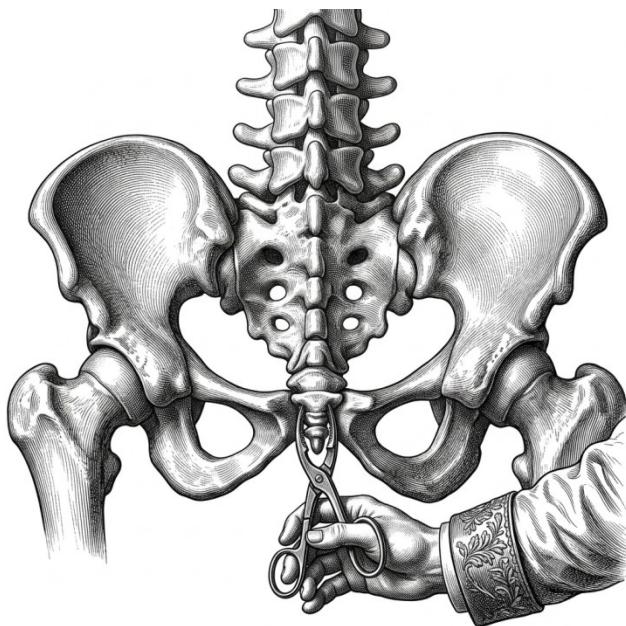
velice blahodárně.

První výspou tělesné animálnosti jsou špičáky. Oblast medicíny zvoucí se zubověda dokázala, že člověk skrze tyto zuby sdílí podobnost s dravou zvěří, totiž vlkem, tygrem, lvem či medvědem. Špičáky jsou skrze mimořádně hluboké kořeny napojeny na jemné obličejové čivy a cévy, skrze které při žvýkání vysílají do mozku skryté animální podněty. Ty se v dolních partiích tělesných projevují jako divoká potřeba vlnosti, v případě nemožnosti provozovati řádné obcování manželského vedoucí u mužů k dychtivému sebevraždění. Vytržením všech čtyř špičáků dojde k okamžitému přerušení jejich vlivu na zbytek organismu. Jinochova dentice pozbude veškerou šelmovitost, stisk čelistí změkne a s ním i celá náture pacientova, jež v mžiku se promění z dravé v beránci.

Druhou výspou jest již mnohokrátě zmíněná předkožka neboli prepucium, kožnatý lem an leckdy spíše překáží a vadí, než aby pomáhal. Lze jej naštěstí odstraniti obřízkou (*lat. Circumcisio*). Zákrok spočívá v kompletním odříznutí citlivého koženého lemu penisu. Poněvadž křesťanští lékaři s tímto rituálním úkonem nemají obvykle dostatek zkušeností, doporučuje se s důvěrou využití služeb jinověrce, totiž zkušeného židovského mohéla, an disponuje nejen ohromnou praxí, ale i speciálními nástroji. Odstraněním předkožky jest chlapcův žalud trvale zbaven své přirozené ochrany. Neustálým třením o hrubé plátno spodků tkáň žaludu postupně okorá, zrohovatí a ztratí svou nezdravou citlivost. Úd jako takový přestane býti vnímavým k jemným vnějším podnětům a vůči běžnému mechanickému mnutí zůstane naprosto netečným.

Třetí výspou animálnosti jest kostrč (*lat. os coccygis*). Ta, jak známo z novějších spisů přírodopysných, jest pozůstatkem chvostu, jímž škodolibý Lucifer v nestřeženém okamžiku obohatil tělo Adamovo. Bůh sice chvost bryskně odlomil, avšak několik dílků obratlových Adamovi zůstalo. Tento kostěný rudiment sedí na samém spodku páteřního kanálu, kde funguje jako fyziologický ventil. Zbytnělá kostrč mechanicky zadržuje v míše zárodečný chám a nutí jej stagnovati v oblasti křížové, což způsobuje nebezpečné přehřívání pohlavních žláz. Situace jest však hravě řešitelná. Chirurg položí pacienta na břicho, nad kostrčí učiní drobný řez, kost pod ním uchopí do kleští a jedním mocným pohybem vytrhne. Jakmile jest rudiment odstraněn, míšní fluidum může z páteře prouditi volně do podkoží.

Castrare aut non castrare?

Jak správně tuší každý člověk alespoň lehce medicínsky vzdělaný, kastrací, tedy chirurgickým snesením obou testes z šourku, dosáhneme dokonalého zklidnění hříšníkova. Mladík, zbaven obou reservoárů animálního neklidu, upadne do stavu apatie, jeho mysl očistí se od smyslných představ a pyj navždy promění v neškodný kožnatý přívěsek. Je zde však problém. Tímto radikálním řezem jinocha nevratně připravíme o jakoukoliv možnost v budoucnu počítí biologickeho potomka. Bohabojný rodič musí se v tu chvíli zeptati sám sebe, čeho vlastně touží v domě svém dosáhnouti? Dokonalé, absolutní mravnosti synovy, nebo pokračování rodu a rodového jména?

Z hlediska společenského přichází castratio v úvahu výhradně u synů neprvorozených, tedy u mladších bratrů, kteří osudem předurčení jsou pro celou

klášterní či dráhu úřednickou. Avšak ani u těchto jinochů druhorozených není odejmutí mužských žláz ideálním řešením, neboť tělo bez varlat ztrácí mužnost, hlas jest odpudivě jemným, mladý eunuch může též často propadatí zádumčivosti otýlosti z lenosti. Kastrovatí by se mělo, pokud tedy vůbec, až ve věku dospělém, kdy tělo je již dostatečně ovlivněno varletními působky, které testes produkují během puberty. Alespoň částečné ovlivnění těmito působky jest předpokladem pro rozvoj mužných znaků, hustých vousů a řádného hrubého hlasu.

Výborným kompromisem jest kastrace částečná. Při tomto zákroku certifikovaný lékař provede řez pouze na jedné straně šourku a odejme toliko jedno jediné varle, zatímco druhého se skalpelem vůbec nedotkne. Poté provede suturu, šourek opláchně karbolem a operace skončena jest málem dříve, než začala. Produkce chámu se tímto sníží o rovných padesát procent, puzení k mnutí stejně tak, neboť zde panuje úměra přímá. Doplní-li se castratio laváží komor mozkových či alespoň broušením hrbolků, frekvence mnutí padne dle experimentů svaté inkvizice mravnostní až o celých devadesát procent! Zároveň však, díky zachování jednoho ze dvou zdrojů plodnosti, chlapec nepřichází o biologickou schopnost reprodukce. V dospělém věku bude schopen vstoupiti v řádné manželství a zploditi bohabojné potomstvo, čímž bude kontinuita rodová zachována.

Těžko se někdo může diviti, že srdce bohabojného otce či úzkostlivé matky při pomýšlení na ocelový nástroj otevírající šourek synův zachvívá se hrůzou. Vězte však, rodičové drazí, že popsáný zákrok, bezmála kosmetický, není v dějinách svaté církve žádnou novotou. Naopak! Navazuje na tradici nanejvýše vznešenou a staletími prověřenou. Vzpomeňme slavné papežské a klášterní sbory kastrátské (*chori castratorum*), které po staletí svým nadpozemsky čistým zpěvem oblažovaly sluch náměstka Kristova v Římě. Byli to sami moudří klášterní sbormistři, kteří v dobách barokního rozkvětu neváhali nadané chlapce s předstihem upravití, by zachovali jejich libý hlas a hošíky uchránili před

nešťastím mutace, ana talentovaný projev hlasový zmaří v pouhé pubescentní skřečení. Sbormistři ovládali umění odnímání testes znamenitě. Máme informace o tom, že v klášteře břevnovském bylo na Zelený čtvrtek léta Páně 1723 jistým bratrem Josefem Čirůvkou o testes odlehčeno rovných sedmatřicet mladých pěvců. Hromadná operace trvala pouhou půlhodinu a jediný z kastrátů ni slůvkem si nepostěžoval, že by jej to bolelo, což zmíněnou znamenitost přímo potvrzuje.

Jestliže tehdy církev svolovala odnímání testes pro zajištění sopranistů do pěveckých sborů klášterních, oč více jest tento zákrok legitimní dnes, kdy umožňuje trvalou ochranu chlapcova tělesného, duševního i duchovního zdraví? Netřeba propadat malomyslnému žalu! Odevzdáváte-li syna do rukou certifikovaného člověkokleštěče, nečiníte z něj mrzáka, nýbrž včleňujete jej do zástupu vyvolených miláčků Božích.

Průběh kastrace nenapravitelného onanisty

Zkraje hned třeba uvést, že tak krajně delikátní věc, jakou kastrace mužského potomka bezpochyby jest, vyžaduje od rodičů taktickou chladnokrevnost, ráznost a přesné načasování. Jakékoliv předčasné naznačování, otálení či projevy váhavosti mohou v chlapcově mysli zažehnouti pud sebezáchovy, což může vésti k pokusu o útěk z domu nebo všemožným excesům, které si vzorná katolická rodina nemůže dovoliti. Aby castratio proběhlo v souladu s vatikánskými direktivami, nutno striktně dodržovati jasně daná pravidla kastrační.

Pravidlem prvním jest moment absolutního překvapení, kdy syn do poslední vteřiny vůbec netuší ani zblo. V jeho mysli nesmí vzniknouti sebemenší stín podezření, že něco se naň chystá. Z tohoto důvodu doporučuje se udržovati v domě až do osudného zákroku zcela běžný režim, jako by se nechystalo nic významného. Mladík se o svém osudu musí dozvědět až jako úplně poslední osoba v domě a to teprve ve chvíli, kdy jest již ve vedlejší místnosti připraven certifikovaný lékař s posvěcenými nástroji. Mezi samotným oznámením o kastraci a ulehnutím na operační stůl nemělo by uplynouti více než několik desítek vteřin. Osoba světažnalá zde možná nyní spatřuje silnou podobnost s francouzskou rutinou popravčí, kdy odsouzenec rovněž do posledního okamihu netuší, že bude stát. Smysl jest zcela stejný, brání se tím nepožadovaným akcím ze strany provinilce a zároveň milosrdně snižuje stres jeho i rodičů.

Druhým pravidlem jest povinné uvedení chlapce do stavu klidu farmakologicky indukovaného. Ještě předtím, než otec synovi oznámí, že vzápětí čeká jej požehnaný *quies castratione inducta*, matka připraví silný odvar ze zelených makovic, meduňky, chmelu, rulíku zlomocného, červeného vína a medu. Tento utišující prostředek, podaný pod záminkou posílení organismu, musí syn do mrti vypít. Během patnácti minut začne narkotikum účinkovati,

chlapcův pohled zmatní, údy ztěžknou, jeho vůle k boji či útěku jest chemicky snížena. Jinoch sice vnímá slova rodičů, avšak jeho psýcha nachází se ve stavu bohulibé apatie, což usnadňuje manipulaci.

Ačkoliv budoucí eunuch jest po vypití matčina odvaru pod vlivem tlumicích substancí, bylo by chybou zákeřnost démona onanie podceňovati! Ten může zasáhnouti kdykoliv a většinou činí tak ve chvílích, kdy vykonavatelům zákroku hodí se to nejméně, čímž dostáváme se k pravidlu třetímu. To ukládá za povinnost vzíti si k ruce alespoň dva statné pomahače, kteří jsou předem instruováni o povaze zákroku. Velmi vhodní jsou bratři z Tovaryšstva Ježísova, kteří, jde-li o dobrou věc, vždy rádi přiloží ruku k dílu bez nároku na jakoukoliv odměnu. Nedostává-li se ve městě jezuitů, lze povolati pár urostlých chlapisek z řad příbuzenstva, tedy bratrance či strýce. Pomahači mají při ruce silné kožené řemeny, oděni jsou v černém, na hlavách černé kukly, přes sebe dále mohou míti kožené zástěry, avšak není to povinností. Úkolem jejich jest v případě sebemenšího náznaku nespolupráce mladíka okamžitě zpacifikovati a přiměti dělati to, co jest od něj žádáno.

Posledním, totiž čtvrtým, pravidlem jest dání volné ruky lékaři. Lékař totiž může castratio provésti několikaerým způsobem. Bud' odejme pouze testes, nebo je odstraní i se scrotem. Někdy zároveň provádí úpravu samotného údu, kdy může skalpelem odstraniti žalud, celou horní polovinu údu nebo úd odřízne kompletně. Způsob zásahu jest dán naléhavostí případu a vilností konkrétního pacienta. Mírnější případy skončí pouze bez varlat, arcirukobludci mohou býti po zákroku překvapeni tím, že z veškerého jejich mužství zůstal jen malý otvůrek na močení.

Nyní uvedeme si modelový příklad toho, jak může celá kastráční procedura včetně příprav vypadati:

Jest obyčejný den. Od rána vše působí zcela všedně, každý věnuje se svým povinnostem, otec studiu bible ve své pracovně, matka s dcerami vyšívání, posluhovačka cídí stříbrné přibory. Chlapec, ústřední postava dramatu, an dnes se ve zdech domu odehraje, setrvává ve svém pokojíku, kde vykonává školní přípravu. Když přijde čas oběda, sejdou se všichni v jídelně a společně obědvají. Jídlo jest neslavnostní, bezmasé, leč syté, svou povahou nijak nenaznačuje výjimečnost dneška. Otec trouší poznámky o tom, jak jest rád, že nic zvláštního se v domácnosti neděje a že klid rodinný považuje za jeden z nejcennějších darů Hospodinových. Během rozpravy s matkou vyjádří spokojenost nad synovým prospěchem a s tajuplným úsměvem dodá, že se vskutku vyplatí vést život tichý, skromný a prostý jakýchkoli excesů. Chlapec, ukonejšen tímto nevídaným otcovským klidem, postupně odkládá ostražitost.

Odpoledne do domu potichu dorazí certifikovaný lékař specializující se na castratio a pomocníci. Všichni využijí zadního vchodu, jejich příchod je nenápadný a proběhne tak, by si syn ničeho nevšiml. Lékař hned začne s přípravami. Ve vybrané místnosti převlékne se do lékařského mundúru, na stole rozprostře bílé plátno, vyrovná své nástroje, poté se modlí a provádí duchovní přípravu. Pomocníci se rovněž převléknou, nachystají řemeny, modlí se.

Krátce před soumrakem zavítá matka do pokoje za synem s pohárem odvaru, jehož složení již známe. Syn se dozví prospěšnou nepravdu, že jedná se o povzbuzující nápoj, je vyzván, by vše bez zbytku vypil, což obvykle rád učiní. Matka s ním poté v pokoji setrvá až do doby, kdy mladík začne viditelně vláčněti. Poté jej vyzve, by následoval její kroky, přičemž s ním jde do jídelny, kde již zatím usedl tribunál složený z otce, místního kněze a přisedícího v podobě kostelníka, hrobaře nebo pohodného. Všichni sedí u stolu, na němž spočívá rodinná Bible, krucifix a voskový anatomický model pohlaví mužského.

Syn se ulekne, hlavou mihne se mu pochopení, že tato situace nevěstí pro něj nic dobrého, avšak lektvar matčin znemožňuje mu větší odpor. I kdyby se však rozhodl vzpěčovat, tou dobou už stojí mu po bocích ramenatí pomocníci

připraveni krotit jeho zpupnost. Chlapec, neochotný přijmouti dobro, jež mu rodiče připravili, se vzepne, chtěje se dát na úprk. Pomocníci ho však hned chytí za předloktí a chrání jeho důstojnost před dalšími projevy zbabělosti. Otec vstane a přednese prekastrační projev:

„Milý synu náš! Hospodin tobě do vínku pár varlat dal, bys mšísní chám z nich do lůna manželky budoucí své vstříkoval, ji v břichatost uváděl a tím početnost rodu našeho zvyšoval. Avšak ty daru Božího si nevážíš. K rukobludu se utíkáš, tajně sebe mneš a chámu jako odpadu pak po sklepích zbavuješ. Ach! Tolik šancí na nápravu jsi měl! Modlitby tě zlozvyku nezbavily, tělocvik zdravý též ne, práce tebe nezušlechtila, moc ostatků svatých nestačila. Dokonce nákladná kúra mlunná a vodní, špičáků vytržení a hrbolků lebečních broušení účinkem se minuly! Běda! Mneš se stále, své zdraví tělesné i duševní ničíš a my s matkou již děle na to hleděti nehodláme! Po poradách četných k tomu jsme dospěli, že jediným možným řešením věci jest, že obě své testes nyní v Bohu pozbudeš. Dar Stvořitelův odebrán ti bude, výměnou za něj však klid získáš, ohavného puzení se zbavíš, psovost a nízkost z tebe vyprchají, by nahradila je láska Kristova! Vzpouzení ceny nemá, nebojuj, synu drahý, na hojení rány v místech rozkročení raději síly šetři a na to mysl, že vše jen důkazem naší lásky rodičovské jest! Castratio!”

V tu chvíli pomocníci dotlačí syna ke dveřím do druhé místnosti, kde již čeká lékař s připravenými nástroji. Syn jest položen na stůl, pokrytý plátnem, obnažen, pro bezpečí své i lékařovo spoután řemeny. Podbřich jest mu polit roztokem karbolu a lékař započne své bohulibé dílo, zatímco všichni ostatní hlasitě odříkávají modlitby vybrané za tím účelem farářem. Šourek jest otevřen skalpelem, obnažená testes nejprve podvázána a pod podvázáním následně odříznuta. Lékař poté vše zašije, znovu omyje karbolem, čímž zákrok dospěje ke svému konci. Pokud by se však medikus činil dále a odřezával onanistovi další části mužství, ostatním jest třeba v modlitbách vyčkávati tak dlouho, dokud není

dílo hotové. Ječí-li hoch navzdory matčina prostředku, do mordy vměstná se mu houba namočená v octu.

Mátožnému novopečenému eunuchovi jest poté vrácena svoboda, může vstáti z operačního stolu a přes nabídnuté zrcátko stejně jako u lazebníka spočinuti pohledem na tom, co po lékařově zákroku zůstalo mu v tříslech po zaniklém mužství. Je-li v chlapci alespoň špetka slušnosti, poděkuje následně všem přítomným za své očistění od hříchu a políbí rodičům ruce. Není-li, prchne s nářkem nevďěčníka do svého pokoje, kde bude se následně několik dní užírat, což však jest činnost marná, která mu nové mužství nezajistí. Slušný kastrát, an dílo lékařské nikterak neztěžoval, zaslouží si dostati na památku dne své kastrace nějaký hmotný dar. Vhodná jest nová modlitební kniha, zdobné mosazné pouzdro na bibli nebo sada na leštění krucifixů.

O pochybnostech rodičovských a o jejich včasném potlačování

Jest věcí zcela přirozenou, že i nejzbožnější otec nebo matka mohou býti čas od času trýzněni pochybnostmi. Když spatřují, kterak jejich syn klečí na štěpce dřevní, slyší jeho supění na rampě Sysifově, či pozorují lékaře žhavícího nad kahanem ocelové pátradlo, může se v jejich nitru ozvati tichý, avšak nebezpečný hlas, an šeptá: *„Nejsme snad příliš přísní? Netrpí náš chlapec více, než jest nezbytně nutné?“*

Takové myšlenky mohou býti nebezpečné. Ne proto, že by odrážely skutečnou povahu stavu, nýbrž proto, že oslabují rozhodnost vychovatelskou. Pochybující rodič připomíná postřeleného vojáka, an uprostřed bitvy počne

dumati nad tím, jestli nepřátelské kulka, ana mu roztříštila koleno, nebyla ve skutečnosti nedorozuměním.

První pomocí proti těmto záchvatům měkkosti jest modlitba. Jakmile matka pocítí bodnutí soucitu, necht' okamžitě poklekne a odříká tři Zdrávasy za vlastní duchovní pevnost. Jestliže otec během večerní inspekce lože náhle pocítí lítost nad synovým osudem, necht' bez prodlení otevře Písmo a přečte si několikrát po sobě Apokalypsu. Nepostačí-li však modlitba či studium Bible, doporučuje se rozhovor s duchovním. Farář bývá v podobných situacích rodičům neocenitelnou oporou. Mnoho otců již vstoupilo do fary se slzami v očích a otázkou: „*Otče, není můj postup příliš tvrdý?*“ A mnoho otců z ní opět odešlo posíleno, povzbuzeno a vybaveno několika novými doporučeními, jak vlastní disciplínu ještě zdokonaliti.

Jiní rodičové nacházejí útěchu v pečlivém vedení deníku. Do zvláštního sešitu zapisují všechny projevy synovy neukázněnosti, vzdoru, nepozornosti či podezřelých zasnění svědčících o probíhajících vilných fantasiích. Když je pak

přepadne lítost, stačí nalistovati několik starších záznamů a připomenouti si, proč byla přísná opatření vůbec zavedena. Deník je možno koncipovati jako seznam vzkazů svému budoucímu já, u něhož já aktuální očekává slabost a jihnutí.

Velmi účinnou metodou jest rovněž pravidelné sdílení zkušeností s jinými rodiči. Není nic povzbuzujícího jako vyslechnouti si, že sousedův Věnceslav musel po dobu šesti měsíců spáti v rukavicích z pytloviny, zatímco pekařův synek Vilém byl nucen memorovati celý sborník citátů latinských. Taková sdílení dodávají člověku klidu, neboť ukazují, že jeho vlastní opatření jsou ve skutečnosti poměrně umírněná.

Zvláštní pozornost zasluhuje nebezpečí mateřského soucitu. Matka bývá od přírody náchylnější k měknutí srdce. Když spatří syna zesláblého, uplakaného nebo nápadně pobledlého, může býti pokoušena myšlenkou, že by některé z uložených trestů měly býti zmírněny. V takové chvíli nechť si připomene, že krátkodobé utrpení tělesné jest nicotné ve srovnání s utrpením věčným, což už řekli jsme si v samém počátku naší knihy! Moudrá matka proto nehledí na synovy slzy, nýbrž skrze ně.

Otec zas nesmí býti zviklán tím, že jej syn nazývá tyranem, mučitelem či zločincem. Taková slova nejsou ničím jiným než posledním výkřikem neřesti zahnané do kouta. Je známo, že i pacient v křesle zubařském, jsa kurýrován kleštěmi, obviňuje zubaře z krutosti, a přece nikdo soudný nemůže tvrditi, že lékař tyranem vskutku jest! A nemůže tvrditi ani to, že shnilý zub v ústech pacienta měl by býti ponechán bez ošetření, by postupně vysával svému člověku život.

Pamatujme tedy, že největším nepřítelem mravní převýchovy není neposlušný chlapec, nýbrž pochybnost v srdci vychovatele. Jakmile rodič jedinkrát připustí možnost, že by se snad mohl mýlit, jen tím odemkne dveře dalším

pochybnostech. A ty bývají první trhlinou, skrze niž se do domácnosti vplíží chaos. Proto nechť každý otec i matka pečují o svou duchovní odolnost stejně svědomitě, jako pečují o nápravu synovu. Dobře vychovaný mladík jest jistě požehnáním, avšak rodič prostý pochybností jest požehnáním ještě větším.

(Následujících sedm stran bylo vytrženo, z navazujícího textu lze soudit, že se týkaly života v kláštorech, a jak se na církevní půdě řešily sklony noviců k onanii)

Tento způsob jest dílem staletí zkušeností a práce s rozjívenými mladými muži převážně venkovského původu.

Kromě toho se někdy v moderních kláštorech instaluje systém včasného varování. Při uléhání v dormitáři si každý z noviců na pohlaví připevní železný prstenec, od něhož vede tenký provázek ke stropu, kde jest připevněna kladka. Podél stropu, pomocí dalších kladek, směřovány jsou jednotlivé provázky do cely k bratřím dormitářníc, kde každý končí samostatným zvonkem. Jakmile by v noci kterýkoli z mnichů podlehl svodům ďáblovým a počal se mnouti, rozezněl by tím příslušný zvonek a dormitářníc proti sobě poštal. Ten přikvačil by k lůžku rukobludce s holí a uštědřil mu výchovný výprask, tvrdý, leč zcela zasloužený.

V mnišských společenstvích dbá se o disciplínu tak, že jeden bratr hlídá druhého a o jeho prohřeších informuje opata. Panuje atmosféra trvale přítomného dohledu, kdy jeden neustále cítí pohled druhého, což všem brání v konání nepatřičností. Problémem jediným jsou tajná společenství většiny množství mnichů, kteří, by mohli kouti pikle, uzavrou se vůči ostatním a ve svých nemravných rejdech podporuje jeden druhého. Ach, netvrdme, že toto se v kláštorech neděje! Děje, a následky takového skupinového mravního rozkladu jsou potom vskutku strašlivé.

Jakmile mnohohlavá rukobludná hydra zachvátí část řádového bratrstva, promění se posvátné zdi klášterní v líheň Sodomy. Zvrhlí spiklenci, spojení poutem společného tajemství, navenek sice působí nevinně, odříkávají latinské žalmy a s falešnou pokorou sklápějí zrak k podlaze, avšak v noci, jakmile bratr dormitářní ulehne ku spánku, odřezávají hned potají provázky od svých stropních kladek a scházejí se v temnotě klášterních sklepů, by tam provozovali své nemravné rejdy.

Proti této rafinované nákaze, kdy jeden bratr kryje a podněcuje druhého, jest běžný dohled krátký. Od opata musí přijíti nasazení prostředků nanejvýše rigorózních. Vatikánská kongregace pro čistotu řeholního života doporučuje pro takové případy uvaliti na podezřelou část konventu absolutní karanténu. Všem bratřím jest odebrán řádový oděv, an nahradí kajícícký overal z hrubých žíní. Ten v pase jest stažen řetězem a uzamčen zámkem, k němuž klíč má pouze sám otec představený. Strava v refektáři jest okamžitě redukována na pouhý nekvašený chléb máčený v octové vodě, v níž ještě pro zpestření může býti

rozpuštěn sanytr.

Ukončení restrikcí jest pak podmíněno vydáním vůdce nemravného spolčení. Pokud jest spolek zatvrzelý a svého předáka chrání, přichází na řadu ponižující, leč nezbytné zkoumání tělesné. Celé bratrstvo jest seřazeno v kapitulní síni, jednotliví mniši před zraky ostatních jsou zde podrobeni forensnímu šetření. Bratr infirmář zkoumá jejich moudí, měří délky údů, váží testes, testuje citlivost glansu na výboje stojatého mluna, přes otvor zadní prstem zkouší zbytnělost předstojnice. Majitel nejopotřebovanějšího pohlaví jest obvykle vůdcem a iniciátorem nemravného dění a jako takového stihne jej trest nejprísnější.

Černá klášterní ovce sebehanitelská budiž pak ztrestána před zraky celé mnišské komunity. Po výprasku sukovičí jest odpadlý mnich separován do podzemní cely, kde je jeho pohlaví po dobu tří měsíců uzamčeno do olověných podvlékaček, dny jeho naplněny jsou výhradně hlasitým recitováním kajících žalmů pozpátku. Jen takovýmto nekompromisním zásahem do hříšného organismu lze zabrániti tomu, by klášter ztratil své požehnání a proměnil se v pouhou ruinu duchovního úpadku. Úpadku

Závěrečné slovo rodičům křesťanským

Draží otcové a drahé matky, dospěli jsme na konec našeho pojednání. Bylo v něm řečeno mnohé. O povaze neřesti, o povinnostech rodičovských, o prostředcích mírných i ráznějších, o významech kázně, modlitby, bdělosti i každodenního dozoru. Snad se leckterému čtenáři zdály některé z uvedených postupů drakonickými. Vězte však, že drakoničnost není cílem této knihy, stejně jako úkolem dobrého rodiče není potomka trestati pro vlastní uspokojení ani nad ním vítěziti silou. Jeho úkolem jest vésti, napravovati a chrániti, byť by za to měl býti nepochopen právě tím, komu prokazuje službu největší. Pravá láska

rodičovská nebývá vždy laskavá v podobě, již si přeje dítě, mnohem častěji bývá neústupná a připomíná lásku sadaře, an s klíšťkami a nožem roubovacím kráčí sadem, ovocné stromové zbavuje nežádoucích větévek. Sadař snadno může vyvolat dojem ničitele a jabloně, mohla-li by mluvit, jistě by jej hned obvinila z krutosti. Avšak sadař své stromy miluje a zákroky, které na nich provádí, jsou tím nejlepším dokladem lásky jeho k živému dřevu onomu.

Máte-li si z četby odnést jedinou věc, nechť je to poznání, že mravní úpadek nezačíná skutkem velikým. Začíná drobnou nedbalostí, jedním večerem bez dozoru či slabostí, anu omluvíme, neb nechceme synka trápit. Kdo však si přivykne zavírat oči před maličkostmi, bývá později nucen zápasit s následky daleko závažnějšími. Nechť proto ve vašich domovech vládne pořádek, střídmost a láskyplná přísnost. Děti ale ať zároveň vědí, že rodičovský dohled není výrazem nedůvěry, nýbrž povinnosti. Naučte je přijímat kázeň jako přirozenou součást života, stejně jako práci, modlitbu a úctu ke starším. Nezapomínejte též, že dítě neučí se pouze z příkazů, nýbrž i z příkladů, totiž z každodenního života svých rodičů. Vidí jejich pracovitost, naslouchá bohabojně jejich rozpravám, přejímá jejich návyky. Není snad nevychovnější věci, než když otec nejprve syna svého tři hodiny odvyká onanii Priessnitzově sudu, aby jej druhý den potomek přistihl ve sklepech při divokém rukobludu! Takový rodič budiž zatracen!

Kéž tedy Hospodin provází vaše dílo moudrostí, trpělivostí a pevným duchem. A kéž ve vašich domovech vládne řád, pokoj a svědomí čisté, neboť tam, kde rodiče bdí, nebývá třeba napravovati ničeho, co bylo zanedbáno.

